Aşitî Barış

Avrupa Barış Meclisi'nin Gazetesi | Sayı:7 | Mart 2012

Dawiya her zivistanê NEWROZ e!

NEWROZ 18 Mart 2012 AMED (Diyarbakır)

Yüzbinlerce Kürt, AKP Hükümeti`nin yasaklama kararı ve bütün engelleme girişimlerine rağmen Newroz Meydanı`nda bayramlarını kutladı.

Zivistana Kurdistanê ber bi Newroz û biharê ve diqûlibe. Êdî ne mimkûn e ku kurd li kîjan perçê bibin bila bibin, bê maf û azadî bijîn."

Memo Şahin'in yazısı sayfa 6'da

Ve, bahar geldi...

Birliği, bilinci ve birikiminin dağıtılacağı hesaplanan halkımız şimdi baharı daha bir güçlü, daha bir umutlu, daha bir coşkulu karşılıyor.

Günay Aslan'ın yazısı sayfa 8'de

Newroz'u Barış'la Kutsamak

Şeyhmus Diken'in yazısı sayfa 9'da

Bu sayıda...

İnkârcılık ve Ermeni Soykırımı
Erol Özkoray'ın yazısı sayfa 11'de

Hocalı Mitingi ya da yalanın zaferi
Ayşe Günaysu'nun yazısı sayfa 10'da

Barış ama hangi barış?
Engin Erkiner'in yazısı sayfa 14'de

Barışın da barışçı bir geçmişe ihtiyacı var
Ragıp Duran'ın yazısı sayfa 15'te

Cennetin Kapısı ve Kürt Çocukları
Gülnaz D. Bilge'nin yazısı sayfa 22'de

Kadınlar yine meydanlardaydı

Bu yıl da kadınlar 8 Mart'ta Dünya Kadınlar Günü'nü kutladılar ve her yıl olduğu gibi bu yıl da kadına karşı şiddeti, eşitsizliği, baskıları ve sömürüyü protesto etmek amacıyla biraraya geldiler.

Sefaret Yaman Yazısı sayfa 2'de

Açlık grevleri protesto değil aynı zamanda bir çağrıdır

Açlık grevleri baskıya karşı başkalarının da seslerini yükseltme, dayanışmaya girme potansiyelini artırdığı için hükümet edenlerce çok "tehlikeli" bir silah olarak algılanır.

İrfan Cüre'nin yazısı sayfa 12'de

ABM'nin 2.Genel Kurulu 19 Mayıs'ta Köln'de yapılacak

Genel Kurulda 'Toplumsal bir talep olarak barış' konulu bir panel gerçekleştirilecek. Yeni sekreterya da belirlenecek.

Yazısı sayfa 4'te

Aşiti Barış

Newroz piroz be!

İşte yeniden Newroz'la buluştuk.
Bu yıl Newroz'un çok farklı bir anlamı var. Hem Kürtler için, hem coğrafyamız için ve hem de bu cografyada yaşayan halklar, topluluklar ve tüm insanlar için.

Barışa susayan bütün insanların adeta beklediği bir bayrama dönüştü Newroz.

Bu sefer **Dawiya her zivistanê NEWROZ e!** diyoruz.

Aşiti/Barış bu Newroz sayısıyla ikinci yılında yoluna devam ediyor.

Bir bayram ayında 7'inci sayımızı çıkarıyoruz . 8'inci sayımızı 19 Mayıs'ta yapacağımız 2'inci genel kurulumuz için yayınlayacağız.

Bir yandan Newroz Bayramı'nı kutluyoruz ama bir yandan da yüzlerce, binlerce insan hak ve özgürlük talepleri için bedenlerini, yaşamlarını ortaya koyarak açlık grevlerini sürdürüyor.
Bu sadece protesto, direniş ve taleplerin ifadesi değil. Bu aynı zamanda bir çağrıdır. Sadece Kürtlere değil, esas olarak Turkiye kamuoyuna, vicdanını yitirmemiş, milliyetçilik ve ırkçılık girdabında adalet duygusunu yitirmemiş olanlara bir barış çağrısıdır.

Bakalım sağır kulaklar bu çağrıları duyabilecekler mi?
Dileyelim Newroz barışa giden yolun başlangıcı olsun.

Avrupa Barış Meclisi

8 Mart`ta Kürt kadınları
Nuray Bayındır'ın yazısı Sayfa 2'de

Darbesiz darbeler
Doğan Özgüden'in yazısı Sayfa 3'te

Newroza Berxwedan û Azadîye
Ahmet Karamus'un yazısı Sayfa 7'de

Türkiye'de yeni anayasa ve Süryaniler
Yaşar Küçükaslan'ın yazısı Sayfa 17'de

Almanya'da döner cinayetleri
Kadriye Karcı'nın yazısı Sayfa 18'de

Gerçek çarmıha gerildiğinde de gerçektir
Doğan Akhanlı'nın yazısı Sayfa 18'de

Bariş / Aşiti düşüncesi'nin çilesi
Ali Dağdeviren yazısı Sayfa 19'da

Gazeteci kim?
Koray Düzgören'in yazısı Sayfa 24'te

www.arsivakurdi.org

8 MART'TA KÜRT KADINLARI

Nuray Bayındır

8 Mart'ın heyecanı şubat ortalarından itibaren başlar. Her kesimden kadınlar için Kadınlar Günü'nü resitallerle, salon toplantılarıyla bilemediniz düzenlenen gecelerle kutlamak adettendir. Son yıllarda bu türden pasif aktiviteler yanında uzun mesafeli yürüyüşler düzenlenmeye başlandı. Böyle olması normal, çünkü küresel kapitalist kriz ağırlığını en fazla çalışan kadın üzerine koydu. Kapitalizmin acımasız kuralları en fazla onu nefessiz bıraktı . Kendine kalan zamanından çalarak kadını kadın ve ana olmaktan çıkardı.

Hiç bir kadını uzun süre hayatın gerçeklerinden uzak tutamazsınız.

Hakkını arayacaktır. Bu gün olmazsa yarın mutlaka arayacaktır. Sadece çocuklarına insanca bir yaşam kurmak için bile olsa hakkını arayacaktır. Mücadelenin de özü budur aslında.

Kadın örgütlülüğünün bulunduğu her alanda kadın vardır. Başını kaldırır. İster Meclis'te, ister sokakta olsun, örgütlü bulunduğu her alanda insanlık ve kadınlık onurunu ayakta tutar.

İlle de bir örgütün çatısı altında da bulunmak gerekmiyor kadın bilincine sahip olmak için. Dünyaya şöyle bir sorgulayan gözle bakmak yeterli. Gerisi kendiliğinden gelir. Haksızlık ve adaletsizlikler o kadar aşikar ve sıradanlaştı ki, bunları görmek, baskı ve sömürüye karşı çıkmak için bile tek başına vicdan sahibi olmak yetiyor. Hem kadın olacaksın hem de vicdan körü olacaksın, bu mümkün değil...Demek ki günün şartlarında kadın olmak ve kadın kalmak öyle sıradan bir duruşla açıklanamıyor. Sorunun kendisi kadar eskimiş adaletsizliğin hüküm sürdüğü her alanda kadınları sindirmek ancak katliam yapmakla mümkün oldu bu güne kadar . Kadınlar kadar çocuklar da sistemin açık hedef tahtasıdır.

CANLI YAYINDA KADIN KATLİAMLARI

Kadın katliamlarını televizyonlardan canlı izler olduk. Karısını bilmem kaç yerinden bıçaklayan, saçlarından tutup yerlerde sürükleyen, kendisini terk ettiği için kurşun yağmuruna tutan acımasız koca figürleri günlük haberlerin ilk sıralarında. Kocalara verilen cezalara bakıyorsunuz... Ödül gibi…

Sonra da bu ülkede eğitimden sorumlu bir zat televizyon kameralarına hiç çekinmeden ,,Emniyette suçluların kanını alıp gen haritası çıkarsınlar. Çocuk doğduktan sonra analizi yapılsın. Vatana, millete, bu ülkeye zararlıysa yürümeden yok edilsin." diyerek çocukların öldürülmesi için ''fetva'' verebiliyor... İstediğiniz kadar meslekten el çektirin; siz bu zihniyetin yaşaması ve güçlenmesi için elinizden gelen bütün imkanları seferber ettikten sonra... Kimi kandırıyorsunuz? Konumuza devam edelim.

Bu yılın 8 Mart'ının mücadeleci Kürt Kadınlarına armağan edilmesini isterim. Başı dik Kürt kadınlarını bize bu morali verdikleri ve insanlığa güç kattıkları için sevgiyle selamlıyorum. Yürekli seslerine kendi sesimi katıyorum...

Bu gün dünyada bir araştırma yapmaya kalksanız kadın yaşamının erkekle eşit ve adil örgütlendiği bir alan zor bulursunuz. Son iki yüzyılda bilim ve teknolojinin ulaştığı seviyenin insan yaşamına getirdiği onca yenileşme ve kolaylığa rağmen kadına geleneksel bakış değişmemiştir. Bu bakış uzay çağına bile girilse özünü aynen korumaktadır . İktidar olayına yabancıdır kadın. İnsan üzerinde erkek olsun kadın olsun egemenlik kurarak yönetme kadına yabancıdır. İşte bu nedenle kadın olmak hakkını sonuna kadar savunan kesimleri yanlızlaştırmak erkek egemen sistemin işine gelir. Verili sistem kadını sürekli kendi zincirlerinde tutmak, uyanışını engellemek amacı güder. Kadın, erkek değerlerine hizmet ettiği, erkeğin gözünde kendini tanımladığı oranda kabul görmektedir. Beşikten mezara kadar kadına dayatılan budur. Ancak burada es geçilmemesi gereken önemli bir nokta var.

Hiç bir kadını uzun süre hayatın gerçeklerinden uzak tutamazsınız. Hakkını arayacaktır. Bu gün olmazsa yarın mutlaka arayacaktır. Sadece çocuklarına insanca bir yaşam kurmak için bile olsa hakkını arayacaktır. Mücadelenin de özü budur aslında.

Prof. Büşra Ersanlı`nın 8 Mart Kadınlar Günü bildirisi **Sayfa 15`te**

İçinde bulunduğumuz sistem son 10-15 yıldır doğal gidişatından kaydırılmıştır. Emperyal kapitalist sisteme karşı oluşumuz bu nedenle içtendir. Yaşamsaldır. Toplumsal yaşam örgüsünde kadını inatla yedek parça statüsünde tutan bu insanlık dışılık bu güne kadar tabii ki feodal, geleneksel ideolojik baskı mekanizmalarından beslendi, ama bugün gelinen nokta sadece bununla açıklanamaz. Son çeyrek yüzyılda global çerçevede doğa ve insan yaşamını hedefleyen , giderek sistemin kendi kendisini bitişe sürükleyen bir gidişatın önü açıldı. Bu nedenle kadın sorunu sadece demokrasi ve özgürlükler sorunları ile değil, çevre ve doğal yaşamı koruma sorunları ile de birlikte dillendirilmeye başlandı.

Sadede gelirsek ; madem 8 Mart'tan bahsedeceğiz o zaman bölgemizde ve dünyada bu mücadele gününü en fazla hak eden kadın arkadaşlarımdan söz etmek isterim.

KÜRT KADINLARININ MÜCADELESİ

Kadın özgürlüğü mücadelesine Kürt kadınlarının damgasını vurması onlarca yıldır aralıksız sürdürülen inatçı çabaların sonucudur. Otuz yıldır süren acımasız savaş sürecinde Kürt Kadınları acıların- dan tekrar doğmasını öğrendiler. Örgütlendiler . Zayıf oldukları her alanda güçlenmeyi kendilerine hedef edindiler. Barış ve demokrasi hareketinin en önemli dinamiğini oluşturdular. Bugün toplumsal barış gerekliliği sağıyla soluyla bütün kesimlerden onay alıyorsa, bu büyük oranda kadın direnişi sayesindedir. BDP'li kadınlar sadece Türkiye Parlementosu'nda değil, Avrupa ülkeleri Parlamenterlerinin arasında bile sahip oldukları temsil avantajları ile ön sırayı almış durumdalar. Ancak bununla da yetinmediklerini, zihinsel alandaki geriliklerinin başarılarını gölgelediğini sık sık tekrarlıyorlar. Bu sadece Mecliste'ki Kürt kadınlarının mücadelesi değildir. Bugün sayıları onbinleri bulan ve cezaevlerini birer direniş merkezlerine çeviren, Kadın Özgürlük Savaşı'nı her alanda sürdüren genç kız ve erkeklerin can bedeli verdikleri bir mücadelenin eseridir. Mücadele verilmiyorsa tıkanma kaçınılmazdır. Geriye dönüş, kendi geriliklerine geri dönüş kaçınılmazdır. İşte bu da çürümeyi hızlandırır . Aynı sistemin çürümesi gibi insan da çürür. İnsan kendine inanmıyorsa, özgürlüğüne inanmıyorsa hiçleşir. İnsan olma süreci kesintiye uğrayan insan şeyleşir. İşte kadın özgürlüğü mücadelesi bu nedenle her zamankinden daha fazla bu güne anlam kazanıyor.

Bu yılın 8 Martı'nın mücadeleci Kürt Kadınlarına armağan edilmesini isterim. Başı dik Kürt kadınlarını bize bu morali verdikleri ve insanlığa güç kattıkları için sevgiyle selamlıyorum. Yürekli seslerine kendi sesimi katıyorum...
8 Mart'ımız kutlu olsun.

KADINLAR YİNE MEYDANLARDAYDI

Bu yıl da kadınlar Dünya İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladılar ve her yıl olduğu gibi bu yıl da kadına karşı şiddeti, eşitsizliği, baskıları ve sömürüyü protesto etmek amacıyla biraraya geldiler.

Sefaret Yaman

Her 8 Mart'ta olduğu gibi bu yıl da kadınlar Dünya İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladılar ve her yıl olduğu gibi bu yıl da kadına karşı şiddeti, eşitsizliği, baskıları ve sömürüyü protesto etmek amacıyla biraraya geldiler.

Kürdistan ve Türkiye'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle meydanlara inen kadınlar, özgürlüğü haykırarak kadına yönelik şiddete karşı mücadele kararlılığını sergiledi. Kadınlar ise ayrıca 'Öcalan'ın özgürlüğü özgürlüğümüzdür' diyerek tecridin son bulmasını, Öcalan'ın özgürlüğüne kavuşmasını istediler.

BAYRAMIN GEÇMİŞİ

Dünya İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü Bu günün tarihçesi 8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40 bin dokuma işçisinin 8 saatlik çalışma süresi ve koşullarının iyileştirilmesi istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başlamalarına dayanır. Greve giden kadın işçilere polisin saldırması ve arkasından da çıkan yangında işçilerin fabrika önünde kurulan barikatlardan kaçamaması sonucunda çoğu kadın 129 işçi hayatını kaybeder. Bu olayı izleyen yıllarda, çeşitli ülkelerde her yıl bu katliam emekçiler tarafından protesto edilir. 27 Ağustos 1910 tarihinde Danimarka da yapılan 2. Enternasyonal de

Clara Zetkin, 8 Mart 1857 de hayatını kaybeden kadın işçiler anısına 8 Mart'ın " Dünya İşçi ve Emekçi Kadınlar Günü) olarak anılması önerisini getirir ve öneri kabul edilir. İnsan emegini tüm değerlerin yaratıcısı olarak gören ve yeryüzindeki her türlü sömürüye, haksızlığa, baskıya, eşitsizliğe karşı çıkan sosyalistler 8 Mart'ı bu dileklerle kutlayagelmislerdir. Bu doğrultuda 8 Mart, kadının nihai kurtuluşuna doğru giden yolda mücadelenin, özgürlüğün eşitliğin ve adaletin simgesi olmuştur.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 1960'lı yılların sonunda Amerika Birleşik Devletleri'nde de anılmaya başlandı. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 16 Aralık 1977 tarihinde 8 Mart'ın "Dünya Kadınlar Günü" olarak anılmasını kabul etti.

Aşiti Barış
Aşiti / Barış Sayı 7
Yayınlayan:
Avrupa Barış Meclisi
www.barismeclisi.com
Yayın Kurulu
Günay Aslan
İrfan Cüre
Koray Düzgören
Engin Erkiner
Bihterin Okan
Memo Şahin
Editör
Koray Düzgören
Grafik tasarım
MPC
www.mediaprintcentre.co.uk
Baskı
Newsfax-London
www.newsfax.co.uk
Adres:
Melchior Str. 3 - 50670 Köln
Tel: 0049/221 72 4077
Fax: 0049/221 73 92424
Banka Hesap No:
Engin Erkiner
Konto: 492531
BLZ 500 502 01
IBAN: DE96 5005 0201 0000 4925 31
SWIFT-BIC: HELADEF1822
Almanya

www.arsivakurd.org

Doğan Özgüden

Darbesiz darbeler...

Bir yılı aşkın süredir demir parmaklıklar arkasında bulunan dört gazeteci uluslararası kurumların yoğun baskısı sonucunda tahliye edilebildi, ama tahliye edilenlerden Ahmet Şık'ın da açıkladığı gibi, Türkiye hapishanelerinde hâlâ 100'den fazla gazeteci, 600 civarında üniversite öğrencisi, 6 binin üzerinde KCK tutuklusu var.

40 yılı aşkın bir süredir, hangi koşulda olursa olsun, Türkiye'de zaten sınırlı olan görece özgürlüklere ilk tırpanın vurulduğu 12 Mart 1971 darbesinin her yıldönümünde bir döküm yapmak bizim için sürgün yaşamının bir kaçınılmazıdır. Bizleri vatansızlaştıran 12 Eylül 1980 Darbesi'nin yıldönümü de öyle. İçimiz kan ağlayarak bir şeyler yazmak, acıları anımsatmak, bunların tekrarlanmaması için uyarılarda, önerilerde bulunmak.

Ama bir nevi ritüel haline gelen bu anımsatmaları her yıl tekrarlamanın giderek anlamsızlaştığını hissediyorum. Anlamsızlaşıyor, çünkü sözümona parlamenter rejim görüntüsü altındaki yeşil çoğunluk diktası, bir zamanlar militarist darbelerin dayattığı insan hakları ihlallerini misliyle tekrarlamakta. Hapishaneler tıkabasa dolu, yeni zındanlar yapılıyor.

Bir yılı aşkın süredir demir parmaklıklar arkasında bulunan dört gazeteci uluslararası kurumların yoğun baskısı sonucunda tahliye edilebildi, ama tahliye edilenlerden Ahmet Şık'ın da açıkladığı gibi, Türkiye hapishanelerinde hâlâ 100'den fazla gazeteci, 600 civarında üniversite öğrencisi, 6 binin üzerinde KCK tutuklusu var.

Kürt ulusal hareketinin lideri Öcalan yüzbinlerin protestolarına ve açlık grevlerine rağmen aylardır tecritte.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı sadece geçtiğimiz Şubat ayında 963 kişinin gözaltına alındığını, 168 kişinin de tutuklandığını bildiriyor.

Türk Ordusu tarafından işlenen Roboski katliamını ve Pozantı Hapishanesi rezaletini kamuoyuna ilk kez duyuran DİHA haber ajansı, bu yürekli habercilliğinin bedelini hemen her gün bir başka gazetecisini demir parmaklıklar ardına uğurlayarak ödüyor.

Bir zamanlar Türkiye'nin tüm gazete, dergi ve ajanslarında örgütlü olan Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın son kalesi de çökmek üzere. Başbakan Erdoğan'ın bir yakın adamının Anadolu Ajansı genel müdürlüğüne getirilmesinden sonra çalışanlar sendikadan istifaya zorlanıyor, istifa etmeyenlerin işlerine son veriliyor. Sendika başkanı Ercan İpekçi bu durumu protesto için açlık grevine başlıyor.

50 bin kişilik bir sektör haline gelen medya işkolunda basın emekçilerinin yarısı zaten yıllardır kayıt dışı çalıştırılıyor. 2001 ekonomik krizinden bu yana binlerce kontratlı gazeteci tasfiye edilmiş, taşeron gazetecilik almış başını gidiyor. Toplu pazarlık, toplu sözleşme gibi en temel sosyal haklar ayaklar altında.

Medya patronlarıysa, gazetecilikle bağdaşmayacak bir sürü sektördeki çıkar ilişkileriyle giderek iktidara göbekten bağlı durumda..

Tüm bu curcuna içinde, "bireysel pazarlık" gücüne sahip ünlü bazı köşe yazarlarının, program yapımcılarının, iktidarı rahatsız eder hale gelince birdenbire kendilerini kapı önünde bulmaları artık şaşırtıcı değil.

Evet, bu da insan haklarının bir başka boyutu… Gazeteci tutuklamalarını, mahkumiyetlerini ülkemden 3 bin kilometre uzakta içim kan ağlayarak izlerken olayın bu sosyal boyutu, Türkiye'de gazetecilerin sendikal örgütlenmesini yarım yüzyıl yıl önce başlatanlardan biri olarak yüreğimi dağlıyor.

Bu baskılar, insanlık dışı uygulamalar Türkiye coğrafyasıyla da sınırlı değil. Kürt halkının haklarını savunan gazetecileri, aydınları, siyaset adamlarını tutuklatan iktidarın sindirme, susturma kampanyası ülke sınırlarını da aşıyor… Yıllardır tüm engelleri yenerek sadece Kürt halkına değil, Türkler de dahil Türkiye'nin tüm insanlarına sansürsüz, doğru haber veren Roj TV de, Ankara'nın Avrupa'daki cürüm ortaklarının baskı ve komplolarıyla bir süre susmak, mücadelesini başka isim altında ve başka bir formatta sürdürmek zorunda kalıyor.

Türkiye demokratikleşmiyor, Türkiye yeni bir karanlık döneme doğru hızla yol alıyor.

Artık bir komediye dönüşen Ergenekon operasyonları bir yana, İslamcılarla askeriyenin ilk baştaki iktidar çekişmeleri de artık yerini Türk-İslam Sentezi temelinde yeni uyuşumlara bıraktı: İçte gözü dönmüş bir Türk milliyetçiliği, dışta Osmanlı modeli yayılmacılık.

Tekrar üç kıtaya hükmeden bir bölgesel süpergüç olma hedefi, militaristini de, islamcısını da, kapitalistini de, medya derebeylerini de birbirine kenetliyor.

"Terörizmle mücadele" adı altında askeri harcamalara, silahlanmaya milyarlar ayrıldıkça, askeri kurumlar Meclis denetiminden dahi muaf tutuldukça, askerin diyeceği zaten fazla bir şey yok. Yeter ki içeride ve dışarıda yeni düşmanlar yaratılsın, Kürt dünyasına, Kıbrıs'a, Yunanistan'a, Ermenistan'a sürekli tehditler savrulsun, "sıfır sorun" politikası rafa konulup ABD'nin ve NATO'nun tezgahladığı senaryolarda "esas oğlan" oynansın..

Bu nedenledir ki, Türkiye'nin giderek islamcı bir karanlığa sürükleniyor olması Batı'nın pek de umurunda değil… Yeter ki çıkar birliği devam etsin.

Birkaç gün önce Anderlecht Belediyesi'nde Faslı bir islamcı Şiilere ait bir camiyi ateşe verdi, imamın ölümüne neden oldu.

Geçen on yılda Brüksel'deki Kürt, Asuri, Ermeni derneklerinin, işyerlerinin Türk-İslamcılar tarafından nasıl ateşe verildiği çoktan unutuldu.

Ya 37 kişinin canını alan Sivas Katliamı ?

Tam da bu cami yangınının tartışıldığı günlerde Türk adaleti, üzerinden 18 yıl geçtikten sonra korkunç Sivas katliamını "zamanaşımı" gerekçesiyle hasıraltı ediyor, Batı medyası olayı görmezden geliyor.

Kaldı ki, Belçika'da islam gericiliğini azdıranların başında Türk Devleti'nin ve Fas Krallığı'nın kurdurduğu dinsel kurumların bulunduğunu bilmeyen yok.

TC Büyükelçiliği'ne bağlı Türk Diyanet Vakfı'nın, onun doğrudan kontrol ettiği camilerin, milliyetçi-islamcı derneklerin yanısıra Fethullah Gülen'cilerin dernekleriyle, okullarıyla, işadamı örgütleriyle, kültür merkezleriyle yepyeni bir Türk lobisi oluşuyor.

Lobi öylesine güçlü ki, Belçika'nın en eski ve en prestijli üniversitelerinden biri olan Leuven Katolik Üniversitesi'nde büyük törenlerle Fethullah Gülen kürsüsü açılıyor.

Avrupa Parlamentosu salonları sık sık Gülen'cilerin "kültürlerarası şov"larına sahne oluyor.

Evet, geçmişte yaşadığımız askeri darbeleri hiç unutmamak, sürekli anımsamak ve de anımsatmak, kırk yıllık siyasal sürgün olarak boynumuzun borcu.

Ama artık darbesiz darbeler döneminden geçtiğimizin bilincinde olarak, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat darbecilerine nasıl direndiysek, İslamist darbecilere aynı kararlılıkla direnerek…

"Biz sosyalist gazeteciler olarak af dilemiyoruz, bizleri sürgüne zorlayanların af dilemesini ve Türk, Kürt, Ermeni, Asuri tüm sürgünlerin onurlu bir biçimde dönmelerini sağlayacak gerçekten demokratik bir düzenin Türkiye'de egemen olmasını olmazsa olmaz koşul olarak görüyoruz

TC Büyükelçiliği'ne bağlı Türk Diyanet Vakfı'nın, onun doğrudan kontrol ettiği camilerin, milliyetçi-islamcı derneklerin yanısıra Fethullah Gülen'cilerin dernekleriyle, okullarıyla, işadamı örgütleriyle, kültür merkezleriyle yepyeni bir Türk lobisi oluşuyor.

SÜRGÜNLER İÇİN AF

Tam da darbenin 41. yıldönümünde, Cumhuriyet Gazetesi'nin 12 Mart 2012 tarihli sayısında yayınlanan bir haberde CHP İzmir Milletvekili Hülya Güven'in yurtdışındaki darbe yasaklısı aydınların dönmesine yönelik bir soru önergesi vererek "siyasal sürgünler için af" çıkartılmasını istediği yazıldı.

Bunun üzerine Sayın Güven'e şu mesajı gönderdik:

"Gösterdiğiniz duyarlığa teşekkür ediyor, ancak 'sürgünler için af' talebini kesinlikle reddediyoruz.

"Biz, Doğan Özgüden ve Inci Tugsavul, 12 Mart 1971 Darbesi'nden sonra hakkımızda açılan sayısız davalar ve askeriyenin tehditleri nedeniyle siyasal sürgüne çıkmak zorunda kalmış sosyalist gazetecileriz.

"Türkiye'deki faşizan rejimi yurt dışında teşhir ettigimiz ve buna karşı mücadele yürüttüğümüz için 12 Eylül 1980 Darbesi'nden sonra da, bugün darbe suçlusu olarak yargılanan General Kenan Evren'in 'kansızlar' suçlamasıyla vatandaşlıktan atıldık.

"Kaldı ki, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın dış ilişkiler başdanışmanlığını yapan Fuat Tanlay'ın Brüksel'de T.C. Büyükelçisi iken yaptığı kışkırtmalar üzerine başlatılan linç tehditlerinin vahimliği karşısında Belçika Devleti bizleri korumaya almak zorunda kalmıştır.

"Biz Türkiye'deki faşizan rejimden hiçbir zaman af dilemedik ve özel bir lutuftan yararlanarak ülkemize dönmeyi asla düşünmedik.

"Bu konuda düşündüklerimiz, halen hapiste bulunan Ragıp Zarakolu'nun bizimle yaptığı ve 27 Eylül 2011 tarihliBirgün Gazetesi'nde yayınlanan röportajda net olarak belirtilmiştir.

"80'e merdiven dayamış sosyalist gazeteciler olarak af dilemiyoruz, bizleri ve bizim gibi binlerce yurttaşı sürgüne zorlayanların, onlara hâlâ tehdit uygulayanların af dilemesini ve tüm sürgün arkadaşlarımızın, Türk, Kürt, Ermeni, Asuri ayrımı olmaksızın, onurlu bir biçimde dönmelerini sağlayacak gerçekten demokratik bir düzenin Türkiye'de egemen olmasını olmazsa olmaz koşul olarak görüyoruz."

www.arsivvakfi.org

BIELEFELD'TE BARIŞ PANELİ

Barış Girişimi Grubu adına konuşan Asiye Konyalı, barış ve demokrasinin sesini yükseltmek amacıyla Barış Meclisi oluşturmaya karar verdiklerini açıkladı ve barışseverleri desteklemeye çağırdı.

ABM Sekreterya Üyesi İrfan Cüre ise, "Barış meclislerimizde benzer düşüncede olanlarla bir araya gelebilmeliyiz. Çok çeşitli cevreleri, gençleri, kadınları bu mücadele içine katabilmeliyiz." dedi.

Almanya'nın Bielefeld kentinde 24 Subat'ta Bielefeld Barış Girişimi'nin düzenlediği Barış konulu bir panelde barış ve demokrasi çağrısı yapıldı.

Panel' e ABM Sekreterya Üyesi yazar Irfan Cüre, Bielefeld Barış Girişimi üyelerinin yanı sıra çok sayıda barışsever aydın ve sanatçı da katıldı.

Toplantının açılış sunumunu Bielefeld Barış Girişimi Grubu adına Asiye Konyalı yaptı. Konyalı konuşmasına, "Kürt halkının barış ve demokrasi mücadelesinin tamamen bastırılıp yok edilmeye çalışıldığı bir dönemde demokratik ve sivil toplum örgütlerinin barış ve demokrasiyi inşa etmeye çalıştıklarını" söyleyerek başladı.

Konyalı, KCK operasyonları adı altında yürütülen siyasi soykırımla Türkiye' de binlerce Kürt insanının tutuklanması ve de Roboski' de 34 savunmasız sivil köylülerin savaş uçaklarınca katledilmesiyle yaşanılan karanlık dönemin daha da derinleştiğini belirtti.

BARIŞ VE DEMOKRASİ SAVUNUCULARINA ÇAĞRI

Konyalı, Avrupa' da yaşayan barış ve demokrasi savunucularına seslenerek şu çağrıyı yaptı:
"Biz Avrupa' da yaşayan duyarlı kesimler olarak Türkiye' de var olma mücadelsi veren barış ve demokrasi savunucularının yükünü hafifletmek amacıyla örgütlü, aktif katılımlarla onlara destek ve moral verebiliriz.

Bu temelde bizler Bielefeld' de yaşayan barış yanlısı herkesin desteği ile Barış Meclisi kurmayı hedefliyoruz. Siyasi partilerden, örgütlerden bağımsız sivil bir insiyatif olarak barış ve demokrasinin sesini yükseltmeye ve insani bir vicdan geregi bu sesi birlikte haykırmaya hepinizi davet ediyoruz. "

CÜRE: BARIŞA KATKI AMACIYLA BARIŞ MECLİSLERİ

Asiye Konyalı' nin ardından konuşan Avrupa Barış Meclisi Sekreterya Üyesi Irfan Cüre, "Türkiye ve Kürdistan' da yürütülen barış mücadelesine katkı sunmak amacı ile 2008 yılından beri çalışma yürüttüklerini, İngiltere, İsveç, Fransa, Almanya, İsviçre gibi ülkelerde barış meclislerinin faaliyet gösterdiğini amlattı.

Cüre konuışmasında, Kürdistan' da 30 yıldır yürütüen kirli savaşın inkar, imha, ret ve asimilasyonla bir yere varılamıyacağını gösterdiğini anlatarak, aklı basinda olan herkesin artık savaşla bu işin olmayacağını anlaması gerektiğini belirtti.

Cüre yıllardır dökülen kanlar karşısında barış için Türkiye tarafında güçlü bir sesin çıkmadığına vurgu yaparak şunları söyledi: "Bu anlamada halk sokağa çıkmıs olsaydı bugün daha farklı bir durum yaşanırdı. Tüm bu yaşanlar karşısında Barış Meclisi kurma ihtiyacı ortaya çıktı. Barış meclislerimizde benzer düşüncede olanlarla bir araya gelebilmeliyiz. Çok çeşitli cevreleri, gençleri, kadınları bu mücadele içine katabilmeliyiz. Barışa nasıl katkı sunabiliriz sorusuna cevap bulmaya çalışmalıyız. "

Panele ev sahipliği yapan IBZ yönetimi adına bir konuşma yapan Binali Çoban ise, "Bizim kapımız barış için yürüyenlere her zaman açıktır. Savaş artık miadını doldurmuştur. Bizler savaşın barışa doğru evrilmesi için soluk boruları açmalıyız. Barışa destek olmalıyız" dedi.

Bilefeld Barış Girişimi Grubu her iki haftada bir IBZ (Teutoburger str. 106, 33607 Bielefeld) adresinde bir araya gelecekleri duyurusunu yaparak barış için çalışmak isteyen herkesin bu gruba katılabileceğini açıkladı.

ABM'nin 2'nci genel kurulu 19 Mayıs'ta

Genel Kurulda 'Toplumsal bir talep olarak barış' konulu bir panel gerçekleştirilecek. Yeni sekreterya da belirlenecek.

ABM Sekreteryası'nın 3 Mart'ta Köln'de yaptığı toplantıda ikinci genel kurulun 19 Mayıs Cumartesi günü Köln'de yapılması kararlaştırıldı. Genel kurulda, "Toplumsal bir talep olarak barış' başlıklı bir panel ve çeşitli etkinlikler gerçekleştirilecek ve yeni sekreterya da belirlenecek.

Toplantı, Jugendherberge Köln-Riehl, An der Schanz 14, 50735 Köln adresindeki salonda saat 11.00'de başlayacak.
26 Nisan 2008'de Düsseldort'ta toplanan kurultayda kuruluşunu ilan eden Avrupa Barış Meclisi'nin yapılacak olan bu ikinci genel kurulunda, Avrupa'nın bütün ülkelerinden barışseverlerin katılımının hedeflendiği ve bu amaçla genel kurul için 'Hazırlık Komisyonu' oluşturulduğu açıklandı.

Bu kurultayda, birinci genel kurulun yapıldığı 26 Eylül 2009'dan bu yana gerçekleşen faaliyetlerin ve ileriye yönelik persfektiflerle örgütsel bazı sorunların da geniş bir şekilde ele alınacağı ve yeni bir sekreteryanın seçileceği belirtiliyor.
Genel kurul toplantısında ayrıca, Türkiye'de, Kürdistan'da , dünyadaki başdöndürücü gelişmelerin ve Kürt sorununda içinde bulunulan süreçin geniş bir değerlendirmesinin yapılması ve dünya barış hareketleri içindeki aktüel tartışmalara da değinilmesi bekleniyor.

Bu amaçla, Aşiti/Barış'ın, bir önceki genel kuruldan bu yana gerçekleştirilen çalışmaların ele alınacağı ve geçmiş dönemin ayrıntılı olarak değerlendirileceği bir özel sayı olarak genel kurulun yapılacağı 19 Mayıs tarihinde yayınlanması da kararlaştırıldı.

AŞİTİ BARIŞ'ın sorunları

Sekreterya toplantısında ayrıca Aşiti/Barış'ın özellikle dağıtımına ilişkin sorunlar tartışıldı ve bu amaçla bazı önerilerin hayata geçirilmesi kararlaştırıldı. Bu çerçevede 2'inci genel kurulla birlikte abone sisteminin de uygulamaya konulması benimsendi.

Toplantıda ayrıca, Aşiti/Barış'ın daha geniş kesimlerin ilgisini çekebilmek için gerekirse ilgi alanlarının ve içeriğinin de kısmen değiştirilmesi ve bu değişime uygun yazarların gazetede yer alabilmesinin sağlanması konuları da değerlendirildi.

Sekreterya toplantısında ayrıca Stuttgart Barış Meclisi'nin 7 Temmuz'da yapmayı düşündüğü Barış Paneli'nin ortaklaşa gerçekleştirilmesi önerisi de kabul edildi. Bu konuda gereken destek ve işbirliğinin sağlanacağı belirtildi. Ayrıca önümüzdeki dönemde Berlin ve Stockholm'da birer örgütlenme toplantısı yapılması ve ABM Sekreteryası'ndan temsilcilerin bu toplantılara katılması da karara bağlandı.

Stuttgart Barış Meclisi
Çözüm sürecini tartışacak

Stuttgart Barış Meclisi Avrupa Barış Meclisi ile birlikte 7 Temmuz tarihinde bir barış paneli düzenliyor. Panelde, genel olarak barış süreçleri ile dünyadaki çeşitli silahlı ihtilafların çözüm süreçleri ve örnek olaylar üzerine konuşmalar ve tartışmalar yapılacak. Bu örnek olaylarla Türkiye'deki Kürt sorunu ve süregelen savaşa ilişkin değerlendirmeler de dile getirilerek barışa ulaşabilmenin koşulları değerlendirilecek.

Panele Türkiye Barış Meclisi'nden bir konuşmacı ile yine Türkiye'den bu konularda deneyimli bir gazeteci-yazar ile Güney Afrika ve Kuzey İrlanda barış süreçlerinde aktif olarak görev almış taraflardan ya da uzmanlardan bazıları davet edilecek.

ABM'nin desteği ile yapılacak panelin moderatörlüğünü ABM Sekreterya üyelerinden biri gerçekleştirecek.

Stuttgart Barış Meclisi sözcüleri yaptıkları açıklamada, panel için hazırlıklara şimididen başlandığını, salonun belirlendiğini ve konuşmacılara gereken davetiyelerin gönderildiğini söylediler.

Stuttgart Barış Meclisi geçtiğimiz yıl da yine bir barış paneli düzenlemiş ve Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı, Mardin Milletvekili Ahmet Türk ve gazeteciler Hasan Cemal ile Abdürrahman Dilipak konuşmacı olarak panele katılmışlardı.

www.arsivakurd.org

Yönetmen Eric Nazarian, Hrant Dink'e ithaf ettiği Bolis yani İstanbul filmini "Soykırım acısını İstanbul Ermenisi Udi Hrant'ın hikayesinden yola çıkarak anlatmaya çalıştım" diye tanımladı.

Hrant Dink davasında "Örgüt yok" kararı verilmesini eleştiren Düzgören, "Hrant'ın katli Ermeni soykırımının devamıdır ve mahkeme kararı da bu soykırımın tescil edilmesidir" dedi.

Hrant Dink, Londra'da BOLİS filmiyle anıldı

Hrant Dink, ölümünün beşinci yılında Londra'da da anıldı. Anma töreninde Eric Nazarian'ın 2010 Avrupa Kültür Başkenti etkinlikleri çerçevesinde çekilen "Unutma Beni İstanbul" film serisinin bir parçası olan Bolis adlı kısa metrajlı filmi gösterildi. Film gösteriminin ardından da SOAS Üniversitesi Ermeni Çalışmaları bölümü ve Ermeni Enstitüsü tarafından düzenlenen panel yeraldı. SOAS Üniversitesi'nde Dr. Susan Pattie başkanlığındaki panele konuşmacı olarak Yönetmen Eric Nazarian, Oxford Üniversitesi öğretim üyesi Dr. Kerem Öktem, gazeteci Koray Düzgören ve Gomidas Enstitüsü'nden Ara Sarafian katıldı.

Bolis, İstanbullu bir Ermeni olan udi Hrant'ın hikayesi

Ünlü udi Armenak, önemli bir müzikal etkinlik için ilk kez İstanbul'a gelir. 1915'te "ortadan yokolan" dedesi udi Hrant nedeniyle şehre ilişkin düşünceleri oldukça karmaşıktır, önyargılarla doludur ve şehirden muhtemelen nefret edeceğini düşünür oysa şehirde attığı her adım onu dedesi Hrant'a yaklaştırır.

Hrant Dink'in ırkçı medyanın, milliyetçi kesimlerin, Ermeni düşmanı devlet yetkililerinin, Hrant'ı yasaları ve hukuk kurallarını çiğneyerek mahkum eden yargı kurumlarının ve bu cinayeti teşvik eden politikacıların işbirliği ile öldürüldüğünü söyleyen Koray Düzgören, "Onu hem Ermeni olduğu için, hem Ermeni soykırımını Türkiye'nin gündemine getirdiği için ve hem de sosyalist bir gazeteci olduğu için öldürdüler" dedi ve Hrant Dink davasında "Örgüt yok" kararı verilmesini "Hrant'ın katli Ermeni soykırımının devamıdır ve mahkeme kararı da bu soykırımın tescil edilmesidir" diyerek eleştirdi. Düzgören şunları söyledi: "Hükümet gerçek katillerin ortaya çıkmaması için cinayetle ilişkisi olan kamu yetkilileri ile polis ve jandarma görevlileri hakkında soruşturma yapılmasına izin vermedi. Olayın kapatılmasını istedi. Cinayetle ilgili kamera ve ses kayıtlarının bir kısmı silindi, bazı deliller yok edildi, bazıları ise tahrif edildi. Dolayısıyla mahkemenin de Hrant Dink davasını örtbas edecek böyle bir kararı vermek için cesareti arttı.

AKP Hükümeti'nin hem Hrant Dink cinayetinin hazılanması ve işlenmesi aşamasında hem de mahkemeden böyle bir karar çıkmasında sorumluluğu olduğunu düşünüyorum.

Nazarian'ın ve daha birçoklarının yüz yıl önceki korkunç olaylarla yüzleşilmesini sağlayacak ve bu anıları cesaretle kabullenme ve özür dilemebağışlama sürecini kolaylaştırmak amaçlı insani çabalarını alkışlanacak bir çaba olarak tanımlayan Düzgören, "Bu çabalar Türkiye devletinin genlerine yerleşmiş farklılıklara tahammülü olmayan katliamcılık anlayışını şimdilik tedavi etmeye yetmeyecek gibi görünüyor. Bu konuda tartışmaların ve konuşmaların başlamış olması bile önemli bir gelişme ama daha zamana ihtiyacımız var."

Türkler, Ermeniler ve diaspora arasında bir köprü kuran Hrant Dink'in anısına Ermeniler'in İstanbul tarih ve kültürüne katkılarını keşfetmek üzere bu filmi tasarladığını söyleyen yönetmen Nazarian Bolis'i, "Soykırım acısını Ermeni bir udi'nin hayatından yola çıkarak anlatmaya çalıştım" diye tanımladı.

Dr. Kerem Öktem Bolis'te de vurgulanan milliyetçilik ve farkında olmamak temasına değindi ve farkında olmamak ya da yok saymanın miiliyetçiliğin en tehlikeli unsurlarınddan biri olduğunu vurguladı.

Acıya gaz bombası

Hrant Dink davasının Türkiye için bir "yüzleşme" olduğunu söyleyen Rakel Dink, hükümete "Meydanlarda bağırarak hakaret etmeyi biliyorlarsa, bağırarak özür dilemeyi de bilsinler, Patrikhaneye gidip kapalı kapılar ardında özür dilemesinler" diye seslendi.

Hrant Dink'in katillerinin yargılandığı davada hakimin "Örgüt yok" kararının ardından İstanbul'da düzenlenen basın toplantısında gözyaşları arasında konuşan Rakel Dink, Hrant Dink davasının bir yüzleşme davası olduğunu söyledi.

Hükümeti, "Acılara, adaletsizliklere, gözyaşlarına, gaz bombaları ile cevap veriyorlar" diye eleştiren Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, "Meydanlarda bağırarak hakaret etmeyi biliyorlarsa, bağırarak özür dilemeyi de bilsinler, Patrikhaneye giderek kapalı kapılar ardında özür dilemesinler" dedi. Rakel Dink toplantıda şunları söyledi:

"Cinayetten önceki döneme takılı kalmıştır benim aklım. Bütün işaretler zaten oraya götürüyor. Onca tehditler... Resmen ölümle tehdit bu, korkutma tehdidi değil. Onca Agos'un önünde protestoların 2005 sonrası artması ve bunları hiç görmeyen Başbakan, hiç bunları görmeyen İçişleri Bakanı, hiç bunları görmeyen Adalet Bakanı, istihbarat, emniyet, hangisini sıralarsanız sıralayın, polis, onlar neredeydi?

Ben sıradan basit bir vatandaş olarak, bir eş olarak, bir ev halkı olarak yine de gözardı etme hakkım olabilir ama onların bu görevlerde bulunarak gözardı etmeye, görmemezlikten gelmeye, kör olmaya, sağır olmaya hakları yoktu. Biz ruhsal ve bedensel olarak, devletin himayesi altındayız. Kendisi de öyle ifade ediyor zaten, bizi korumakla mükelleftir. Ama burada üç maymunu oynadı. Görmek istemiyor, duymak istemiyor, söylemek istemiyor. Çünkü ne söyleyecek? Ya direkt 'yapın, öldürün' diyecek ya da susacak yine aynı şeyi söylemiş olacak. Şimdi mahkeme sonucu da bunu gösteriyor.

BU YÜZLEŞME DAVASIDIR

Eşim öldürülmüş, 100 kişiyi de mahkum etseler bana ne getirisi olacak. Size sormak isterim; hepimiz görecek miyiz, özlemimizi alacak mıyız? Ama adalet yerine oturdu diye bir rahatlama gelecek, Türkiye değişiyor diye bir öngörüş başlayacak, bir hissiyatımız değişecek, bu devlet gerçekten adaletli davranmaya başladı, haksızlıklarla yüzleşmeye başladı, artık istiyor geçmişiyle yüzleşmek diye... Çünkü Hrant Dink davası benim, sizin davanız olmaktan çok yüzleşme davasıdır aynı zamanda. Hrant Dink davası Türkiye'nin adaletle olan duruşunu sergileyecek bir davadır.

YALANCISINIZ

Hrant'ın 1974'ten beri gözetim altında olduğu söyleniyor. Yasin Hayal de gözetim alında. Nasıl bir gözetim bu? Ben sormak istiyorum; Bir Ermeni olacak, Tuzla kampında yönetici olacak, yönetim kurullarında çalışacak, Agos Gazetesi'ni açacak, bütün uğradığı haksızlıkları ilan edecek, sonra gözetilmeyecek, MİT'in bundan haberi olmayacak! Bilmiyorum ben cevap veremiyorum, yalancısınız derim ancak.

MEYDANLARDA ÖZÜR DILESINLER

Şunu da söylemek istiyorum ki, suçluyu suçsuz çıkarmaktan da suçsuzu da mahkum etmekten de Tanrı iğreniyor. Bu kelimeyi söylemek istiyorum. Benim de artık midem bulanıyor,Türkiye'de yapılan haksızlıklardan... Sivas davası da aynen öyle, herkes çıkmış orada toplanmış kendi dertlerini dile getiriyor o yaşlı başlı kadınlar erkekler gözyaşlarını siliyor davadan sonra, ama nerede bunu anlayabilecek yürek, nerede bu hissiyat? Gaz bombaları ile cevap veriyorlar o gözyaşlarına, o acılara, o adaletsizliklere. Bakalım ne zaman göreceğiz adalet ışıltılarını. Meydanlarda bağırarak hakaret etmeyi biliyorlarsa, bağırarak özür dilemeyi de bilsinler. Patrikhane'ye giderek kapalı kapılar ardında özür dilemesinler."

www.arsivakurd.org

Ma Newroz, ne rûxandina rejîmên koledar e.
Wa ye firsendek mezin ketiye destên kurdan.“

Dawiya her zivistanê NEWROZ e!

„Ma Newroz, ne rûxandina rejîmên koledar e. Wa ye firsendek mezin ketiye destên kurdan.“

Zivistana Kurdistanê ber bi Newroz û biharê ve diqûlibe. Êdî ne mimkûn e ku kurd li kîjan perçê bibin bila bibin, bê maf û azadî bijîn.“

Memo Şahin

Bihara kurdan, Newroza kurdan nêzik dibe. Ger Newroz mizginiya biharê ye, ger Newroz çirandina tariyê ye, ger Newroz nîşana berxwedana dijî zilm û zordariyê ye, ger Newroz sembola destxitina azadî û rizgariya Kurdistanê ye, ger Newroz cejn e, wa ye Newroz hat. Newroza gelê kurd li her perçeyê Kurdistanê nêzik dibe.

Ji sala 1991an pê ve, ji rapêrîna gelê me yê Başûrê Kurdistan, hemû roj bûn Newroz. Ev bîst sal e ku gelê me li Başurê Kurdistanê hemû roj di nav Newrozê de ne, azad in, serwer û desthilatdar in. Ma Newroz, ne ev bi xwe ye?

Ne dûr e ku gelê me li parçeyên din jî nîrê koletiyê bişkîne û bigêhêje azadiya xwe. Wa ye li Suriyê gelê me yê Rojavayê Kurdistan bo azadiya xwe hewl dide. Wa ye gelê me li Bakûrê welêt di nav berxwedan û têkoşînek bê nimûne de ye.

Ev ba û bagera ku ji Tunis û Misirê rabû, gelek welatên ereb tevlihev kir, niha li dorberê Kurdistanê ye. Ev salek e ku Suriyê bûye labaratuvara hêzên navnetewî, ya Amerika û Yekitiya Ewropa, ya Rusya û Çîn, ya Îran, Tirkiyê û dewletên ereb. Her cûre dest di nav labaratuvara Suriyê de tev didin.

Tirkiyê heya salek berê dostê herî mezin û giring ya Esad bû. Civînên hevbeş ya her du hukumetan pêkdihatin. Vize rakirin, mîrişkên xwe tevlihev kirin. Lê rojek hat, bira bûn dijmin û li dijî hev şûr kişandin.

Tirkiyê dizane ku kurd li Suriyê rêzkirî û organîze ne. Tirkiyê dizane ku dema rejima Baasê hilweşe, wê kurd êdî qayil nebin ku bê statû, bê nasname, bê mafên xwe yên netewî û demokratik bijîn. Tirkiyê dizane ku dema kurd li Rojavayê Kurdistan wek netew, wek millet bên naskirin, ev yeka han wê tesîr li ser Tirkiyê û Bakûrê Kurdistanê û her ûsa li ser raya gîştî ya cihanê jî bike. Bona ku kurd negehêjin mafên xwe yên bingehîn, tevdigere.

Lê ev çi bike bila bike, zivistana Kurdistanê ber bi Newroz û biharê ve diqûlibe. Êdî ne mimkûn e ku kurd li kîjan perçê bibin bila bibin, bê maf û azadî bijîn.

Lê xeterek jî heye. Ger kurd nebin yek, helwest, daxwaz, armanc û hêzên xwe nekin yek, li ser bername û programek mişterek neyên cem hev, hinek ji ev destên ku niha di labarauvara Suriyê de ne, wê destên xwe yên kirêj bavêjin nav tevgera azadixwaz a Rojavayê Kurdistanê jî.
Niha dem dema vizyon û nêrînek fireh e; ê esl, ê esasî Kurdistan û azadiya gelê kurd e. Tiştên din teferruat in; tiştên biçûk û talî ne. Ji ber vê jî em bala xwe bidin tiştên mezin û destên xwe ji cûdatîyên biçûk û ne esasî berdin.

Partî û rêxistin ne armanc in. Partî û rêxistin bo destxistina armancan in. Dema hêzên kurd belav belav bin, ne li ser hev bin, wê kurd nikaribin bigêhêjin mafên xwe yên bingehîn. Lê kurd yek bin, dikarin Rojavayê Kurdistanê ji destên neyaran xelas kin û bibin xwedî statû.

Dem hatiye. Niha kurd li sê parçeyên Kurdistanê, li Başûr û Iraqê tevayî, li Bakûr û Rojavayê Kurdistan aktorên herî mihûm û giring in. Bexda nikare bêyî Kurdan hukumetek hevbeş jî derxe. Di niha de Şîa û Sûnni xençerên xwe dijî hevûdu tûj dikin. Li Surîye jî her ûsa. Kurd dikarin bêyî ku bibin aligirên rejîma Esad an jî ya muxafeleta Suriyê xebata xwe bi rê ve bibin û mesajek, peyamek bidin cîhanê. Ser de jî hêzên kurd li hemû parçeyên, beşên Kurdistanê hêzên sekûler in. Kurd temînata demokratbûn û îstikrara heremê ne.

Xiristiyan ji Bexda û Basrayê direvin tên Kurdistan. Sibê jî, dema Ihvanî Mislûmîn (Birayên Misilman) hukim bi dest xin, Suriyê wê bibe zindan bo Xiristiyanan, bo Alawî û yên din.

Bîryara ku Encûmena Nîştîmanî ya Kurd li Sûriyê (ENKS) û Meclisa Gel a Partiya Yekitiya Demokratik (PYD), bîryarek pîroz e. Pêwiste ev bîryar di jiyanê de jî, di xebat û têkoşînê de jî cih bigre. Pêwiste dezgeh û mekanizmayên hevbeş bi zûtirîn bên avakirin û bi dengek hemaheng derkevîn pêşberî raya gîştî ya Kurdistan û cîhanê.

Ma Newroz, ne rûxandina rejîmên koledar e. Wa ye firsendek mezin ketiye destên kurdan.

www.arsivakurd.org

Newroza Berxwedan û Azadîyê

Ahmet Karamus

Bo çi ev sernivîs?
Xwendevan wê merak bikin, gelo çi cudabûn di nava vê Newrozê û Newrozên salên buhirîde heye? Belê, gelek cudabûn di nav vê salê û salên buhirî de hene! Tevgêra Azadîxwaz a gelê Kurd gihîştîye merhela çareserîyê, yanî merheleya fînalê. Tevgera azadîxwaz û dewletên dagerkir kertên xwe yên dawî li hemberî hev bi kar tînin. Dijmin bi her şêweyî êrîşî tevgêra azadîxwaz dike da ku tevgêra kurd bê taqet û lawaz bike. Lê gelê kurd jî, bi her qûdret û taqeta xwe li hemberî dijmin li berxwe dide. Ez, bawerim Newroza 2012 an û bi taybetî ev sala bi giştî jibo gelê Kurd dê bibe sala serkeftinê an jî, di bibe sala alozbûna tevgêra azadîxwaz. Jiber vêye, ku gelê kurd li seranserî welat û li dervî welat bi xebateke bê hempa li berxwe dide.

Ez, bawerim gelek kes li ser stratêjîya DYA û Yekîtîya Europa, ku dixwazin nexşeya Rojhilata Navîn biguherin minaqeşe dikin. Berî sal û nîvekê kêm kesan bawer dikirin, ku ev guhertin li hin welatên bakûrê Afrika û li hin welatên Ereban bi vî babetî û rengî pêk werin. Lê, rewş li ber çavane. Dîsa, em baş dizanin, ku stratêjîya gûhertina nexşeya Rojhilata Navîn bi dawî nebûye, guhertinên din dê pêk werin. Jiber vêye, ku welatên dagerkir weke Turkîye, Surî û Iran dixwazin statuya xwe a heyî biparêzin an jî hegemonya xwe hîn bêtir berfirehtir bikin. Turkîye yek ji wan welatanê, ku hem dixwaze statuya xwe a heyî biparêzin û hemjî dixwazin hegemonya xwe berfirehtir bikin. Dest dirêjîya dewleta Turkîyê ya nav Libya, Tunis, Surîye û Misrê bi mebesta vê daxwaza berfireh kirina hegemonya xweye. Vêca dewleteke bi van mebest û daxwazan dê çawa bixwaze, ku Kurd li Turkîye û Rojhilata Navîn bibin xwedî statuyeke siyasî û xwedî maf. Turkîya, ku li pêyî xeyalên Imperatorya Osmanli bi şûnda vegerîne, dê çawa tehemûl û toleransê li hemberî daxwazên Kurdan rêşan bide.

Eger em bala xwe bidin, van êrîşên li ser gelê Kurd, ew erîşên leşkerî, siyasî û civakî, bi hezaran siyasetmedar, şaredar, zarok, jin, rojnemevan, nivîskar û herkesên li hemberî dîktatorya Islama siyasî ya dibin navê Turk Islam sentezî de xistine zîndanan, dê bi şêweyekî gelekî zelal armancên dewleta Turk bête xûyakirin. Qetlîama Robozkî, qetlîameke bi pilan û program bû. Ev qetlîama yekser bi insyatîfa serokwezîrê hukûmeta AKPê bi aşkere hate kirin da, ku çavê gelê Kurd bitirsîne. Qetlîama Robozkî di demeke wehade pêk hat, dema, ku serokwezîrê hukûmeta AKPê, qaşo li ser navê hukûmetê, bi awayekê tinazîyê xwe bi kurdan bike pêkhat. Ji bilî Qetlîama Robozkî, artêşa turk hin qetlîamên din jî li hemberî şervanên azadîyê jî pêk anîne, hemjî bi çekên kîmyawî û çekên herî modrn, ku ligor qanûnên şer ên navneteweyî qedexene bikar anîne.

Belê, gelê Kurd dibin van şert û mercên zahmet de, xwe jibo pîrozkirina Newrozeke din amade dikin. Weke, ku rewş xuya dike, gelê Kurd di pêvajoyeke gelek hesas û nazik de derbas dibe. Di vê demê de bi qandî, ku îmkan û derfet jibo bi destxistina mafê rewa hene, tirseke mezin jî heye, eger hat û gelê Kurd bi stratejîyek mişterek û helwesteke netewî tevnegere firseteke dîrokî dê ji destên xwe berde. Eger kurd vê derfetê ji destên xwe berde li dê dîrok tucarî wan efû neke. Helwesta dewleta Turk û rejîma AKP ê li dijî tevgêra gelê Kurd, ne li Bakûrê welêt bi tenê, herweha li beşên welatê me yên dinjî gelekî diyare. Rejîma AKPê di alozyên li Suriye jî, jibo, ku kurd nebin xwedî maf û xwedî statuyeke siyasî çi ji destên wan tê texsîr nakin. Em gelekî baş dizanin, ku di alozyên li Suriyê tevgêra Ixwan el muslimîn roleke serkêşî heye û ev rêxistin dest bi dest li gel rejîma AKPê kar dike. AKPe jî bi vê encama xebata li gel Ixwan el muslimîn heye, naxwaze Kurdên li rojava bibin xwedî maf û xwedî statuyeke siyasî. Em ji kîjan alîve lê rewşê temaşe bikin jî, dê tehlûka dewleta Turk û rejîma AKPê li hemberî meye . Piranîya gelê Kurd li Bakûrê welêt, vê tehlûkeyê dibînin û tevî, ku erîşên bi her şêweyî û her rengî li ser wan hebejî, bi îradeyek xurt ji pola û bi merxasîyeke bê qusûr li berxwe didin. Bêgûman ev li berxwedan bi tenê nikare bersîva konjuktûra siyasî û metirsîna li ser gelê kurd û Rojhilata navîn bide.Pêwîstîya kurdan bi hevkarîyeke xurt û stratejîyeke siyasî mişterek heye. Eger di vî warîde hin pêngav, dan û standin hebe jî, lê têr nake. Eger çiqas gelê kurd li berpirsyarîya xwe bi xwedî derdikeve jî, lê pêwîstîyên dem û rewşê hîn betir dixwaze.

Belê ji nuhade gelê kurd dest bi pîrozkirina Newrozê kirine. Gelê kurd jî wek her netewekî û miletên din layiqî AZADÎYÊ ye. Azadî, xweserî û mafê çarenûsî bi tekoşîn, berxwedan û bi fedakarîyê pêk tê!
Ez, dixwazim ji nûhade NEWROZA BERXWEDAN û AZADîYÊ li gelê Kurdistanê yê qehreman pîroz bikim.

Sirûda serkeftina

Newroz!
Strana evîndarên rojê û serkeftinê!
Şiniya xeyalên Sîmirên çiyayî!
Dengbêjiya mirinê vedigerînî jînê!
Herifandina dîwarê virên asê!
Efsana çîrok û çîvanokan!
Qiblegeha kevneşopiyê!
Cejna kuştina ejdeharê heftserî û evîna xwedawendên xweşiyiyê!
Dîrok û rûmeta netewî!
Newroza pîroz!
Di bîrewariya te de bi roniya darbestên ji gulan, tav rûyê rojê dadigire.
Şev giyan dide, tarî parçe dibe û tarî diberiqe.
Di awirên wêrêkiya te de
Ro û hîv bi Feradê û Dîcle re dirêjî goristanên Sumeran dibin.
Welat di henasa dîroka te de şîn dibin.
Dergehên evîna dilê çiyan vedibe.
Tu vekirina kulîlkên vînê û fedîkiriyê yî
Tu wêrekiya xweşmêran î.
Tu afirandin hestên kenê jîna AhuraMazda yî.
Tu giriyê mirina Ehrîman î.
Tu narînî, xweşkî û wekhevî ya di nav rûpelên dîroka kevzgirtî de yî.
Tu newroz î.
Newroz evîn e û evîn tu yî ay Newroz!
Tu bihara hawara Ferîdûn û asoyê dilsoz î.
Tu raperiya şadiya pilingên çiya yî.
Tu bihara bixwîn û talan î
Tu tewafa şikefta birîndaran î.
Tu dilêriya ku li kozik û çeperan, rayê xwe ber didê jiyanê yî.
Tu verişandina lûlên tivingan û qêrîna meydana yî.
Tu tofanên bêdeng û bahozên ker î.
Tu pîrozkirina dûrûşmên Agîdan î
Tu herika kurtepista ji dayikbûna dengan û kuştina bêdengiyê yî.
Tu serhildana di govenda jîn û mirinê de yî.
Tu berxwedana di reqsa wêrekiyê de yî.
Tu roja tifkirina dem û dewranên derewîn î.
Tu tilî nîşandana hostayê diyalektîka dîrokê, zaniyarên netewan û bijîşkên qiyametê yî.
Tu çirandina rûpelên çarenûsa virek î.
Tu ava evîna jiyanê yî.
Awirên te
Çirûskên hêviya Qendîl, wêrekiya şagirdên Zerdeştê hemdem, çira lûtkên çiyan û hêviya zemînê xakê pîroz î.
Nêrînên te
bi germiya pîroz bi êşên bêhempa bi vejîna şewatê, gefan li mirina çaxên rûreş dixwin.
Te xêr û bêr û bereketê li zeviyên hiş reşandin.
Te ev xakê ku bûyî hêlîna bala û serkeftinan, lanet û efsaneyên pîroz, ol û nebîyan, qewl û kilamên qedîm, anî ber zayîna xêr û bêrê.
Te Spartekusên hemdem li bircên awazên welat vejandin.
Te kir ku bêrîkirin û serkeftin ji kevanên lehengiya, lehengên Oremar û Zêyê Mezin dizin.
Efsane di bihara şer û evînê de ye
Îro dem dema gotina sirûda te ye, ay Newroza pîroz!

17.03.2008

Kamran Simo Hedilî

www.arsivakurd.org

Ve, bahar geldi...

Günay Aslan

Müjdeyi cemreler verdi. Önce havaya, sonra suya, sonra da toprağa düşen her cemre, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen kara kışın sona erdiği müjdesini beraberinde getirdi.

Kor ateşlerin üç hafta boyunca yöneldiği doğa şimdi kıyafet değiştiriyor. Çiçekler açmaya, ağaçlar tomurcuklanmaya, kuşlar cıvıldamaya hazırlanıyor.

Hiç gelmeyecek gibi görünen bahar şimdi bütün güzellikleri, yeniden diriliş ve direniş özlemleriyle birlikte yola çıkmış, geliyor. Özlemleri ve beklentileriyle ruhumuzda derin dalgalanmalar yaratan baharın gelmesiyle birlikte de hiç bitmeyecekmiş gibi geçen kış aylarında hiç olmayacak acılar yaşayan halkımızın kabusu da sona eriyor.

Birliği, bilinci ve birikiminin dağıtılacağı hesaplanan ve dolayısıyla da bahara çıkamayacağı sanılan halkımız şimdi baharı daha bir güçlü, daha bir umutlu, daha bir coşkulu karşılıyor.

Karanlığı parçalayan, korkuyu telaş içinde bırakan görkemli 8 Mart kutlamaları da zaten bunu gösteriyor.

Artık bütün sözler tükenmiş, bütün vaatler ters tepmiş ve sıra Kürt halkına gelmiştir.

Hiç bitmeyecek bir ağıt gibi kanayan "yitik ülke" Kürdistan'ın mağdur ve bir o kadar da mağrur Kürt halkı, şimdi elinde kor ateşlerle Newroz alanlarına koşuyor.

Newroz ateşleri eşliğinde ve coşku içinde hiç yaşanmamış düşlerini gerçekleştirmeye, kendi kaderini kendisi çizmeye çalışıyor.

Şimdi karanlık çöküyor. Geçmek bilmeyen uzun kanlı kış geceleri sona eriyor. Ölüm ve zulüm yoğunluklu sis dağılıyor ve şafak söküyor.

Şimdi bahar geliyor… Geliyor ve karamsarlığın yerini umut, yılgınlığın yerini yenilenme, kederin yerini sevinç alıyor.

Nice acıları bağrına basan toprak ısındı, rengini akıtılan kanımızdan alan su ısındı, özgürlük düşlerimizi enginliğine savuran hava ısındı ve nicedir içinde nehir misali çağlayan yeni hayatlar biriktiren doğayı harekete geçirdi.

Isınan toprak, ısınan su, ısınan hava ve ateşler içinde uğuldayan doğa yeniden doğuşu bir armağan misali önümüze serdi.

Şimdi yenilenme zamanıdır. Şimdi nicedir ölüme ve zulüme hüküm giymiş eski hayatı Newroz ateşlerinde yakmak, özgürlüğe sarılmış yeni bir hayatı kurmak zamanıdır.
Şimdi Roboskî'de toprak altında sessizce ağlayan, Kazan Vadisi'nde alevler içinde kalan, Bingöl'de, Dersim'de, Besta'da ve son olarak da Kandil'de sonsuzluğa kucak açan gençleri, yeri göğü aydınlatan Newroz ateşlerinde yeniden yaratmak, ölüme yatmış tutsaklarla haykıya durmak ve uzun kış boyunca yaşanan bütün acıları karanlığa geri kusmak zamanıdır.

Şimdi yıllar yılıdır "Serkevtin" sesleriyle ölüme uçan canların özgürlük kundağında geri dönmeleri zamanıdır.

Şimdi 4 bin yıllık Newroz aşkınlarının döl tutma zamanıdır…

Evet; bahar geldi, her yan için için yanıyor. 200 yıllık isyan geleneği dört bir yanı asırlık alevlerle ısıtıp aydınlatıyor. Alevler içinde bize yeni bir gelecek, yeni bir hayat hazırlanıyor.

Yüreğimizde sır gibi saklanan yaralı çığlıklarımızın içinden özgür bir ülke yükseliyor.
Bu sene bahar, içimizde saklı çığlıkları, ülkesiz ve kimsesiz "yitik ülke" adına karanlığın alın çatına "bir parça özgür vatan" şiarıyla şimşek gibi çakmaya geliyor.
Önce havaya, sonra suya, sonra da toprağa düşen cemrelerin ardından dağlar, ovalar çiçekleniyor, ağaçlar yeşilleniyor, kuşlar ötüşüyor, martılar uçuşuyor, denizler yükseliyor ve rüzgarlar tutkulu düşleri dört bir yana dağıtıyorken Kürtler de özgürleşiyor.

Dağların, ovaların, şehirlerin, köy ve kasabaların "pulat yüreğine" şimdi sadece özgürlük işleniyor!
Evet; bahar geliyor ve doğa hayata bir boydan ötekine direnişin onur döşeğini seriyor.

4 bin yıllık kutlu direniş baharla birlikte döl tutuyor. Kırılan zincirlerinde köleliğin kardelenler yeşeriyor.

Bir zamanlar düş ekilen, aşk biçilen "yitik ülkede" şimdi, gözlerine ateşten sürmeler çekmiş kadınların öncülüğünde karanfil sesli sevdalar derleniyor…!

Aydınlığın karanlığı yendiği, doğanın yeni bir yaşamı döllediği, ateşlerin yürekleri dağladığı bahar geliyor ve ben, son sözü bundan on yıl kadar önce, tam da bu günlerde yitirdiğimiz gazeteci arkadaşımız Burhan Karadeniz"e bırakıyorum:

'Bahar geliyor, yavaş yavaş kabarmaya başlayan toprakta ağaçlar çiçeğe durmaya hazırlanıyor. Patladı patlayacak tohumların arasından kuş cıvıltıları yükseliyor.'

Ne güzel, bahar geliyor.'

Özgürlüğe giden yolda, içinden geçtiğimiz umut ve inat yıllarında, bir aşkın gizemine tutulmak, hayata sevgi ve tutkuyla sarılmak, Newroz'da ateş yakmak için bahar geliyor...'

Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen kış aylarında hiç olmayacak acılar yaşayan halkımızın kabusu da sona eriyor. Birliği, bilinci ve birikiminin dağıtılacağı hesaplanan halkımız şimdi baharı daha bir güçlü, daha bir umutlu, daha bir coşkulu karşılıyor.

Artık bütün sözler tükenmiş, bütün vaatler ters tepmiş ve sıra Kürt halkına gelmiştir. Hiç bitmeyecek bir ağıt gibi kanayan "yitik ülke" Kürdistan'ın mağdur ve bir o kadar da mağrur Kürt halkı, şimdi elinde kor ateşlerle Newroz alanlarına koşuyor.

Önce havaya, sonra suya, sonra da toprağa düşen cemrelerin ardından dağlar, ovalar çiçekleniyor, ağaçlar yeşilleniyor, kuşlar ötüşüyor, martılar uçuşuyor, denizler yükseliyor ve rüzgarlar tutkulu düşleri dört bir yana dağıtıyorken Kürtler de özgürleşiyor.

www.arsivakurd.org

Newroz'u BARIŞ'la Kutsamak

Seyhmus Diken

O gün Newroz olmasaydı, olağan bir gün gibi geçip gidecekti. Ama akşam televizyonda haberleri izleyince, anıları onu eskilere, yıllar öncesine götürdü. Geçmişin yaşamında iz bırakan anılarıyla birlikte bugünün gerçekliğini de kendinde duyumsadı. Yaşantısı oldukça iyiydi Çok iyi bir işi vardı Evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Sosyal yaşamı imrenilecek düzeydeydi doğrusu. Böyle bir yaşantıyı, büyük ölçüde yaptığı evliliğe borçlu olduğunun bilincindeydi. Zaten bunu unuttuğunda eşi bir şekilde fark ettiriyordu.

Ama yaşamında eksiklik duyduğu, içten içe onu sürekli meşgul eden bir şeyler vardı. Her şeyden önce heyecanını yitirmişti. Tek başına olduğunda ayrı bir insan, çevresi ve ailesiyle birlikte olduğunda ise apayrı bir insan oluveriyordu. Adeta çift kişilikli biri olup çıkmıştı. İç dünyasında sık sık kendisiyle hesaplaşıyordu. Sürekli yıllar öncesi geride bıraktığı Diyarbakır'I, anılarını, eski dostluklarını ve ilişkilerini düşünüyordu. Gündelik hayatındaysa, biraz da yaptığı evlilikten dolayı, geçmişinden adeta kopuyor, bambaşka bir kişiliğe bürünüyordu. Son günlerde sıkça dalıp gidiyordu.
O akşam da öyle oldu. Neredeyse yirmi yıl geçmişti üzerinden. Hayat onu savurup Ankara'lara atmadan önce, Diyarbakır'da kısa süreli bir cezaevi dönemi yaşamıştı.12 Eylül 1980 askeri müdahalesinden önce yaptığı dernek yöneticiliği, onu cezaevine taşımıştı.

En riskli, yaşamlara mal olan, ölüm pahasına kutlanan Newroz'ları, Diyarbakır cezaevinde görmüş, yaşamıştı. İnsan bedenlerinin Newroz meşalesine dönüşmesine orada tanık olmuştu. Kamber Ateş'le anasının görüşüne tanık olmuştu cezaevinde. Tek kelime Türkçe bilmeyen kadının oğluna "Kamber Ateş, Nasılsın?" demekle yetinmesine neden olan yasaklara kahretmişti.

Cezaevinden çıktıktan sonra, baskılar, acılar, işsizlik, biraz da korku, onu kentten, kendinden kaçmaya itmiş, hatta zorlamıştı. O gün kentten kaçarcasına gidiş benliğinde derin acılar bırakmıştı. Bu acıların izleri yıllarca sürmüş onu hiç yalnız bırakmamıştı. Böylesine her kaçısın zamanla yitişe dönüşebileceğini ancak yıllar geçince anlayabilmişti.

Ve işte bir Newroz günü televizyonda akşam haberlerini izliyordu. Memleketi kadim şehir Diyarbakır'da allı, yeşilli, sarılı, beyazlı "rengarenk" elbiseleriyle gencecik kızlar, sırım gibi delikanlılar o gün yüz binlerle Nevrozlarını kutlamıştı. Kadınların binlercesinin bebek denecek yaştaki çocuklarını ellerinde hoplatarak televizyon ekranlarına yansıyan görüntüsü heyecanlandırmıştı onu.

> "AŞTİ'yi, barışı düşündü. Yirmi yıl önce kaçtığı yazgısıyla baş başa bırakarak terk edip geldiği coğrafyasının özlediği, uğruna binlerle ölümlere gidip gelinen coğrafyanın barışını düşündü. Ve biraz da bir türlü muhatabı bulunamayan barışı tabii!"

Çocukluk günlerindeki Newroz'ları anımsayarak, gülüp geçti. Aile fertleriyle Mardinkapı'dan çıkıp, Dicle nehrine karşı şemsiler tepesinin yemyeşil çimenleri üzerinde, Newroz'un muştucusu silme nergis çiçekleri arasında Newroz gününü kutlarlardı. Fokurdayan semaverde demlenen çayın eşliğinde; pişmiş yumurtalar ve yeşil soğan doğranıp üzerine tuz, pul biber ve karabiber serpilen lezzetin adına "Nergizleme" derlerdi. Nergizleme, ortağı çakıl ekmekle baharın koynunda yenirdi. O günlere derin özlem duyarak ah çekti. Newroz günü anneannesi, bu muhabbet başlamadan önce, şafak vakti kalkar, başına süt beyaz bir çit (tülbent) örtüp, evin kapısına çıkar, beyaz Newroz kuşunun evlerinin üzerinden geçmesini beklerdi. Bunun coğrafyalarının en eski sahiplerinden Aryan'ların bir geleneği olduğunu bilmeden, yıllardır hep yapardı kadıncağız.

O akşam pek uzun sürmeyen bu Newroz haberlerinin hemen ardından adeta bir reklam havasındaki, başka bir haberi neredeyse bütün televizyon kanalları belli aralıklarla ama sanki daha uzunca vermeye başladı.

Seçilen gün ilginçti. 21 Mart 2001 günü Türkiye yeni bir cep telefonu hattına daha sahip olmuştu. GSM 555 koduydu ve ismi de ARİA'ydı. Birden puzle'ın parçaları gibi bir takım şekiller kafasında oluşup bir yerlere oturur gibi oldu. Bu ARİA, kendi bildiği aria olmalıydı. Ama nereden ve nasıl Türk- İtalyan ortaklığında bir iletişim organizasyonuna simge olmuştu?. Asıl önemli olan da buydu. Gençlik dönemlerimde sürekli dillendirilen Hint Avrupalıların Ari ırkına mensubiyet meselesini düşündü. Dilleri Kürtçe'nin Ari'lerin konuştuğu dil olduğu, hep söylenmişti. İşte ARİA ya da okunduğu şekliyle Arya'lılar da o dili, Kürtçe'yi konuşan halk demek oluyordu. Kaderin cilvesine bakın ki, bugün bir telefon şebekesinin ismine dönüşmüştü.

Bu anılar yükü ve hesaplaşmalarla geceyi zor geçirdi. Sabah otogara gidecekti, uzun yıllardır görmediği eski bir can dostu, bir sorunu nedeniyle Diyarbakır'dan Ankara'ya gelecekti. Kendisini karşılamasını istemişti.

Sabah hafif bir kahvaltıdan sonra gazetelere göz attı. Yine ağırlıklı olarak Newroz haberleri, özellikle de Newroz'un şiddetsiz ve bayram

havasında kutlandığı haberleri taşınmıştı gazete manşetlerine. Ve tabi ki yine ARİA, cep telefonu hattının Türkiye'de devreye girdiği müjdesi yine tüm gazetelerde yer alan ikinci en önemli haberdi.

Bu düşüncelerle evden çıkıp, apartmanın özel garajındaki aracına yöneldi. Aracın kapısına dokunacağı sırada anahtardaki amblemdi bu kez kendisini düşündüren. Doğrusu dün geceden beri yani Newroz'un Diyarbakır ve Güneydoğu'da kutlanış haberlerini izledikten sonra bir şeyler olmuştu ona. Anahtarın sallandığı maskotun üzerinde Mazda yazısı ve amblemi vardı. Daha önce de binlerce kez aracına binmişti. Ama hiç birinde bu defaki duygular oluşmamıştı beyninde.

Düşünmeden edemedi. Eski bilgilerini bölük pörçük de olsa anımsadı. Belleğini biraz daha zorladı. Kürtlerin en eski dini Zerdüştlük inancındaki Ahura Mazda iyilikler tanrısı değil miydi bu?. Mazdaizim dedikleri inanç buradan türememiş miydi?. Değil miydi ki; Ahura Mazda'ya göre, insanlar eşit ve kardeştiler. Çalışmak ve üretmek kutsaldı Mazdaizme göre. Kapısında besili hayvanlar olan ve çocukları dolaşan, ocağında sürekli ateş yanan aileleri, iyilerin tanrısı Ahura Mazda çok severdi.Temizliğe önem verirdi Mazdaistler.İnsanın kutsallığı ve yüceliğini öne alan hümanist dünya görüşü de bu düşünceden kaynaklanmamış mıydı?. Bütün bu olumlu faktörler nedeniyle iyi Tanrı Ahura Mazda'nın Güneş'in de bulunduğu gökyüzünde yer aldığı ve simgesinin de güneş olduğunun ayrımını anımsadı. Güneşin yeryüzündeki temsilcisinin ateş olduğunu ve güneşten bir parça sayılıp onun da kutsal olduğunun eski geleneklerden bilerek hatırladı.

Bütün bunların beyninde yarattığı heyecanları düşünerek, MAZDA arabasına biraz kıskanarak ama sevgiyle baktı. Bu kıskançlığın hoşlanma içerdiğini de hemen fark etti. Ne de olsa aracın isminde markasında, kendinden, kimliğinden bir şeyler olduğunun ayırımına varmıştı.

Bütün bu duygu seline bir gece önce televizyon haberlerinde izlediği Newroz kutlamaları neden olmuştu. O gün Newroz olmasaydı, böylesine medyaya yansıyacak boyutta kutlanmasaydı; belki de ARİA, MAZDA gibi kavramlar, bir dolu insana olduğu gibi ona da sıradan kavramlar gibi gelecek. Öyle de kalacaktı.
Aracın kontağını çevirip yola çıktı. Bütün bu düşüncelerin beyninde yarattığı dalgalanmalarla, bulvardan aracıyla süzülecek otogara doğru yol aldı.

Newroz'dan bir sonraki gündü. Ve o gün Diyarbakır'dan, memleketinden gelen eski bir can dostunu, arkadaşını karşılayacaktı. Ankara otogarının otoparkında aracına uygun bir yer bulup park ettikten sonra kapıya yöneldi. Otogarın giriş kapısında koskoca bir ışıklı tabela kendisine hınzırca gülümsüyordu. AŞTİ, Ankara şehirlerarası terminal işletmesi. Ve tekrar o malum duygu. Bir önceki geceden beri iç dünyasında kendisiyle tartışan, ona sorular sordurup yanıtını yine kendisine verdirten duygu, bu kez de soruyordu. Al sana bir kavram daha. Bu AŞTİ değil miydi?. Yıllar önce Ermenice'de çocuk demeyi çağrıştırdığından AŞOT (Ankara Şehirlerarası Otobüs İşletmesi) iken, AŞTİ'ye dönüştürülen isim. Basbayağı da oydu. Ama bu kez öyle olmamıştı. Ermenice'den kaçayım derken Kürt'lere, Kürtçe'ye tutulmuşlardı, farkında olmadan.

AŞTİ, Kürtçe'de, kendi dilinde barış değil miydi? Barıştı tabi. Hem de uğruna ne fedakârlıklara katlanılan barış. Ama bu kez Ankara'nın göbeğinde her gün binlerce insanın girip çıktığı bir mekana ad olmuştu.
Birden kan basıncı yükselmeye başladı. Depresyon geçirdiğini düşündü bir an. Kavramlar bir gece öncesinden bu yana, son yirmi dört saattir beyin kıvrımlarına hükmetmeye başlamıştı. Bunları mutlaka birileriyle paylaşmalıydı. Paylaşma ihtiyacı kendini ciddi ciddi hissettiriyordu.

AŞTİ'yi, barışı düşündü. Yirmi yıl önce kaçtığı yazgısıyla baş başa bırakarak terk edip geldiği coğrafyasının özlediği uğruna binlerle

> "En riskli, yaşamlara mal olan, ölüm pahasına kutlanan Newroz'ları, Diyarbakır cezaevinde görmüş, yaşamıştı. Tek kelime Türkçe bilmeyen kadının oğluna "Kamber Ateş, Nasılsın?" demekle yetinmesine neden olan yasaklara kahretmişti."

ölümlere gidip gelinen coğrafyanın barışını düşündü. Ve biraz da bir türlü muhatabı bulunamayan barışı tabii!

Barışı kucaklamak adına, Diyarbakır'dan gelecek olan arkadaşını getiren ve henüz perona giren otobüse doğru yürüdü. Üzerinde Diyarbakır surlarının resmi bulunan otobüsten inen arkadaşını gözleri ışıldayarak kucakladı.

Barışı kucaklamıştı.

www.arsivanur.org

Hocalı mitingi ya da YALANIN ZAFERİ

Hocalı mitinginin, Hocalı'da can veren sivilleri anma mitingi olduğu koca bir yalandı. Mitingi gönüllü kuruluşların örgütlediği, bunun sivil bir girişim olduğu yalandı.

Ayşe Günaysu

Hocalı mitinginde taşınan "Hepiniz Ermenisiniz, Hepiniz Piçsiniz" başta olmak üzere ırkçı pankartlar ve atılan sloganlar hakkında çok konuşuldu, çok yazıldı. Ama bir şey yine de gölgede kaldı: İnkarın Türkiye'nin varlık nedenlerinden biri olduğu, bu memlekette insanların her şeyi sarıp sarmalayan bir yalanın içinde yaşadıkları, onun bir parçası oldukları ve bunun farkında bile olmadıkları gerçeği.

Hocalı mitinginin, Hocalı'da can veren sivilleri anma mitingi olduğu koca bir yalandı. Mitingi gönüllü kuruluşların örgütlediği, bunun sivil bir girişim olduğu yalandı.

Türkiye medyasının en ilerici, demokrat kesimleri bile, Hocalı meselesinde Azerilerin iddialarıyla, Ermeni tarafının bu iddialara verdiği yanıtları bir arada okuruna sunmadı.

duyusunu göstermedi. Azerilerin iddialarıyla, Ermeni tarafının bu iddialara verdiği yanıtları bir arada okuruna sunmadı. Böyle bir objektiflik yine Agos gazetesine düştü. 9 Mart 2012 tarihli Agos'ta Ayşe Hür, "20 Yıl Önce Hocalı'da Ne Olmuştu?" başlıklı yazısında her iki tarafın da anlatılarına yer verdi.

Ermenistan Diaspora Bakanlığı'nın yayınladığı belgelerden kimsenin haberi olmadı.

Mitingde kusulan ırkçılığı en etkili şekilde kınayan köşe yazarları bile, içinde yüzdüğümüz yalan denizinden başlarını çıkaramadıklarının farkında değillerdi.

Hocalı mitinginde kusulan ırkçılığı en etkili şekilde kınayan köşe yazarları bile, balıklar gibi içinde yüzdüğümüz yalan denizinden başlarını çıkaramadıklarının farkında değillerdi. Çünkü istisnasız hepsi Azeri tarafının, Hocalı'da sivillerin can vermekle kalmadığına, orada "hunharca bir katliam" yapıldığına, insanların işkence ile öldürüldüğüne ilişkin iddialarının doğruluğunu peşinen kabul etmişlerdi. Sonuçta Hocalı mitingindeki ırkçı nefreti kınayan kimse, altı üstü iki çift ırkçılığa karşı sözü, Ermenilerin yaptığı "hunharca katliam"dan bahsetmeden söyleyemedi.

Çünkü Türkiye medyasının en ilerici, demokrat kesimleri bile, Hocalı meselesinde savaşan taraflara eşit mesafede yaklaşma sağ-

Örneğin Hocalı'da sivil cenazelerinin sonradan derin Azeri güçleri tarafından parçalandığına ilişkin tanıklıklar ve bu tanıklıklar için gösterilen kaynaklardan kimsenin haberi olmadı.

Fotoğraflarda yapılan sahtekarlıklar, dünyanın başka yerlerinde çekilmiş fotoğrafların "Hocalı katilamı"nın görüntüleri olarak sunulduğuna dair kanıtlara itibar eden olmadı.

Mesela, Mustafa Bozdemir'in 1983 Erzurum depreminde, Narman İlçesine bağlı Koyunören köyünde çektiği ve 30 Ekim 1983 tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan (sağ altta) fotoğraf, milliyetçi Azeri web sitelerinde Hocalı katliamının fotoğrafı olarak kullanıldı.

İLGİLİ BELGELERİN KAYNAKLARINA ULAŞMAK İÇİN;
http://hyetert.blogspot.com/2012/02/khojalu-is-speculative-political.html
http://www.xocali.net/
http://www.bydigi.net/sinirsiz-muhabbet-burada/34723-kurt-annenin-feryadi.html
http://onurcaymaz.com/genel/zori-balayan-kimdir

IRKÇI NEFRETE TEPKİ

Yalanın ne kadar içinde yüzdüğümüzün en güzel örneklerinden biri de, 27 Şubat 2012 tarihli Radikal gazetesinde sergilendi. Onur Caymaz, Hocalı mitingindeki ırkçı nefrete tepki duyanların beğenerek sosyal medyada paylaştığı Hepimiz Piçiz başlıklı yazıda, ırkçı sloganları eleştirdikten sonra, Hocalı'daki "hunhar katliam"ı da lanetlemekten geri durmadığını kanıtlamak istemiş ve kendi deyişiyle "katliama bizzat katılmış" Zori Balayan'dan bir alıntı almıştı. Caymaz'a göre Zori Balayan "Ruhumuzun Canlanması" başlıklı kitabında Hocalı'da insanları nasıl işkence ile öldürdüğünü kendi ağzından anlatıyordu. Caymaz'ın aldığı uzun alıntıda Zori Balayan, okumaya can dayanmayacak hastalıklı bir ayrıntılılıkla, 13 yaşında bir Türk çocuğunu nasıl kendi elleriyle işkence ile öldürdüğünü anlatıyor: "Saate baktım, Türk çocuğu yedi dakika sonra kan kaybından öldü. İlk mesleğim hekimlik olduğuna göre hümanist idim, bunun için de Türk çocuğuna yaptığım bu işkencelerden dolayı kendimi rahatsız hissetmedim. Ama ruhum halkımın yüzde birinin bile intikamını aldığım için sevinçten gururlanırdı," diyordu.

Ömer Seyfettin'in "Beyaz Lale" benzeri hikayelerinde Bulgar "komitacı"ların Türk kadınlarını nasıl işkenceyle öldürdüğünü, müthiş bir hayal gücü ürünü ayrıntılarla, çıplak kadın vücuduna ait tariflerle ve düpedüz şehvetle anlatışını çağrıştıran bu satırların düzmece olduğu apaçıktı. Ama Caymaz hiç kuşkulanmamıştı.

Meğer Zori Balayan 2006 yılında bu konuda açıklama yapmış ve böyle bir kitabının olmadığını dünyaya ilan etmiş. Çok geçmedi Onur Caymaz kendi blogunda özür diledi. Araştırmadan bu alıntının gerçekliğini kabul edip yazısında yer verdiği için özeleştiri yaptı. Kitabı, Kanal 7'deki bir programda Azeri doktor Mübariz Allahverdiyev'den duymuş ve anlaşılan hemen inanmıştı. Avrupa Parlamenterler Asamblesi'nde Azeri milletvekili Ganire Paşayeva "kitap"tan bu alıntıyı yapmış, ama kitabın sahteliği ortaya çıkınca Avrupa Parlamenterler Assemblesi Paşayeva'ya kınama cezası vermişti. Onur Caymaz bunları açıklamayı "yazarlık dürüstlüğünün bir gereği" olarak yapıyordu.

Ancak Zori Balayan'dan o düzmece alıntı Radikal'in web sitesinde hala duruyor. Radikal'de herhangi bir tekzip ya da Onur Caymaz'ın konuyla ilgili herhangi bir düzeltmesi, blogunda yayınlanan özeleştirisinin linki filan yayınlanmadı.
Yalan sürüyor. Nefes aldığımız havada, yediğimiz ekmekte, içtiğimiz suda, her yerde.

KİTLESEL IRKÇILIK

Onur Caymaz sadece bir örnek. Önemli olan şu ki, açık, saldırgan ırkçılık, tabana yayılmış, gündelik, sıradanlaşmış ırkçılığın güvenli temelleri üzerinde yükseliyor. Bu yüzden Türk toplumunun kendini en ilerici en duyarlı sayanların bile burunları, Zori Balayan'a atfedilen satırlardan buram buram yükselen o keskin sahterkarlık kokusunu alamayacak kadar tıkanmış, taş kesmiş.

Söz bitmez, yer sınırlı. Biraz kestirmeden olacak ama bağlayayım: Ermeni düşmanlığıyla, Kürt siyasi hareketi şahsında cisimleşen Kürt düşmanlığı, dağlardaki savaşı kentlere kitlesel gözaltı ve tutuklamalarla kentlere, doğudan batıya tüm memleket sathına yayan imhacı zihniyet aynı bütünün birbirini tamamlayan parçaları. Bu bütünü bir arada tutan da hayatın kılcal damarlarına sızmış, askerde kaza ya da intihar sonucu can verenlerden toplu mezarlara, gözaltında kayıplardan, faili meçhullere, devlet ihalelerinden, okullarda okutulan kitaplara, televizyonlardaki haber bültenlerine kadar her köşede karşımıza çıkan yalandır.

O yalan yüzündendir ki İzmir'de BDP konvoyunu elinde taşla bekleyen o modern giyimli, güzel genç kadınla, "Hepiniz Ermenisiniz, Hepiniz Piçsiniz" dövizini taşıyan kentli, eğitimli genç kadın birbirine o kadar çok benzemekte.

Ve bu yüzden "Hepiniz Piçsiniz" dövizini taşıyanlar da, o dövizi "Hepimiz Piçiz" diyerek protesto eden de, aslında aynı büyük yalan denizinde yüzmekteler.

30 Ekim 1983 Koyunören köyünde deprem sonrasında foto muhabiri Mustafa Bozdemir'in çektiği fotoğraf..

Karabağ Müslümanlarının Soykırımı başlığı altında Khojaly (Hocalı) web sayfasında kullanılan aynı fotoğraf! Skandal ortaya çıkıp yayınlandıktan sonra bu web sitesi yayından kaldırıldı.

www.arsivakurdi.org

Soykırım inkârcılığı ifade özgürlüğüne girmez; çünkü inkârcılık suça ve ırkçı nefrete teşvik eder. Soykırım inkarcılığı bir patolojidir, bir fikir, görüş ya da kanaat olarak algılanmaz

İnkârcılık ve Ermeni SOYKIRIMI

Erol Özkoray

Nazi Almanya'sı 2.Dünya Savaşı'ndan dümdüz edilerek çıkmasaydı ve taraflar barış görüşmesini nispeten eşit koşullarda yapsaydı, acaba 20.yüzyılın en barbar rejimi yerine kurulacak olan Almanya, Yahudi Soykırımı'nı tanır mıydı? Himmler Komiteleri kurup mesela Yahudilerin ülkesi İsrail'de "Shoah olmadı! Shoah bir yalandır!" diye hakaret mitingleri düzenletir miydi? Ya da Berlin'e uçakla gidildiğinde bir Hitler Havalimanı'yla karşılaşılır mıydı? Acaba en önemli iletişim ve siyasal bilgiler okulunun adı Goebbels İletişim Fakültesi olur muydu? Bütün bunlar olabilirdi, ama "kahverengi veba" (nazizm) yok edildiği ve büyük endüstriyel kasaplık (1,5 milyonu çocuk, toplam 6 milyon masum Yahudiyi ortadan kaldırdılar) Nürnberg Mahkemesi'nde tespit edilip kanıtlandığı ve hukuken mahkum edildiği için, bunların hiçbiri gerçekleşmedi.

> İnkârcılık yüzyılın en büyük yalanını ortaya çıkardı. Açılan bu fay hattından gerçek tarih ortaya çıkacak ve Anadolu topraklarında çok büyük bir soykırımın yapılmış olduğu öğrenilecek..

Ama Türkiye öyle değil...Çünkü savaştan zaferle çıkan, Lozan antlaşması ile rakipleriyle hemen hemen eşit pozisyonda masaya oturan, ardından da yeni bir cumhuriyet kurarak kendi kurallarını koyan bir ülke karşısındayız. Durum böyle olunca, resmi tarihle her şey yeniden yazılınca, belgeler zaman içinde yok edilince, Ermeni Soykırımı'na bulaşanlar yeni cumhuriyetin seçkinlerini oluşturunca ve Ermenilerin malvarlığı yeni Türk burjuvazisinin doğmasını sağlayınca, bu Devlet hem inkârcı oldu, hem de soykırım inkârcılığını ihraç etmekte bir sakınca görmedi. Onun için bugün Talat Komiteleri devlet tarafından kurdurulup Avrupa'nın kalbinde diplomatlar eliyle düzenletilen mitinglerde faşistleri böğürtüyor ve ırkçılığı yüceltebiliyorlar. Onun için yerli Hitler statüsündeki Talat'ın adı caddelere veriliyor. Geçmişle yüzleşilmeyince devletin soykırımcı niteliği de devam ediyor. Örneğin Dersim Soykırımı'nın uygulayıcılarından, üstelik Ermeni kökenli de olan pilotun adı (Sabiha Gökçen) bir havaalanına veriliyor. Düşünün soykırımdan kurtulmuş bir Ermeni, Dersimlilerin kurtardığı 30 bin Ermeninin de içinde bulunduğu bir topluluğu bombalıyor, ardından ulusal kahraman ilân ediliyor. Faşizm bu tür karmaşık durumları kendi ideolojisini daha da güçlendirmek için kullanır. Bunu farkeden ve ilk kez açıklayan gazeteciyi (Hrant Dink) de öldürtür.

Onun için soykırım inkârcılığı faşist bir patolojidir diyoruz. Bu hastalık devam ettiği sürece ülkedeki Kürtler, Ermeniler, Yahudiler ve Aleviler tehdit altındadır. Bu hastalığın yok edilmesi ile birlikte Türkiye gerçek demokrasiyle tanışabilir. Ama zaten bu hastalık ancak bir demokrasi içinde yok edilebilir. Dolayısı ile bir kısır döngü içindeyiz ve tehlike altındayız. Soykırım inkarcılığı aynı zamanda bütün bir halkı da hastalıklı yapar, kendi tam olarak bilmese bile, o halk faşizmden beslenir ve ırkçı olur. Eğer Almanya, sosyalist Şansölye Willy Brandt'la Yahudilerden özür dilemeseydi ve Alman eğitim sistemi yapılmış soykırımı yok saysaydı bir millet toptan hastalanırdı ve bir daha iflah olmazdı. İşte Türkiye şimdi bu durumdadır. Ülke hastalanmıştır.

> Kürtlerin bugün içinde bulundukları siyasal çıkmaz, yaşadıkları anormal baskılar ve etnik temizlik tehdidinden bile söz edebilmemiz, devletin soykırımcı niteliği devam ettiği içindir.

Ermeni Soykırımı'nı inkâr edenleri cezalandırmayı öngören (bir yıl hapis ve 45 bin euro para cezası) kanunun Millet Meclisi'nin ardından, Fransız Senatosu'nda da kabul edilmesi, ancak ardından Anayasa Konseyi'nde kanunun baskılar sonucu siyasi gerekçelerle iptal edilmesi, hem inkârcılık konusunu gündeme getirdi, hem de Türkiye'nin gerçek yüzünü de bütün Avrupa'ya gösterdi. Kanunun Anayasa Konseyi tarafından ortadan kaldırılması, ne inkârcılık meselesinin sonu anlamına geliyor, ne de Ermeni Soykırımı olmamıştır gibi bir zırvayı geçerli kılıyor. Tam tersine her iki konu da her zamankinden daha güncel ve çok daha geniş kitlelere yayılmış durumda.

Bir kere hemen şu tespiti yapalım: Soykırım inkârcılığı ifade özgürlüğüne girmez; çünkü inkârcılık suça ve ırkçı nefrete teşvik eder. Soykırım inkarcılığı bir patolojidir, bir fikir, görüş ya da kanaat olarak algılanmaz. Kısaca, özgürlük düşmanlarının ifade özgürlüğü olamaz.

Dolayısı ile ifade özgürlüğü gerekçesiyle Anayasa Konseyi'nin kanunu anayasaya aykırı bulması, bu kararın tamamen siyasi bir tavır olduğunu gösteriyor. Fransa'da, Shoah'yı (Yahudi Soykırımı) inkâr edenleri cezalandıran 1990 Gayssot Kanunu bu durumda geçersiz kılınmalıydı. Kararda bu konuya değinilmediği için soykırıma uğrayan Ermenilerle, Fransa'da yaşayan Yahudiler arasında ayrım yapılmış ve çifte standart uygulanmış oluyor.

Asıl mücadele şimdi başlıyor. Soykırım inkârcılığı bir kere yüzyılın en büyük yalanını ortaya çıkardı. Açılan bu fay hattından mutlaka gerçek tarih ortaya çıkacak ve Türkiye halkları Anadolu topraklarında çok büyük bir soykırımın yapılmış olduğunu öğrenecekler. Bu her şeyin tetikleyicisi olacak ve ülke gerçek demokrasiye geçiş sürecine böyle girecek. Kürtlerin bugün içinde bulundukları siyasal çıkmaz, yaşadıkları anormal baskılar ve etnik temizlik tehdidinden bile söz edebilmemiz, devletin soykırımcı niteliği devam ettiği içindir. Onun için Ermenilerin soykırım inkârcılığını cezalandırmak için yaptıkları mücadele, Türkiye'de demokrasi isteyen herkesin arzusuyla doğrudan kesişmektedir.

> İnkârcılık faşist bir patolojidir. Hastalık devam ettiği sürece Kürtler, Ermeniler, Yahudiler ve Aleviler tehdit altındadır. Bu hastalık yok edilebilirse Türkiye gerçek demokrasiyle tanışabilir.

www.arsivakurdi.org

Tutuklu BDP milletvekili Selma Irmak ve arkadaşlarının başlattığı açlık grevi 30 günü de geride bıraktı

Açlık grevleri bir protesto değil aynı zamanda bir çağrıdır

Tutuklu BDP milletvekili Selma Irmak ve arkadaşlarınca başlatılan açlık grevleri insan sağlığı bakımından kritik sayılan 30 günlük eşiği da geride bırakarak devam ediyor. Onlarla dayanışma için gerek dışardaki milletvekillerinin gerekse Kürt yurtsever ve devrimcilerinin ülke içinde ve dışında, hapiste ve dışarda yaptığı açlık grevleri, Türk kamuoyunun unuttuğu veya kendisine unutturulan bir gerçeği haykırıyor: Seçimlerden bu yana sekiz ay geçmiş ve büyük bir çoğunlukla yeniden hükümet olmuş AKP, bırakalım demokratik anayasa ve ileri demokrasi vaadlerini, halkın oylarıyla seçilmiş Kürt milletvekillerini hapiste tutmaya devam ediyor, "terörle mücadele" demagojisi altında BDP'li politikacıları, seçilmiş yerel yöneticileri, gazetecileri, Kürt halkının dostlarını KCK operasyonlarıyla hapislere dolduruyor. KCK operasyonuyla geçmeyen bir gün yoktur. Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit neredeyse sekiz aydır devam etmektedir. Ve tabi Kürt halkının anadil başta olmak üzere en temel hakları görmezden gelinmekte, sorun güvenlikçi bir anlayışla ve şiddet yoluyla çözülmek istenmektedir. İşte Selma Irmak ve arkadaşları açlık grevleriyle, elllerindeki tek silah bedenlerini açlığa yatırarak bu durumu kabul etmediklerini, saldırılara karşı direndiklerini ifade etmiş oluyorlar. Ancak açlık grevi sadece protesto, direniş ve taleplerin ifadesi değildir. Bu aynı zamanda bir çağrıdır. Sadece Kürtlere değil, esas olarak Türk kamuoyuna, vicdanını yitirmemiş, milliyetçilik ve ırkçılık girdabında adalet duygusunu yitirmemiş olanlara bir çağrıdır. Uluslararası kamuoyuna da bir çağrıdır. Diktatörlük ve keyfi rejimlerin birer birer yıkıldığı ve demokrasinin baharı propagandasına sempatiyle bakan uluslararası kamuoyuna, vatandaşı oldukları devletlerin TC ile ilişkilerine dikkat çeken bir çağrıdır.
Her eylem mesajını verdikten sonra bir biçimde bitecektir; adalet duygusu, ezilen ve haksızlığa uğrayanlarla dayanışma bilinci ise asla bitmemelidir. Bitmeyeceğini göstermek, en başta Türkiyelilere düşmektedir.

Açlık grevi barışçı bir mücadeledir ama İktidarlar bundan çok korkar

Hiç kimse, düşünce ve ifade özgürlüğünün, toplanma ve gösteri hakkı ile kamuoyuna seslenmenin serbest ve işler olduğu bir yerde, açlık grevi yapmayı düşünmez. Ne zaman ki, bu imkanlar ortadan kaldırılmıştır, insanın kendini açlığa yatırması dışında bir haykırma, dikkat çekme yolu kalmamıştır.

İrfan Cüre

Açlık grevi, insanın belli bir süre için yiyecek veya sıvı almaması, beslenmemesi eylemidir. Herhangi bir nedenle aç kalmak açlık grevi değildir. Aç kalma durumunun bir açlık grevi olması, kişinin bunu bilinçli bir biçimde kendi iradesiyle belli bir haksızlığı protesto için yapmış olmasına bağlıdır. Açlık, insanın kendi sağlığını tehlikeye atması, sonucunda ölüm de dahil ağır sonuçlar doğurabilecek bir eylemdir. Açlık grevi belli bir aşamadan sonra ya da daha başından ölüm orucu şeklini de alabilir. Bu nedenledir ki, açlık ile intihar arasında sıkça benzetmeler yapılabilmektedir. Ancak ölüm orucu ile intiharın gerek nedenleri gerekse gerçekleşme süreci olarak aynı şey olmadığı izahı gerektirmeyecek kadar açıktır. Açlık grevcisinin protesto ettiği haksızlığı ve talebini göz ardı ederek, ruhsal durumu bozulmuş ve bu yüzden de sadece hekimleri ve psikologları ilgilendiren bir vaka olarak sunmak, hükümet edenlerin sıkça kullandıkları çirkin bir yöntemdir.

Açlık grevi doğrudan insan bedenini, sağlığını etkilediği için elbette hekimlerin ilgi ve görev alanına girecektir. Nitekim bu konuda tarih boyunca edinilen deneyimler hekimlerin meslek etiğini kimi zaman nasıl ayaklar altına aldıklarını da gösterdiği için, uluslararası hekim konferanslarında açlık grevleri karşısında takınılacak tutum ve sorumluluklar nerdeyse bir katalog halinde belgelendirilmiştir (Dünya Hekimler Birliğinin Tokyo ve Malta Bildirgeleri). Fakat bizim bu yazıda üzerinde durmak istediğimiz nokta, açlık grevinin yol açacağı bedensel ve zihni tahribatlar ile ölüm de dahil ağır sonuçları değil, aksine bizatihi bu eylemin nedeni ve amacıdır.

AÇLIK GREVİNİN AMAÇLARI

Bir insan kendisinin veya bir başkasının uğradığı özel veya genel bir haksızlığı protesto etmek, haksızlığı gidermenin bir biçimi veya yolu olarak talepler ileri sürmek isteyebilir. Ve azçok çağdaş yurttaşlık bilincine ve hümanist dayanışma duygusuna sahip insanlar da zaten böyle yapar. Protesto, "adı geçen durum benim açımdan haksızdır, kabul edilemez ve genel adalet duygusuna da aykırıdır" demektir. Bunu bir dilekçeyle, yazıyla, bir konuşmayla, yürüyüşle, mitingle vb. tek başına veya başkalarıyla birlikte toplu olarak, daha bir dizi etkinlikle ifade etmek mümkündür. Protesto bu haksızlığın kendisine ve onu yaratan veya onu kaldırma gücüne sahip olanlara karşı yapılır. Ve başka insanların ve genel olarak da kamuoyu diye ifade edilen bütün bir toplumun haberdar edilmesi, onların da bu duruma karşı çıkması isteğini açık veya dolayımlı biçimde ifade eder.

Açlık grevi, bir mücadele biçimi olarak en barışçı biçimdir. Hiçbir şiddet içermez. Eylemin olası olumsuz sonuçları, grevcinin kendisini etkiler. Baskıya karşı başkalarının da seslerini yükseltme, dayanışmaya girme potansiyelini artırdığı için hükümet edenlerce çok "tehlikeli" bir silah olarak algılanır.

Hiç kimse, düşünce ve ifade özgürlüğünün, toplanma ve gösteri hakkı ile kamuoyuna seslenmenin diğer yollarının serbest ve işler olduğu bir yerde, açlık grevi yapmayı düşünmez. Çünkü başka mücadele biçimleri ve yöntemleriyle toplumun dikkatini belli bir haksızlığa çekmek ve talepleri duyurmak mümkündür. Ne zaman ki, bu imkanlar ortadan kaldırılmıştır, insanın kendini ancak açlığa yatırması dışında bir haykırma, dikkat çekme yolu kalmamıştır, işte o zaman açlık grevi gündeme girer. Zaten bu eylem biçimini bu denli önemli kılan da budur. Normal insan aklı, başkaca ve makul yolları varken, insanın kendi sağlığını tehlikeye atmayacağı, bedenine zarar verecek eylemlerden uzak duracağı kabulüne dayanır.

Gerek başka ülkelerin gerekse Türkiye'nin tarihi göstermektedir ki, açlık grevi bir mücadele biçimi olarak o ülkedeki anti-demokratik koşullarla, devlet baskısı ve şiddetinin ve de hükümet edenlerin vurduymaz keyfiliğinin derecesiyle doğrudan bağlantılıdır.

Gerek 12 Eylül askeri diktatörlüğü koşullarında gerekse 12 Eylül ruhunun devlet ve hükümetlerce sürdürüldüğü doksanlı yıllar ile ikibinli yılların başında açlık grevlerinin yaygınlığı bunun kanıtıdır.

Açlık grevi, bir mücadele biçimi olarak en barışçı biçimdir. Hiçbir şiddet içermez. Eylemin olası olumsuz sonuçları, başkasını değil, grevcinin kendisini etkiler. Böyle olmasına rağmen, resmi makamların açlık grevi yapanlara karşı sanki bir gerilla birliğine saldırıyor gibi gerek fiziki gerekse psikolojik harbin bütün yöntemleriyle saldırıya geçmesini nasıl anlamak gerekir? Bir insan toplumsal, iktisadi ve siyasal çıkarlarla vicdanını kör etmediği sürece, açlık grevi eyleminde insani bir talebin olduğu, grevciye sesini duyuracak başka bir yol bırakılmadığı mesajını alır. İşte tam da bu nedenle başkalarının o güne kadar göremedikleri ya da kanıksayıp önemini hissedemedikleri baskıya karşı seslerini yükseltme, dayanışmaya girme potansiyelini artırdığı için açlık grevi, hükümet edenlerce çok "tehlikeli" bir silah olarak algılanır.

Kuşkusuz her mücadele biçimi gibi, açlık grevi de ancak yerinde kullanıldığı zaman etkili olur. Etki derken kastettiğimiz açlık grevinin ille de ileri sürülen taleplerin gerçekleşmesiyle sonuçlaması değildir. Başarı elde edemese bile, kamuoyu vicdanında meşruiyetini yaratabilir ve sürdürebilir. Yani diğer bütün mücadele biçimleri için geçerli kural, açlık grevi için de geçerlidir. Aslolan eylemin yasal olup olmaması değil, seslenilen toplum, mesajı alması umulanlar nezdinde bir meşruiyete sahip olması ve onu koruyabilmesidir. Zaten böyle olmadığı zaman, eylemi yapanlar ne kadar kahraman, ne kadar gözüpek, ne denli toplumsal bir davaya bağlı olursa olsunlar, yerinde kullanılmayan mücadele biçimleri her zaman geri teper ve doğurması beklenen sonuçların tam tersini de doğurabilir.

www.asiti-yakurd.org

DİRENİŞ ve Wernike Korsakoff Sendromu

Adını F tipi koydukları tecrit uzun sürede insani duygu düşünce ve sosyal varoluşun imhası için düzenlenmiş bir sistemdi.Canımızı ortaya koyduğumuz, düşmanın suratına attığımız çıplak irademizdi. Devrimci iradenin temel dayanağı tarihsel haklılığıdır.

Dışarıya çıktığımızda uzun süren direnişin üzerimizdeki etkilerinin neler olduğunu bilemiyorduk. Uzun süreli açlığın ve ağır operasyonların her birimizde farklı sonuçları oldu. Kalıcı fiziksel mental etkilerle yaşamak zorundaydık. Wernike Korsakoff Sendromu idi bu.

Fatma AKALIN
(Korsakof Hastası, Ankara)

F Tipi zindanlara devrimci tutsakların atılması saldırısına karşı 2000 yılında büyük zindan direnişi örüldü. Devrimci tutsaklar olarak bizlerin üzerine düşen bir sorumluluktu bu. Zindanlarda bulunan devrimciler açısından süreç ağır sonuçlarla birlikte destansı bir direnişi de içerdi. Sonuçları da bir şekilde toplumumuzu etkisine aldı. Toplumsal dönüşüm süreçlerinde zindanlar çatışmanın açıktan ve en sert biçimlerinin yaşandığı mekanlar olageldi tümüyle. F Tipi saldırısı da böyle bir çatışmanın yaşandığı bir süreçtir. Devlet açısından neye malolursa olsun Hücre Tipini yaşama geçirmek üzerine bir karar alınmıştı. Biz de bunu Ölüm Orucu direnişiyle yanıtladık. Karşısımızda fiili olarak zora dayanan büyük bir güç vardı. Bedenlerimizi düşmanın bize karşı kullanmaya kalkmasının önüne ölüm orucu kararı alarak düşmanın suratına attık.

Adını F Tipi koydukları tecrit uzun sürede insani duygu düşünce ve sosyal varoluşun imhası için düzenlenmiş bir sistemdi.Canımızı ortaya koyduğumuz, düşmanın suratına attığımız çıplak irademizdi. Devrimci iradenin temel dayanağı tarihsel haklılığıdır. İnsan kalmak bizim için ulusal sınıfsal, cinsel eşitsizlik ve sömürüye karşı olmak, karşı durmaktır.

ÖLÜM ORUCU SÜRECİ

Böyle bir eyleme başladığınızda asla kaybetmeyeceğinizi bilirsiniz. Karşı güç sizi hücrelere atmış bile olsa. Çünkü sonuçta bunlar mevzi savaşlardır. Bu gün düşman fiili gücüyle başardığı şey F Tip'lerini açıp devrimcileri hücrelere atmaktır. Ama buna rağmen devrimci iradeyi teslim alamamıştır. Gelecek kuşaklar için değeri daha iyi anlaşılacak ideallerine bağlı olma bilinci ve ruh hali hala dimdik ayakta. Bu süreçin her boyutuyla değerlendirilmesi gerekiyor. Ama varolan bir bilanço da gözümüzü kapayamayacağımız bir biçimde orta yerde duruyor. 122 devrimciyi ölümsüzlüğe uğurladık.

Direnişi ve ona desteği kıramayan devlet, tahliyelerle yeni bir evreye geçti. Tahliye direniş ve destek güçler cephesinde dağıtıcı etki yarattı. 600 civarında politik tutukluyu tahliye ettiler. Tahliye olan devrimcilerden PC'li direnişçiler dışarıda da sürdürme kararı alıp buna uygun davrandılar. Tahliye olup açlığı sonlandırdık.

Dışarıya çıktığımızda hemen hiçbirmiz uzun süren direnişin üzerimizde bıraktığı etkilerin neler olduğunu bilemiyorduk. Geçmiş deneyimlerden belirli kalıcı etkilerin oluşacağının farkındaydık. Ama birebir her birimizin payına nelerin düşeceğini bilme olanağımız yoktu. Gerek uzun süreli

açlık, gerek ağır operasyon ve zorla müdahale (zorla besleme)nin her birimizde farklı sonuçları oldu. Kalıcı fiziksel mental etkilerle yaşamak zorundaydık. Wernike Korsakoff Sendromu idi bu.

WK SENDROMU NEDİR?

Özellikle yeni şeyleri kaydedememe, algı sorunları, fiziksel olarak da denge sağlamada sıkıntı, reflekslerde anormallikler, ataksiler, hemen hepimizde farklı seviyelerde varlığını belli ediyor. Süreç içerisinde devrimciler yanyana gelerek dayanışma ağını oluşturdular. Amaç birbirimize sahip çıkmak, kelimenin gerçek anlamı ile dayanışmaktı. Daha geniş bir kesime ulaşmak için Çeliğe Su Verenlerle Elele adını koyduğumuz bir kampanya başlattık. Kampanyanın hedeflerinden biri tahliye olduktan sonra dağılmış direnişçilere ulaşmak, onlarla bağlantı kurup durumları ile ilgili bilgi sahibi olmaktı.Ayrıca süreçte duyarlılıkları ile devrimcilerin yanında tutum alan kesimlerden başlayarak daha geniş ilişkiler içinde yaralarımızı sarmak da bir diğer hedefimizdi.

Wernike Korsakoff Sendromu ile yaşamını sürdürmek durumunda kalan yoldaşlarımızın kendi yaşamlarını kurabilecekleri yaşam alanları oluşturtmak şu an temel görevimiz.

İki yıldır sürdürdüğümüz kampanya ile belirli mesafeler aldık. İstanbul'da bir sosyal merkez almayı düşünebileceğimiz birikime ulaştık.Bu birikimi İstanbul, Ankara, İzmir, Samsun gibi illerde yaptığımız konserlerin yanında dayanışmak amacıyla yapılan maddi katkılardan da sağladık. 20 Mayıs ta İstanbul'da büyük bir konserle kampanyanın bu aşamasını sonlandıracağız. Ama hala alacağımız çok yol var.

KAMPANYASININ AMAÇLARI

Almayı planladığımız mekanın ederi sağladığımız birikimin çok üzerinde. Bu yanıyla maddi olarak katkıları artırmak için çabalarımız bir süre daha sürecek. Sosyal Merkez yanında Ege bölgesinde komünal çiftlik oluşturmak için çalışmaları yürüten bir ekibimiz var. Gerçek anlamda bir dayanışma kültürüyle hedeflerimize ulaşmanın hayal olmadığını biliyoruz. Bu toplumda o güç var, o birkim var. Yaşamını şu yada bu şekilde kurmuş olan yoldaşlarımızın hem mental hem fiziksel gelişimleri gözle görülür bir farklılık göstermekte, hızla düzelmektedir. Başkalarına muhtaç olma, yük olma ruh hali çok yıkıcı. Bu durumdan çıkabilmemizin yollarını, koşullarını yaratmaktır öncelikli isteğimiz.

Kendimize bağımsız yaşam kurabilmemiz için asgari giderlerimizi karşılayacak bir gelire sahip olmak için çalışmak durumundayız. Ticari işletmelerde çalışmamızın koşulu yok, oralardaki tempoya ayak uyduramayız. Bu kadar yaşanmışlıktan sonra ticari işletmelerde çalışmamız haksızlıktır da ama yine de kendi emeğimizle kimseye muhtaç olmadan yaşamak ve aynı zamanda mücadeleden de kopmadan var olmaktır istediğimiz.

Aileleri tarafından sahiplenilenler için şöyle bir yan da var: Bizler şu anda 35-40-45 yaşlarındayız . Ailelerimiz ise 65-70'li yaşlarda. Aileler öldüklerinde durum bu yanıyla da sıkıntılı bir hal alacak. Dayanışma kültürüyle yarattığımız yaşam alanları önümüze çıkabilecek böyle durumlarda sorun çözücü işlev kazanacaktır.

Son söz olarak değinmeden geçemeyeceğim:

Devrimci örgütler soruna ortak bütünsel çözümler üretmek yerine kendi içlerinde çözümler geliştirmeye çalıştılar. Ürettikleri çözümlerin kapsamı dışında kalanlara karşı mesafeli soğuk yaklaştılar. Kampanyaya ilişkin başlangıç yaklaşımları da bu oldu. Bazı yapılarla mesefe aşıldı, bazıları aynı tutumu koruyor. Bütünsel ve birlikte üretilecek çözümler dışında bir yol yok.

Toplumsal mücadelenin tarafı olan herkes mücadelenin bir ayağı olarak cezaevlerini görmek durumundadır. Demokratik alanın daraltılmasıyla birlikte mücadele içindekilerin daha geniş kesimi hapishanelerle tanışacaktır. Orada siyasi kimliğini korumanın, insani dik duruşu sağlamanın tek yolu direnmektir .

Wernikce Korsakofflular ve Eski Mahpuslarla Dayanışma Girişimi
http://www.celigesuverenlerleelele.blogspot.com/

www.arsivakurd.org

BARIŞ ama hangi BARIŞ

Barış mücadelesi, bizimki gibi bir şiddet toplumunda, seçenek üretmeyi öğrenmelidir. Şiddet toplumu olmayan Avrupa ülkeleriyle bizdeki barış mücadelesi farklıdır. Bu farkı anlayamazsak barış mücadelesinin ciddiye alınmaması gibi bir durumla karşı karşıya kalırız.

Engin Erkiner

Türk ve Kürt toplumunun tarihinde ilk kez kalıcı bir barış hareketi kurmaya çalışıyoruz. Tarihimizde ilk değiliz. 1950'li yılların başlarında Kore savaşına katılmaya karşı çıkan aydınlar da, 1970'li yıllardaki Barış Derneği de benzer amaca sahipti. O yıllarda içerde açık savaş yoktu, barış mücadelesinin eksenini dışarıdaki olaylar oluşturuyordu: Kore savaşıyla kapitalist ve sosyalist bloklar arasındaki silahsızlanma ve yumuşama…

Yaklaşık otuz yıldır süren iç savaş barışı zorunlu olarak gündeme taşıdı. Barış mücadelesi konusunda geç kalmış olmak, geçmişten gelen önemli birikimin olmaması ve barış konusunda bırakın pratik örgütlenmeyi, teorik konuda bile zayıf kalınması ciddi sorunlar olarak karşımıza çıktı.

Savaş neredeyse otuz yıldır sürmesine karşı, barış sözcüğünün toplumun değişik kesimlerinde telaffuz edilir olması görece yenidir.

Burada "neden" diye sorulması gerekir. Savaş büyük bir politik-toplumsal mücadeledir ve bu mücadelede ne olduğu kadar ne zaman olduğu da önemlidir.

Savaşın belirli bir evresinde barıştan söz edilmeye başlanması bize özgü değildir. ABD'nin katıldığı iki önemli savaştan örnek verirsek:

Vietnam savaşında ABD ordusu yaklaşık 55 bin kayıp verdi. Savaşın uzaması, kayıpların artması ve kazanılamayacağının anlaşılması, barışı ABD için de zorunlu kıldı.
Afganistan savaşında da Taliban'ın yenilemeyeceğinin anlaşılması barışı zorunlu kılıyor. ABD ve İngiltere barış için uygun bir yol arıyorlar.

Başka örnekler de verilebilir. Örneğin "Cezayir Fransa'dır" anlayışıyla yıllarca bu ülkenin bağımsız olmasına karşı çıkan, bunun için her yolu deneyen Fransa'nın nasıl barış yapmak zorunda kaldığı da örnek olarak verilebilir.

Örneklerden çıkan sonuç şudur: Barış mecbur kalınınca yapılır. Bir tarafın barış istemesi yetmez, çünkü barış en az iki taraf arasında yapılır. ABD Vietkong'u, ABD ve İngiltere Taliban'ı, Fransa ise Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni yenebilseydi, barış ne düşünülür ne de yapılırdı.

KOŞULSUZ SİLAH BIRAKMAK VE BARIŞ

Bazı çevrelerin inandığının tersine, PKK koşulsuz silah bırakırsa, barış yakınlaşmaz, tersine uzaklaşır. Devlet ve hükümetler PKK'yi yenebileceklerine ciddi olarak inansalardı, bu kesim barışın sözünü bile etmezdi. Göstermelik de olsa açılım yapmaya bile gerek duymazdı.

Başka bir deyişle barış sadece istenmez, aynı zamanda istetilir.

Başka yolların çıkmaz olduğu anlaşılınca barış yoluna girilir.

Savaşan taraflardan birisinin barış istemesi hiç yoktan iyidir, ama öteki taraf ciddi olarak istemediği sürece

> Barış mecbur kalınınca yapılır. Bir tarafın barış istemesi yetmez, çünkü barış en az iki taraf arasında yapılır. ABD Vietkong'u, ABD ve İngiltere Taliban'ı, Fransa ise Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni yenebilseydi, barış ne düşünülür ne de yapılırdı.

büyük anlam da taşımaz.

Bu durum tıpkı solda yıllardır gerçekleşemeyen birlik gibidir. Taraflardan birisinin birlik istemesi yetmez, tarafların tümünün bunu istemesi gerekir.

AKP ve devlet barış istemiyor, başka bir deyişle savaş değişik görünümler altında sürecektir.

Barışı savunmak, hayal görmek ve kendi isteklerimizi gerçeklerin yerine koymak anlamına gelmez.

BARIŞ AMA HANGİ BARIŞ

Barışın geniş bir kesim tarafından kullanılmaya başlamasıyla farklı barış anlayışlarının bulunduğu da ortaya çıktı.

AKP hükümeti barış istiyor!

Teslim olsunlar, devletin adaletine sığınsınlar, biz de onlar için bir şeyler düşünürüz.

Eğer barış, silahların susması, iç savaşın sona ermesi ise, AKP de bir çeşit barış istiyor demektir.

Başka bir çeşit barış anlayışında Kürt halkına daha fazla hak tanınmaktadır. Buna göre:

Kürt halkının demokratik talepleri tanınarak savaş bitirilirse, Türkiye'nin Ortadoğu'da yolu açılır.
Başka bir ifadeyle savunulan şudur: Türkiye bölgesel bir güç olmak istiyor. Bunun karşısındaki en büyük engel yaşamakta olduğu iç savaştır. Bu savaş sona erdirilirse, Türkiye en önemli engelden kurtulmuş olur.
Burada söz konusu olan, Türkiye'nin yayılmacılığı temelinde şekillenen bir barış anlayışıdır. TUSİAD belirli çekincelerle böyle bir anlayışı savunabilir, biz savunamayız.

BARIŞ VE TOPLUMSAL DEĞİŞİM

Demokratik özerklik, bırakalım tartışmalı ve içi yeterince doldurulmamış yanlarını, sadece federalist yapılanmayı savunmasıyla bile, önemli bir düzen değişikliği anlamına gelir.

Osmanlı İmparatorluğunun devamı olan Türkiye Cumhuriyetinin belirleyici özelliklerinden bir tanesi merkeziyetçiliktir. TC, idari yapısında örnek aldığı Fransa'dan bile daha merkezi bir yapıya sahiptir. Yerelin en önemli kişisi olması gereken belediye başkanı, İçişleri Bakanı tarafından görevden alınabilir. Atanmış valinin yetkileri, seçilmiş belediye başkanına göre oldukça fazladır.

Ülkenin yerel yönetimler temelinde yeniden şekillenmesi, merkezin yetkilerinin önemli oranda kısıtlanması anlamına gelir. Polis ve yerel güvenlik güçleri belediyeye bağlıdır. Yerel yönetimler kendi bütçelerine sahiptirler.

Demokratik özerklik sonuçta kapitalizmin çerçevesi içinde kalsa bile

> İç savaşın sona ermesi sadece silahların susması değildir, kalıcı barış ancak önemli bir toplumsal değişimle mümkündür. Barış konusunda rastlanılan ilgisizliğin nedenlerinden birisi, barış ile toplumsal değişim arasındaki bağı görememektir.

önemli bir değişimdir.
Bu değişim sadece Kürtlerin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu bölgede değil, ülkenin her tarafında hayata geçecektir.

Kürt halkının ve öteki halkların haklarının güvenceye alınarak hayata geçmesi ancak önemli yapısal değişimlerin gerçekleşmesiyle mümkündür.

İç savaşın sona ermesi sadece silahların susması değildir, kalıcı barış ancak önemli bir toplumsal değişimle mümkündür.

Barış konusunda genelde rastlanılan ilgisizliğin nedenlerinden birisi, barış ile toplumsal değişim arasındaki bağı görememek olsa gerektir.

ŞİDDET TOPLUMUNDA BARIŞ

Günde ortalama bir kadın öldürülüyor. Kaçırılan, yaralanan, saldırıya uğrayan kadınların sayısını da bu ortalamaya eklediğinizde, ortaya şiddet toplumunun çirkin yüzlerinden birisi çıkıyor.

Saldırılar sadece kadınlara ve kız çocuklarına yönelik değildir. Pozantı cezaevinde tutuklu Kürt çocuklarına yönelik saldırganlık ve cinsel istismar infiale yol açtı. Ne ki, bu ülkede her gün çok sayıda Pozantı gerçekleşiyor. Erkek çocuklarına yönelik cinsel istismar yıllardan beri var.

Şiddet toplumundan değişik örnekler vermek bu yazının boyutlarını aşar. Şiddet değişik biçimleriyle günlük hayatımızdadır ve zamanla azalmamakta, artmaktadır.

Kürt halkıyla süren savaş şiddetin en görünür biçimidir, ama şiddet bundan ibaret değildir. Politik mücadeleyle doğrudan ilgisi olmayan şiddet günlük hayatımızda önemli yer tutuyor.
Barış mücadelesi, 8 Mart ve kadına yönelik şiddet konusunu birlikte ele alırsak:

Bu yılki 8 Mart'ın önemli taleplerinden bir tanesi, kadına uygulanan şiddete son, idi. Bu talep yıllardan beri sadece 8 Martlarda değil, neredeyse bütün yürüyüşlerde dile getiriliyor, ama değişen bir şey olmuyor.

Kadına uygulanan şiddete karşı önlem alınması gerek…

BDP'li belediyeler eşine şiddet uygulayanın ücretini tam ödemiyorlar.
İçinde yaşadığımız şiddet toplumunun önemli bileşenlerinden bir tanesi kadına yönelik şiddet ise, barış mücadelesi verenlerin konuyla ilgilenmesi gerekir.

BDP'nin talebine sahip çıkılıp, bu uygulamanın her yerde yapılması istenilebilir.

Buna ek olarak, örneğin, sadece kadınlar için kendini savunma kursları açılması da istenebilir.

Barış mücadelesi, bizimki gibi bir şiddet toplumunda, şiddetin başlıca görünümlerine karşı çıkmayı, seçenek üretmeyi öğrenmelidir.

Şiddet toplumu olmayan Avrupa ülkeleriyle bizdeki barış mücadelesi farklıdır.

Bu farkı yeterince anlayamadığımız zaman barış mücadelesinin ciddiye alınmaması gibi bir durumla karşı karşıya kalırız.

Bugünkü durum da bundan pek farklı değildir.

www.arsivakurd.org

Göç, talan, fetih, işgal, kardeş katilleri

Barışın da barışçı bir geçmişe ihtiyacı var

Barış esas olarak şiddete karşı verilecek mücadeleyle yeşerecek. Siyasetten halk bilimine kadar çok boyutlu ve geniş bir alan var karşımızda. Şiddet dolu. Geçmişin karanlık, kirli yüzlerce çıkınını ret etmekle başlayabiliriz işe...

İşkence yapıyor devlet. Ama bunun karşılığında ne yapıyor yurttaş? Bizde zayıftır işkenceye karşı tepki. Korku var işin içinde. Şiddet uygularlar sonra. 'Sana dokunmayan yılan bin yaşasın' diye bir atasözü boş yere icat edilmemiş herhalde.

Ragıp DURAN

Takvimlerimiz ve aktüalite çoğunlukla acı olaylarla dolu. 12 Mart, 12 Eylül, 6 Mayıs, 2 Temmuz…

Komşularla sıfır sorun diye teorik olarak hoş bir siyasi girişim var ya, pratikte iflas etti, o başka.

'İşkenceye karşı mücadelede sıfır tolerans' ibaresi bir ara modaydı iktidar sözcülerinde.

Oysa ki bakın geçmişimize, çok fazla işkence var günlük yaşamımızda. Yani sadece karakollarda, cezaevlerinde, DAL'larda, JİTEM'ler ve diğer özel mekanlarda uygulanan işkenceden söz etmiyorum. Şiddetin özel bir türü olarak işkence, pasif-aktif diye kategorize edilebilir. Sembolik-fiziki diye de çeşitlenebilir. Zanlıyı konuşturmak için polisin yaptığı işkence, salt şiddet uygulamak, rakibini düşürmek için yapılan işkence… Kızını, karısını tehdit eden baba ya da ağabey, öğrencisine gözdağı veren öğretmen…Çalışanı işten atan patron, insanın hakkını yiyen devlet… Hakaret, aşağılama, yok sayma…Bin çeşidi var yani. Hollanda'da mıydı İşkence Müzesi. Aletler filan da vardı. Türkiye'den kaç parça ithal edilmiş acaba?

Benim derdim işin ikinci aşaması: İşkence yapıyor devlet. Ama bunun karşılığında ne yapıyor yurttaş? Ne yapıyor toplum? Bizde zayıftır işkenceye, şiddete karşı tepki. Çünkü korku var işin içinde. Seni de alırlar içeri, sana da şiddet uygularlar sonra. 'Sana dokunmayan yılan bin yaşasın' diye bir atasözü boş yere icat edilmemiş herhalde. Çünkü ilgisizlik, neme lazımcılık ve sorumsuzluk var işin içinde: 'Sen mi kurtaracaksın bu vatanı?' ya da 'Büyüklerimiz bir şey yapıyorsa herhalde bir bildikleri var' deniyor değil mi?

Şiddete özel olarak da işkenceye karşı tepkisizliğin bir nedeni de, alışkanlık mı desem, bizim mahallenin çocukları mı desem, bu tepkisizliğin şiddetçi ve işkenceci ile aidiyetimsi bir ilişki kuran yanı da olsa gerek. Demem o ki, adam sabah akşam karısını kızını dövüyor, bitişik binadaki karakoldan gelen işkence seslerine sağırdır tabi ki… Duymaz yani. Duysa da kılı kıpırdamaz. Zaten 'Dayak cennet çıkmadır' ayrıca da 'Kızını dövmeyen dizini döver'. Çok fazla gerici-tutucu özdeyiş ve atasözü ile yaşıyoruz bu toplumda. Gelenek olmuş neredeyse. Olumsuzluğun, pasifliğin, çaresizliğin basmakalıp etiketleri gibi ikide bir, bir atasözü çıkıyor ağızlardan: Her ağızdan bir ses çıkarsa böyle olur işte! Sallandıracaksın iki tanesini Taksim meydanında bak bir daha olur mu böyle şeyler!

Bir ülkenin en kalabalık, en hareketli, en aceleci mekanları genellikle havaalanları, tren garları ya da şehirlerarası otobüs terminalleridir değil mi? Ya da stadyumlar, Pazar günleri piknik alanları filan… Bize bakın: Bizde buna ek olarak bir de Adliye Sarayları ile cezaevleri var.
Çünkü Türkiye nüfusunun galiba yüzde 70'inden fazlası birbiriyle mahkemelik olmuş(Asliye hukuk, ticaret, aile mahkemeleri…) değerli devletimiz ve hükümetimiz de son zamanlarda, Ergenekon, KCK, terörist gazeteci, tehlikeli akademisyen ya da ucube sanatçı adı altında binlerce insanı savcı, yargıç, gardiyan karşısına gönderiyor (Özel yetkili, genel etkili, ağır, hafif, orta ceza mahkemeleri).Bu durumda, haliyle Adalet Saraylarıyla Cezaevlerinin iç ve dışı mahşer günü gibi kalabalık ve heyecanlı oluyor.

Bu kadar şiddet olan bir yerde birileri kalkmış 'Anayasa yapacağız' diyor. Komik… Çünkü savaş olan yerde ne yasa ne de anayasa yapılır. Önce barış…

Barış için bence bir eksiğimiz de kendimizle, kendi tarihimizle, önce bu devletle, bu toplumla, bu halkla yüzleşmek. Yani eleştiri, özeleştiri yapmak. Çok fazla tabunun olduğu yerde, ki bizde devlet de tabu, halk da kendi çapında bir tabu, yüzleşmek, geçmişle ve bugünle barışmak zor.
Cemal Kafadar'ın 'İki Cihan Aresinde' kitabı, Osmanlı'nın kuruluş öyküsünü anlatır. Ama esas olarak bizim geçmişimizin çift yanlı çelişkilerini sergiler. Bizans/Orta Asya ya da Doğu-Batı belki de Hristiyan/Müslüman ikilisini teşhir eder. Galiba bir de savaş/barış.

Osman var ya Osman, bizim kahvedeki Osman değil, küçücük beylikten Cihan İmparatorluğu çıkartan Birinci Osman, Ertuğrul Gazi'nin oğlu, işte o Osman. Daha tahta geçerkene ilk olarak amcasını öldürtmüş! Yaa… Biz onların torunuyuz işte.

Tesadüfen rastladım, 'Muhteşem Yüzyıl' dizisinde de, Kanuni(?) Süleyman, oğlunun, damadının kellesini alıyor acımasızca. Soranlara da 'Öyle gerekiyordu' diye yanıt veriyor.

'Devlet için kurşun sıkan da, yiyen de kahramandır' dedi yedi asır sonra sarışın bir hanımağa.

Barış, kahramana ihtiyaç duymayan bir gün…

"Biz barışa karar verdik"

Türkiye Yazarlar Sendikası'nın gelenekselleşen 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü Bildirisi'ni bu yıl, altı aydır özgürlüğünden yoksun bir aydın yazdı. KCK kapsamında gözaltına alınarak cezaevine konulan Prof. Dr. Büşra Ersanlı, 8 Mart bildirisi şöyle:

Büşra Ersanlı

"Yine, yeniden düşünüyoruz…

Doğuran kadın, emziren kadın, pişiren kadın, paylaştıran kadın, toplayan temizleyen kadın, hasta bakan, yaşlı bakan kadın, her şeyi zamanında yetiştiren kadın, onaran koruyan kadın, evdeki kayıtsız gizli emek üstüne tarlada da gizli emek veren kadın, fabrikada, okulda, iş yerinde düşük ücretle çalıştırılan kadın, biriktiren yine kadın ama

Karar veren erkek
Hükümet %90 erkek
Meclis %86 erkek
Yerel yönetimler % 98 erkek
Yönetici bürokrat %99 erkek
Sermayeyi elde tutan %99 erkek
Savaş çıkartan erkek, ordu erkek % 100

Şiddete uğrayan kadın, taciz edilen kadın, tecavüze uğrayan kadın, öldürülen kadın… Bu saldırıların özel adları var: namus, töre, kıskançlık, aşk… Aslında hepsi aynı, hepsi güçten iktidardan uzak tutmaya çalışır kadını…
"İtaati kıranın belini kırmak", en azından aşağılarda bir yerde tutmak, sindirmek… Bunların hepsi de güç karşısında sindirme eylemleri. "Gözünü patlatırım", "kafanı kırarım", "saçını yolarım", "bacaklarını ayırırım", "burnunu kırarım". Bunlar burnundan kıl aldırmayanların eylemleri.

İstenen nedir?
-Kadın, kendini göstermesin!
-İktidar mücadelesi için savaş için erkek çocuk yetiştirsin!
-Zekâsını kamu alanında kullanmasın!
-Yaratıcılığını eve, süse ve " kadınsı" faaliyetlerin dışına taşırmasın!
-Muhalefet etmesin!
-Güce, yani erkeğe, onun yarattığı geleneğe, onun adaletine, tek başına yaptığı yasaya itaat etsin!
-Mesleğinde erkeği geçmesin!
-Yaptığı işte itibar kazanmasın, kazanacak olursa derhal itibarsızlaştırılsın!
-Ne yaparsa yapsın, BİR ADIM GERİ DURSUN!
-Kadın erisin, tortu olsun! Erimeyenler cezasını bulsun. "Uslanmayan" cezaevine konsun!
-İktidar kavgalarının, sermayeden karin pazarlık rehineleri olsun!

Evde işte ayrımcılığa uğrayan tüm Türkiyeli kadınlar; dilini devlet, zekâsını babası, ağabeyi, amcası yasaklamış Kürt kadınları; dünyada her alanda hâl kenara itilmeye çalışılan tüm kadınların kız kardeşleri Türkiye'de doğup büyümüş kadınlar, bilinçlendiler.

20-30 yıldır her geçen gün uzmanlaşan örgütleriyle toplantılara, konferanslara, derslere sokaklara çıkıyorlar, fabrikalarda tarlalarda çalışıyorlar. Siyasette yerlerini alıyorlar.

Biz kadınların düşmanı yok, tespiti var:
Cins baskısı, erkek iktidarları meşrulaştırmanın ilk ve en kuvvetli adımıdır. Çünkü en belirgin en yaygın fark cinsiyet farkıdır. En uzun yaşatılmış fark toplumsal cinsiyet farkıdır.

Başta insan hakları olmak üzere tüm hakların dışında tutulmaya çalışılan kadınlar, "İNSANOĞLU" kavramıyla yok sayılmıştır. Kadınlar, iktidar kavramının anlamını değiştirme mücadelesine çoktan başladılar. İktidar insani ortaklık olacak; diyaloga dayanan anti militarist tutum iktidar olacak; diyalog üstünlüğü ile hukukun üstünlüğü belirlenecek.

Karar ve yetki alanlarını erkeklerle yarı yarıya paylaşacağız. Biz barışa karar verdik. Savaşın haklısını da haksızını da kabul etmiyoruz. Diyaloga, yaşatmaya, paylaşmaya inanıyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hepimize, tüm kadınlara ve bizi destekleyen herkese kutlu olsun!"

www.arsivakfi.org

Suçu halkı askerlikten soğutmak

Yazarımız Halil Savda 5 aylık mahkumiyetini çekmek üzere cezaevine kondu

Vicdani retçi ve Yeni Özgür Politika Gazetesi ile gazetemiz Aşiti/Barış'ın yazarı Halil Savda "Halkı askerlikten soğutmak" suçundan dolayı aldığı beş aylık cezasını çekmek üzere gözaltına alındı ve 24 Şubat'ta Ağrı Doğubeyazıt Cezaevi'ne konuldu.

Suçu, 2006 yılında silah altındayken Lübnan'a saldırmayı reddettikleri için tutuklanan İsrailli vicdani retçilere destek olmak için yaptığı basın açıklamasında, "savaşların insan kaynakları kurutulmadan savaşların bitmesi beklenemez. Bu nedenle herkesi askerliği reddetmeye çağırıyorum" demiş olmasıydı.

Ağır bir militarist dille her gün halkı barış ve özgürlükten soğutanlar övgüye mahzar olurken, Savda'nın, masumiyetin ve şiddetsizliğin diliyle barış mesajı vermesi cezalandırılmaktadır.

Militer anlayışın ürünü yasalardan biri, halkı askerlik hizmetinden soğutacak etkinlikte, teşvik ve telkinde bulunmayı cezalandıran Türk Ceza Kanununun 318. maddesidir. "Halkı askerlikten soğutmak" gibi bir suç tarifi, akıl dışıdır. Demokratik ve sivil bir anayasaya sahip hiçbir devlette, militarizmin sorgulanmasının engellenmesinin, yasa ile güvence altına alındığını düşünmüyorum. Militarizm, ancak cunta hükümetlerinin kanunlarında, yasa ile korunmaya ihtiyaç duyar.

Bu maddenin asıl hizmet ettiği şey, ordu ve askerliği eleştirilemez kurum ve değerler olarak korumaya almak ve bu değerler eleştirildiği takdirde, özellikle sivil kesime, açık bir gözdağı vermektir.

Zorunlu askerlik sürecinin hem savaşta hem barışta var olma sebebi, askerlik esnasında verilen eğitim ve bu eğitim sürecine tabi tutulanların sonrasında yaşadığı ruhsal ve duygusal travmalar, bu süreçte öğretilen erkek egemen değerlerin toplumsal şiddetin yaygınlaşmasına katkısı sorgulanabilmeli ve eleştirilebilmelidir.

Savaşa ve kişileri savaşmaya hazırlayacak her türlü eğitim içinde insani duygulardan arındırmaya, duyarsızlaştırmaya, sorgulamadan itaat kültürüne, bireysel farklılıklarının yok sayılarak tektipleştirilmesine, askerlikte tabi tutulan zorunlu şiddet eğitiminin ve maruz kalınan şiddetin bireyler üzerinde yarattığı travmaya, yani militarizme karşı, kayıtsız kalınması mümkün değildir.

Çünkü askerlik hizmeti, bir ideolojik aygıt olarak, devletin barışta sivil itaati kayıtsız şartsız sağlamak, savaşta ise öğrenilen öldürme tekniklerini kullanarak sorgusuzca öldürmek ve gerekirse ölmek üzere yapılanmış, incelikle planlanmış bir süreçtir.

Halil Savda, işlediği iddia edilen askerlikten soğutma suçu ile Türkiye'nin de altına imza atmış olduğu uluslararası sözleşmelerce güvence altına alınan düşünce, vicdan ve ifade özgürlüğü haklarını kullanmıştır. Maddenin varlığı kendi başına uluslararası hukuka, insan haklarına, düşünce ve ifade hürriyetine aykırıdır ve eğer bir suç sayılacaksa ancak bir "düşünce suçu" sayılabilir.

Savda'nın aynı suçtan kesinleşmiş olan ve Yargıtay'da bekleyen bir cezası ve yine aynı suçtan süren iki davası daha bulunmaktadır. Savda'ya karşı bir yıldırma politikasına dönüşen bu bitmez mahkeme süreçlerine karşın, kendisi "öldürmeyi resmi politikası olarak benimseyen "askerlik kurumunu" eleştirmeye devam edeceğini belirtmektedir.

"Hukuki değeri" var olmayan, halkı barış ve özgürlükten soğutan TCK'nın 318. maddesi bir "düşünce suçu"dur ve kaldırılmalıdır.

Madımak davasında zaman aşımı kararı

Zaman Sivas'ın acısını silmedi

Davanın düşürülmeye çalışılması, CHP türü muhalefetle, Millet Meclisi'ne araştırma önergeleri vermekle bir yere varılamayacağını yeniden gösterdi.

Hükümet, Sivas davası kararından utanmalıdır. Yargı utanmalıdır Peki ya Aleviler... Onların payına da biraz olsun düşünmek düşmüyor mu?

Sivas'ta Madımak otelinde hayatını kaybeden 37 kişiyle ilgili davada zaman aşımı faktörü devreye girdi. Böyle olacağı yıllardan beri belliydi, ama yine de şaşkınlıkla karşılandı.

AKP hükümeti Sivas katliamını hiçbir zaman açık olarak kınamadı. Bu davadan aranan kişiler serbestçe dolaştılar, ülke dışına gidip geldiler.
Dava ile ilgili olarak Meclis araştırması istendi, AKP'lilerin oylarıyla reddedildi.

AKP pervasızlığını iyice artırarak, Madımak Oteli yerine müze değil de "et lokantası" yapılmasına bile karşı çıkmadı.

Karşılaşılan büyük tepki üzerine lokanta kapatıldı, ama yerine müze de yapılmadı.

Bülent Arınç ve çeşitli AKP'liler şimdi "iyi polis" rolündeler ve durumu yatıştırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar örneklerini gösterdikleri uyutma yöntemini yeniden kullanıyorlar.

Sivas katliamı davasının düşürülmeye çalışılması, CHP türü muhalefetle, TBMM'ye araştırma önergeleri vermekle ve açıklamalar yapmakla bir yere varılamayacağını yeniden gösterdi.

Parlamento dışı muhalefetin baskısı olmadan parlamentonun içinde fazla bir şey olmaz. Parlamenter sistemin bizdekine göre çok daha iyi çalıştığı ülkelerde bile bu durum geçerlidir.

Dilekçe verirsiniz, önerge verirsiniz, araştırma açılmasını istersiniz ve bunların hepsi parlamento komisyonlarının karanlık labirentlerinde kaybolup gider.

İktidar istemiyorsa orada pek bir şey yapamazsınız.

Meclis'teki faaliyet parlamento dışı muhalefetin etkinliğiyle birlikte olursa, o zaman işler değişir.

Böyle bir muhalefetin varlığını CHP istemez, Alevi örgütleri de CHP'ye rağmen yapamazlar.

Hükümet Madımak davasındaki karardan sonra utanmalıdır.

Yargı utanmalıdır

Peki ya Aleviler…

Onların payına da biraz olsun düşünmek düşmüyor mu?

www.arsivakurd.org

TÜRKİYE'DE yeni anayasa ve SÜRYANİLER

Süryaniler, Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana, ilk defa kendi iradesini, özgün, siyasal, sosyal, kültürel vb taleplerini yazıya dökerek bu taleplerini yeni anayasa komisyonuna vermiştir. Böylece kendi varlığını anti-demokratik sistem uygulamalarına hissettirmeye başlamıştır.

Yaşar Küçükaslan

Ortadoğu'da, Asuri/Süryani/Keldani halk gerçekliği, yaşadığı, hizmet ettiği ve vergisini ödediği sistemler içinde, kendisini ifade edebiliyor mu, veya eşit vatandaş sayılıyor mu? Yaşadığı hiçbir sistem içinde eşit vatandaşlık hakları temelinde, kendisini ifade etme hakkına sahip değildir.

Bunları sıralarsak; Suriye, İran, Irak ve Türkiye Cumhuriyeti'nde durum böyledir. Dolayısıyla, bu sistemlerin anti-demokratik, despot ve tek ırka dayalı olmaları ve farklı halk, inanç ve gurupları kendilerinden saymamaları böyle bir sonucu doğurmaktadır.

Suriye'de dini çerçevede bazı haklar kabul edilmiştir ama siyasi temelde her hangi bir hak istemi ve talep sürekli baskı ile cevabını bulmuştur. İran'da, İslam rejimi anayasasına göre Süryanilerin her türlü hakka sahip oldukları belirtiyor. Gerçek duruma baktığımızda ise Suriye rejiminden farklı bir politika izlenmediği görülüyor.

Bu sistemler Süryani halkının kendi dilini, kültürünü, inancını ve siyasi oluşumlarını örgütleme, imkanı tanımadılar. Irak karmaşasına baktığımızda da, gerektiği gibi haklarını kullanamadıkları biliniyor.

Bazı sorunlar olmasına rağmen, halkımız haklarını Federal Kürdistan'da kullanmaya çalışıyor. Kendi siyasi örgütlemesini, kültürünü, inancını ve dilini örgütlüyor ve geliştirebiliyor. Bu yaklaşım her açıdan sistemi ve bölgeyi daha da zenginleştiriyor.

Süryaniler Türkiye'de özellikle Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana, ilk defa kendi iradesini, özgün, siyasal, sosyal, kültürel vb taleplerini yazıya dökerek, ifade etmiştir. Bu taleplerini yeni anayasa komisyonuna teslim etmiştir.

Böylece Süryani halkı kendi varlığını anti-demokratik sistem uygulamalarına hissettirmeye başlamıştır. Geç de olsa bu önemli bir gelişmedir. Sorun, yeni anayasada Süryaniler'in taleplerinin nasıl karşılanayacağı, karşılanmayacağı değildir. Önemli olan, Türkiye coğrafyasında, bizlerin de yaşayan bir varlık olduğumuzun dile getirilmesidir! Tabi ki hepimizin isteği, bütün halkları içine alacak demokratik bir anayasanın yapılmasıdır.. Eğer bu-gün yeni anayasa hazırlıkları varsa veya halklar kendi isteklerini bir nebze dile getirebiliyorlarsa, bu AKP Hükümeti'nin marifeti değildir. Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin ve demokratik kesimlerin mücadelesi sonucudur.

Yüzyıllardır Mezopotamya coğrafyasında yaşayan Süryani halkı, şu ana kadar saklı mıydı, yoksa onun saklı kalma nedenleri mi vardı? Hiç bir halk saklı kalmak istemez. Ne yazık ki, halkları izole eden faşist zihniyetler vardır. Aslında Süryaniler, anayasa komisyonuna verdikleri dosya ile, Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana inkar edilen, kayıpmış gibi gösterilen ve hayal olarak bilinen kimliklerini dile getirdiler. Dosyada talep ettikleri haklar, gayet makul ve demokratik bir anayasayı gerektiren haklardır. Türk medyası bu haberi verirken, Batı kamuoyuna şu mesajı iletmekteydi: "İşte bizler hiç kimseyi anayasa dışında bırakmayacağız".

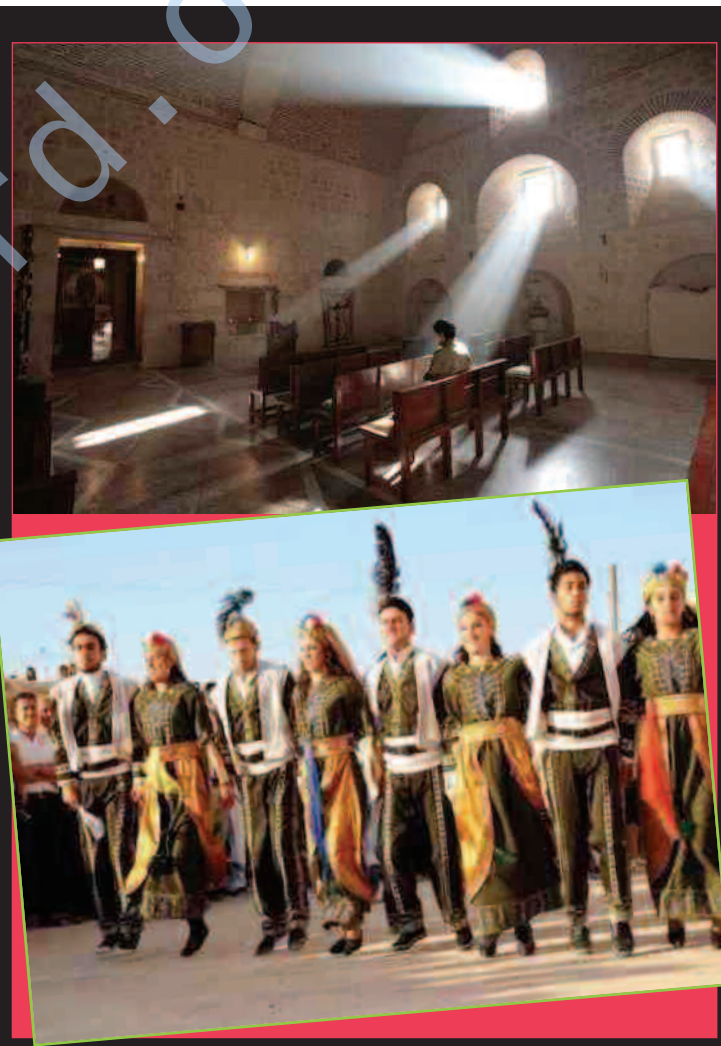

Sadece Türkiye değil, diğer Ortadoğu ülkeleri dahi mevcut statüleriyle bir yere varamazlar, Süryani halkı ancak ve ancak birlikte yaşadığı tüm halklarla, gerçek demokratikleşmeyi savunan oluşumlarla, bir yere varabilir ve demokratik haklarına kavuşabilir.

Oysa bu bir altatmacadır. Gerçeğe baktığımızda, anayasa çalışmaları sürerken, KCK adı verilen operasyonlarla 7000'e yakın insan tutuklanmıştır. Bunların içinde halkın iradesiyle seçilmiş parlementerler, belediye başkanları, avukatlar, gazeteciler ve sivil toplum örgütlerinden, halktan sivil demokrat insanlar bulunmaktadır. Türkiye kesiminde ise, demokrasiyi savunan insanların çalışmalarını engellemek amacıyla Devrimci Karargah Davası adı altında, birçok insan tutuklanmıştır.

Sadece Türkiye değil, diğer Ortadoğu ülkeleri dahi mevcut statüleriyle bir yere varamazlar, her kesimi içeren demokratik bir anlayış, diyalog ve çözüm gereklidir. Süryani halkı bu kaos ortamında, yolunu, dostlarını ve izleyeceği politikayı doğru seçmelidir. Zira, demokratik politika, Süriye'deki Baas faşist sisteminden, ABD, Türkiye zihniyetine bağlı Baas karşıtı muhalefetten, AKP, CHP ve MHP'den gelmediğine göre, halkımızın bireyleri, kurumları ve örgütleri bu uğursuz zihniyetlerden uzak durarak halkımıza, halklara ve insanlığa ahlaki bir katkıda bulunacaklardır.

Süryani halkını ve diğer Ortadoğu halklarını Kapitalist moderniteye bağlı, pragmatik, çıkarcı anlayışlardan kurtarmak için, AKP'ye benzer, gericiliğini demogojilerle kamuflaj eden, dar ulusalcı zihniyetler ve fanatik politikalar çözüm değildir. Süryani halkı ancak ve ancak birlikte yaşadığı tüm halklarla, gerçek demokratikleşmeyi savunan oluşumlarla, bir yere varabilir ve demokratik haklarına kavuşabilir.

Ucuz Uçak Biletleri ve Paket Tatiller

EcoTurkey
The Home of Responsible Tourism in Turkey

GAZİANTEP VE ANTALYA DİREK UÇUŞLARI BAŞLAMIŞTIR!!!

Türkiye ve Dünyanın Her Yerine Ucuz ve Alternatif Paket Tatilleri
Herşey Dahil Tatiller • Otel Rezervasyonları • Araç Kiralama

www.ecoturkey.com
Office 3, Unit 6 Wilmer Place, London N16 0LW
Tel: 020 3119 0004 - Mob: 07962 174 490
Email: info@ecoturkey.com

www.arsivakurd.org

ALMANYA'DA "DÖNER CİNAYETLERİ"

Kadriye Karcı

2011 yılının en kötü Almanca kelimesi "Döner cinayetleri" oldu. İnsanın başı dönüyor gelişmeler karşısında. Büyük bir tedirginlikle olayların açığa çıkmasını izledik, izlerken aynı zamanda beton bir duvar gibi duyarsızlıkları, ayrımcılığı tekrar tekrar yaşıyoruz. Bu tavır sadece hep şikayet ettiğimiz Alman toplumunda değil, aynı zamanda "mağdur" göçmen gruplarında da gözlemlenebiliyor. Nasıl Türkiyeli göçmenleri temsil ettiğini iddia eden bir göçmen örgütünün öldürülenler arasında Yunanlı ve Alman iki insan olmasına rağmen, sanki acı bölünebilirmiş gibi, anma törenlerinde sadece öldürülen Türkiyelileri anması gibi.

Bir kaç ay da olsa Almanya kamuoyunu meşgul eden ve Alman ve Türk basınında "döner cinayetleri" olarak mafya tipi olaylarmış gibi yansıtılan gelişmelerin ardından neonazi illegal bir grubun ortaya çıkması hepimizi afallattı. Üstelik bu grubun Anayasayı Koruma istihbarat örgütü elemanlarınca izlendiği, daha doğrusu ilişkiler ağı içinde bu örgütün elemanlarının da olduğu ortaya çıkınca daha da sersemledik. Neo- Nazi illegal örgütün kendilerini nasıl finanse ettikleri, kullandıkları silahların alınmasında belki de istihbarat örgütünün yardım ettiği, yine de bu istihbarat elemanlarının deşifre olmamaları için olayların tam olarak kamuoyunu yansıtılamaması duyarlı demokrat insanları ürpertti.

Öldürülen kişilerin çoğu göçmen kökenli. Cinayetlerin ardından mağdur ailelerine suçlu muamalesi yapıldığını, ailelerin tüm bireylerinin zanlı muamelesi gördüğünü, günlerce ifadelerinin alındığını şimdi öğreniyoruz. Göçmenlere zaten potansiyel suçlu gözü ile bakılan bu toplumda kimileri için bu olaylar bulunmaz bir hazine gibi yağmalandı.

NAZİLER VE ALMAN İSTİHBARATI

Ortaya çıkan bazı ayrıntılar ve bazı kişilerin gözaltına alınması, Sol Parti'nin de desteklediği parlamento soruşturma komisyonunun çalışmaya başlamasına yol açtı. Bu gelişmeler esnasında Anayasayı Koruma Örgütü'nün izleme faaliyetlerinin bir başka boyutu daha ortaya çıktı: Onlarca Sol Parti milletvekili veya partilinin yıllardır izlendiği, telefon ve internet bağlantılarının dinlendiği... Tartışma bir an bu koruma örgütünün çalışma ilkelerinin sorgulanmasında düğümlendi.

Örgütten sorumlu Bavyera eyaletinin partisi CSU' dan gelen İçişleri Bakanı'nın açıklaması politik felaket boyutunda idi. Bakana göre, örgütün aşırı sağı izleyebilmesi için aşırı solu da izlemesi gerekiyormuş. Aşırı sol olarak tanımladığı grup ise, Federal Parlamento'da 74 milletvekili olan yasal bir parti. Komediye dönüşen soruşturma komisyonunda görev alacak olan Sol Parti'li milletvekillerinin de izlendiğinin ortaya çıkması, komisyonda açıklanacak gizli bilgilerin onlarla da ilgili olabileceği konusunda ise, demokratik hukuk devleti ve kişinin özlük haklarının korunmasının anayasal olarak nasıl zedelendiğini görmemek mümkün değil.

Yolsuzluk iddalarından dolayı görevinden ayrılan C. Wullf, İslam dininin Hristiyan ve Yahudi dinleri gibi Almanya toplumuna ait olduğunu söylediğinde, Berlin'de onun insiyatifyle, öldürülen insanları anma töreni düzenlenmişti. Bu anma töreninin neden Federal Parlamento'da düzenlenmediği ve orada bir devlet töreninin neden yapılmadığı sorusu yanıtlanmayı bekliyor. Hiç yoktan iyidir deyip teselli bulabiliriz, ancak etkinlik esnasında söylenenlerin ya da söylenmemiş olmalarına rağmen söyletilmek istenenlerin basit bir tercüme hatası olmadığı açık. İktidarın hoşuna gidecek söylemlerin evladı öldürülmüş bir babanın ağzından çıkmış gibi çevrilmesi utanılacak bir durum. Acının nasıl anlatılacağı, sorumlulardan nasıl hesap sorulacağı da iktidar tarafından belirleniyor. Alman devleti öldürülenlerin ailelerine tazminat ödeyecek, ölümün, acının yokedilmesinin parayla mümkün olduğu nerede görülmüş? Olayların sadece bu kadarını bile ele alsak, bunların genel bir yaklaşım olduğu, üstelik sadece Almanya'ya özgü yöntemler olmadığını bariz şekilde görmek, farketmek insanın içini üşütüyor...

Adaletsizliğin, duyarsızlığın kanımıza işlememesini istemek tek dileğimiz.

GERÇEK
ÇARMIHA GERİLDİĞİNDE DE GERÇEKTİR

Bu ülke 100 yıldır, Sadece Türkçe konuşan insanlardan, sadece Müslüman-Sünnilerden oluşan bir toplum-devlet projesini hayata geçirebilmek için, milyonlarca vatandaşını canından etti. Farklı dönemlerde Ermenilerin, Süryanilerin soyunu kuruttu, Rumları yurtlarından attı, Kürleri inkar etti.

Doğan Akhanlı

2010 yılı Ağustos'unda , 20 yıl ayrı kaldığım İstanbul'a adım atıp tutuklandığımda, , Ragıp Zarakolu ve Dr. Büşra Ersanlı dışarıda, çevirmen Suzan Zengin hasta ve hapisteydi. Tutuklanan Gazetecilerin sayısı 100'ü aşmamıştı. KCK Davası olarak adlandırılan binlerce sanıklı tuhaf yargılamalar süreci başlamamıştı. Refarandum günleriydi. Başbakan Erdoğan ve hükümet sözcülerinin konuşmalarında "demokrasi", "insan hakları", "Kürt hakları" "hukuk devleti" gibi kulağa hoş gelen kelimeler daha sık sarfediliyordu.

Dört ay sonra, özellikle Almanya ve Türkiye'deki kamuoyunun tepki ve desteği ile çıkarıldığım ilk mahkemede serbest bırakıldığımda, Ragıp Zarakolu ve Dr. Büşra Ersanlı halen dışarda, çevirmen Suzan Zengin halen hasta ve hapisteydi. Tutuklanan Gazetecilerin sayısı halen 100'ü aşmamıştı. KCK Davası olarak adlandırılan binlerce sanıklı tuhaf yargılama başlamıştı. Onca tepki ve uluslararsı desteğe rağmen tek bir sanık bile tahliye edilmemişti. Ergenokon Davası olarak adlandırılan ve Türkiye'nin sivilleşmesine önemli bir katkısı olacağı izlemini veren davalarda da gariplikler, anlaşılmaz, keyfi uygulamalarda bir hayli artış baş göstermişti.

Tahliyemi Alman Vatandaşı olmama borçlu olduğum şüphesini hiç bir zaman tam atamadım içimden ve bu bana Türkiye modern tarihinin özeti gibi göründü. Bü ülke 100 yıldır, Sadece Türkçe konuşan insanlardan, sadece Müslüman-Sünnilerden oluşan bir toplum-devlet projesini hayata geçirebilmek için, milyonlarca vatandaşını canından etti. Farklı dönemlerde, toplumun farklı etnik, dinsel, siyasi gurup ve oluşumları keyfi devlet şiddetinin hedefi haline geldi. Ermenilerin, Süryanilerin soyunu kuruttu, Rumları yurtlarından attı, Kürleri inkar etti, Musevileri suskun bir hayata mahkum etti. Hemen her biri uluslararası halklar hukuğunda "insanlığa karşı suçlar" çerçevesinde yargılanabilecek suçlarını "dış güçler" ve "iç odaklar" propağandasıyla haklı çıkarmaya çalıştı.

Türkiye'ye giriş yasağımın sürdüğü bir yıl boyunca, kendi öfkemle uğraşırken ben, tahliye edilen ve hapisanede başladığı "Osmanlı İmparatorluğunda 1912-1922 Arası Hırıstiyanlara Yönelik Takibat, Tehcir ve İmhalar" başlıklı çeviriyi bitiren Suzan Zengin vefat etti. Tutuklanan gazetecilerin sayısı 100'ü aştı. Dr. Büşra Ersanlı ve yazarı ve çevirmeni olduğum, Dünya Yazarlar Günü münasebetiyle , yaşadığım Köln şehrindeki toplantıya davet edilen Ragıp Zarakolu tutuklandılar. P.E.N ve başka kuruluşların düzenlediği bu toplantıda Ragıp Zarakolu'nun sandalyesinde kendisini fotoğrafi temsil etti.

Bizler, kendilerini Eylül mağdurları olarak adlandıran, cuntanın gazabına uğrayanlar, kendi acılarımızla meşgulken ve sadece kendi acılarımızın farkındayken, Ayşe ve Ragıp Zarakolu, yaşadıklarımızı "Belge"lemekle kalmadılar, Türkiye'nin en büyük suçuna da başkaldırdılar. Belge'nin, Kürt Gazetelerinin havaya uçurulduğu, Kürtlerin elbise düğmesi gibi kaybedildiği, toprakların Kürt cesetlerini taşıyamayıp kusmaya başladığı 1990'lı yılların başında, hatıralar için isyanı başlattılar ve bizlere, tarihin, yüzleşilmese eğer, seri cinayetler işleyen bir katile dönüşeceğini öğrettiler. Öğrenmek istemeyenler, öğrenmemekte direnenler, Trabzon'da, Andrea Santoro'nın, Malatya'da, İncil satıcılarının, Maraş ve ve Sivas'ta Alevilerin, onbinlerce Kürdün ve muhalifin katlinin suç ortağı oldular.

Hrand Dink'i katledenler, "hatıralar ve kurbanların onuru için" ayaklanma fitilini kendi elleriye ateşlediler.

Ve şimdi Ragıp ve Sinan'ı, Büşra Ersanlı'yı, , binlerce Kürt muhalifini ve gazetecileri, yaşarken Ayşe'yi hapsedenler, gerçeğin, çarmıha gerildiğinde de, gerçekliğinden ödün vermeyeceğini unutuyorlar.

İsyancı, hücresinde de isyancıdır ve özgürlük ve hatıralar için ayaklanmanın bayrağı olur.

www.arsivalturo.org

BARIŞ / AŞİTİ DÜŞÜNCESİ'NİN ÇİLESİ

İnsanlık tarihi "Savaş ve Barış Tarihi" olmak yerine "Savaş ve Yeni Savaşlara Hazırlanma Tarihi" olarak devam etmektedir. Yüzyılımızda ise insanlık daha büyük tehlike (nükleer savaş) altındadır

Bugün kör dünyanın gözleri önünde kelepçeli Kadın/Erkek/Büyük /Küçük çocuklar beşer, onar...zaptiye kamplarına götürülüyorlar! Ve onlar Barış'ın zaferini haykırarak AKP faşizmine meydan okuyorlar!

Ali Dağdeviren

"İnsanlar savaşa savaş açmadıkları sürece, hiçbir şey savaşları ortadan kaldırmayacaktır" (A.Einstein)

İlkel insan topluluklarının devletleşmeye dönüşmesiyle başlayan, yedi bin yıla yakın zaman içinde 15 bin üzerinde savaş yaşanmıştır. Bu savaşlar 4 milyar üzerinde insan yaşamına malolmuştur. Bunca felaketten sonra bile insanlığın ciddi bir barıştan sözettiği söylenemez! Dünyada yedi binin üzerinde barış anlaşmasından(!) bahsedilse bile, devam etmekte olan savaşlar, bu anlaşmaların gerçek barışı sağlamadıklarını gösteriyor. İnsanlık tarihi "Savaş ve Barış Tarihi" olmak yerine "Savaş ve Yeni Savaşlara Hazırlanma Tarihi" olarak devam etmektedir. Yüzyılımızda ise insanlık daha büyük tehlike (nükleer savaş) altındadır. Diğer yandan korkunç felaketlere yolaçan bu savaşlara karşı barıştan yana düşünceler ve direnmeler de ağır bedellere karşın her dönemde olmuştur ve bugün daha da güçlenerek ilerliyor.

Tarihte savundukları gerçeklerden ötürü yargılanan ve zamanın güdümlü sözde mahkemeleri önünde düşüncelerini savunan, işkencelere maruz kalan, hatta katledilen, ateşlere atılarak yakılan, derileri soyulan soylu insanların sayısı az değildir. Bu savunmaların ve direnmelerin haklılığı/gerçekliği yıllar sonra daha açık şekilde ortaya çıkmıştır. Aradan yüzlerce /binlerce yıl geçmesine karşın insanlık bugün bile, abideleşmiş o düşüncelerden/savunmalardan /direnmelerden güç almaktadır. Sokrates, Galile, Dreyfus gibi ve konumuz olan Barış'ı savundukları için yargılanan Oppenheimer, ölüme mahkum olan Rosenbergler, Dante Alighieri, Jean Bodin, Hugo Grotius, Montesqieu, J.J.Rousseau insanlığın akyüzü olup tarihin leke/pas tutmayan sarsılmaz onur abideleridir.

BİZDE BARIŞI SAVUNMANIN BEDELİ AĞIRDIR

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de barışı savunmanın bedeli ağır olmuştur/olmaktadır. Sadece işgal ve talan zihniyetiyle koca bir imparatorluk kuran Osmanlılar'da bir devlet politikası olarak barış ve hatta barış sözcüğüne rastlamak mümkün değildir. Bu konuda değişik ırktan ve dinden insanlardan barış içinde yaşayacak yeni bir toplum oluşturmaya çalışan 14.yüzyılın büyük eylemcisi Şeyh Bedrettin'in çabası Osmanlı tarafından kanla bastırılmıştır.

Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulan Türkiye Cumhuriyeti 2. Dünya Savaşı'nda, savaşa katılmamakla birlikte Hitler Faşizmi'ne içerde ve dışarda destek sunmuştur. Mustafa Kemal'in ifadesi olarak anılan "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" söylemi ise süregelen Kürt katliamlarında görüldüğü gibi sadece bir manevra /taktik olarak kulanılmıştır. Zaten o dönemlerde ülkede ciddi bir barış girişimi olmamıştır. M. Kemal'den sonra İnönü döneminde, TC 1945 yıllarında BM Temel Yasası ile birlikte İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'ni imzalamıştır. Ancak ülke içinde başta Kürtler olmak üzere İnsan Hakları'nın katliamı adeta resmi devlet politikasi haline gelmiştir.

14 Mayıs 1950'de yönetime gelen Demokrat Parti (DP) iktidara gelişinin üçüncü ayında ABD yanında yer alarak Kore Savaşı'na, Anayasaca zorunlu olan Meclis onayını almadan 4500 kişilik askeri güç gönderme kararı aldı. Hizmetine soyunduğu emperyalistlerin çıkarları uğruna ülkesinden kilometrelerce uzaktaki yabancı topraklarda çok sayıda kurban verdi. Bu durum ülke genelinde protestolara yolaçtı. DP

hükümeti intikam alırcasına 12.3.50'de kurulan Türkiye Barışseverler Cemiyetini kapatıp/yasaklayıp yöneticilerini tutuklattı. MSB onları Ankara Garnizon Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne havale ederek cezalandırdı. Böylece ülkenin ilk resmi barış girişiminin ömrü sadece dört buçuk ay sürebildi. 1960'lara dek dünyadaki gelişmelere paralel olarak bir takım barış örgütlenmeleri girişimleri olduysa da barış düşmanlarının ciddi engellemelerini aşamadı. Amerikan izni/bilgisi dahilinde gerçekleştirilen 12 Eylül darbesi insan temel hak ve özgürlükleri ve demokrasiyle birlikte Barış'a da savaş açtı. 18.4.77 tarihinde 38 kurucu üye tarafından resmen kurulan Barış Komitesi Derneği'nin ömrü üç buçuk yıl sürdü. Darbe sonrası 23.2.82 tarihinda İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcısı'nın talebi üzerine aralarında beş milletvekili de bulunan 44 barışsever hakkında tutuklama kararı çıktı. Daha sonra bu dava; ülkenin seçkinlerini (avukat, doktor, mühendis, sendikaci, yazar, ressam, tiyatro sanatçısı, TRT programcısı, iş adamı, Türk Tabipler Odası yöneticisi, üniversite öğretim üyeleri, sinema sanatçısı, Halkevleri başkanı vb.) de içine alacak şekilde genişletildi.

Bugünkü özel yetkili (talimatlı) mahkemelerin yaptığı gibi zamanın askeri savcıları ve sıkıyönetim mahkemeleri tarafından hemen hergün yeni soruşturma davaları açılarak onlarca insan gözaltına alındı/tutuklandı. Cunta zulmüne direnen, onur savaşı veren ve teslim olmayan herkes bundan payını aldı. Esas amaç insan temel hak ve özgürlükleri ile barış ve demokrasi konusunda duyarlı herkese, her kesime gözdağı vermek ve onları sindirmekti. O zulümlü karanlık günlerde sus pus olan ve bugünlerde sahte kahramanlığa soyunarak CUNTA'ya sırt çeviren o yalakaların tümü ve kalemlerin büyük bir bölümü el/ayak öpmek kuyruğuna girmişlerdi.

Onların suskunluğu/teslimiyeti; 650 bin gözaltı/işkence; 2 milyon üzerinde insan fişlendi/iskence gördü; 230 bin insan sıkıyönetim mahkemelerinde süründürüldü; 100 bine yakın insan örgüt üyeliğinden yargılandı; 7 bin kişi hakkında ölüm cezası istendi; Teslim olmayan gazeteciler toplam 3 bin 315 yıl hapis cezasına çarptırıldı; 14 kişi açlık grevinde öldü; 171 kişi işkenceden öldü; 144 kişi kuşkulu şekilde yaşamını yitirdi; 50 kişi idam edildi; başta Diyarbakır zindanı olmak üzere Kürdistan coğrafyasının korkunç bir katliamdan geçirilmesine büyük katkı sundu.

AVUKATLAR SANIK SANDALYESİNDE

Bugün Öcalan/KCK davasında olduğu gibi o günlerde de Birinci Barış Davası başta olmak üzere benzeri davalarda savunuculuk yapan avukatların tümü sanık sandalyesine oturtuldu. Bununla da yetinilmeyerek 1136 sayılı Avukatlık Yasası'nı ayaklar altına alarak, eğilmiyen avukatları meslekten menettiler. Ama onlar; o barış savaşçısı olarak sanık sandalyesine oturtulan o silahsız kahramanlar; "Silahların gölgesinde ağır, vakur ve emin birer birer kalktılar. Çıkarıp gögüs kafeslerinden yüreklerini, milyonlara sundular,

BARIŞI SAVUNDUKLARI İÇİN SUÇLANDILAR

Ve bugün kör dünyanın gözleri önünde zincirlere vurulmuş kelepçeli Kadın/Erkek/Büyük /Küçük ve gururlu/onurlu çocuklar beşer, onar, yirmişer, otuzar ve ellişer... zaptiye kamplarına götürülüyorlar! Ve onlar Barış'ın zaferini haykırarak AKP faşizmine /zindanlarına meydan okuyorlar! Ülkemizin toplama kamplarına dönüştürüldüğü bir dönemde başta kahramanca direnişleri önünde yürekten büyük bir saygıyla eğildiğim Kürdistan Barış Savaşçıları Analar olmak üzere Barış'ı ve Barışseverler'i bekleyen zor ama bir o kadar onurlu mücadelelerinden gerilere bir ayna tutmaya çalıştık.. Gördük ki, barış, demokrasi, temel hak ve özgürlükler alanında insanlık yüzkarası barış düşmanlığı geçmişi sollayarak acımasızca devam ediyor..

Ve günümüz Cuntası sadece omuzluk yerine modern yular takmış, zebanilerin koltuğuna da zaptiyelerini oturtmuş! Eski susanlar yine suskun! Gözler kör, kulaklar sağır, vicdanlar kayıp! Yalakalar /rantçılar yine elpence ayakta!

Ama umut tükenmemiş, **BARIŞ SAVAŞTA, DİRENİŞ** ayakta ve dorukta!
ZAFER UFUKTA...

www.arsivakur.org

RÛDÊNA RAST YA TIRKIYÊ

Medeni FERHO

-Armanca me berhevkirin û ragihandina ku civakê pêşbixê ye.
Ev gotina edîtorekî cîhana medya Tirk e. Lê ji roja ku medya "reş û spî" li Tirkiyê dest bi weşanê kir û heta îro, mixabin ev armanca pîroz ne kete mer'iyetê. Dîmenê medya Tirk ya îro jî li darî çavan e.
Rûdênek ji ya Tirkiyê Medya ye û rûreşiyek ji vê tivêla bêqudoş dibare.

Medya rûdênek e, lê du rûdênên din yên Tirkiyê hene.

Yek, oldariya cemaetê, ku ruhsata Xwedê kiriye çarşefa reş û di rengê munkîr-î munafiq de kar dike ye, duyemîn jî, helwesta gel "tebaa"bûnê ye.

Tebaa Tirk, ber bi "ummet"ê diçe.
Ez Kurdan li derî vê pîvanê digirim. Ji ber ku Kurd "mahşera xwe" dijîn. Eger Kurd yekîtiya xwe sazkar nekin, ev mahşer wê mezintir û dijwartir bibe. Hingî, destîniya sedsala bîstan û bûyerên drametîk yên Tewrata Kurdistanê wê car din dest pê bikin.

Roleke mezin dikevê ser milê Medya Kurd û ser milê rojnamevanên Kurd.
Rojhilata Navîn di qonaxeke pirr hassas û giring re derbas dibe. Lîstikên mezin û tevgerên mezin çêdibin. Herêm ji nû ve tê dizayn kirin û parvekirin. Konferansa Tunusê ku ji bo Suriye hate lidarxistin mînaka van lîstik û tevgerên mezin e. Beroşa şeş çembilî, li ser agir dikele û ji nişka ve dikare bifûre.

Hemberî ku dibin pêşengiya Haraketa Azadiya Kurd de, statukoparêziya dewletên dagirker şikestiye jî, metirsînî berdewam dike û li hundirê Tirkiyê pêşketinên balkêş çêdibin.

Kurdan pêvajoyek daye pêşiya xwe û ji bo Bihara 2012an rojên bi hejmar mane. Gel di nava çalekiyên greva birçîbûnê de ye û 8ê Adarê û Newroz nêzîk dibin. Konseya Ewlekariya dewletê MGK, di tefsiyekirina Haraketa Azadiya Kurd de israr dike. Tesfiyekirina Haraketa Azadiya Kurd, tunekirina tevahiya nirx û destketiyên gelê kurd e.

Eger di vê qonaxê de, medya kurd, rewşenbîriya kurd rol û mîsyona xwe nelîzin; kurd wê çawa dikaribin bibin bersiva demê û di dizaynkirina nû ya herêmê de xwedî li nasnameya xwe derbikeve û di nava malbata mirovahiyê de cihê xwe bigire?

Mekanîzmeya ku Tirkiyê rêve dibe, bûye "ejderha û di her rengî de, li gorî her demê haraket dike ." Medya jî bûye çengek ji yê vî ejderha ku bi xwînê tê xwedî kirin. Ev mekanîzmeya wek cenderê, ferên aş û "kuştina çaprast" kar dike. Ne tenê li çiyan, ne tenê li kolanan Kurdan dikuje; li girtîgehan, li derveyî welat jî kurdan dikuje. Kuştin ne tenê fizîkî ye.

Mijara zarokên li girtîgeha Edenê Pozantî jî rûreşiyek mirovahiyê ye, lê AKPe bêdeng e.

Nivîsa Amed Dicle ya li ser heman mijarê, di ajansa nûçeyan ANFê de derket. Amed Dicle, yek ji rojnamevanên Kurd ku di nava 17 salan de derketiye holê ye. Nivîsa wî jî ezberê gelê kurd xerab dike û belge ye. Amed Dicle mînaka fermandarê Naziyên Almanya Franz Stangl'e dide û bi pêşketinên li Tirkiyê re tîne hemberî hev. Her çiqasî nûçe û gotarên rojname û ajansan wek rojane bên xwendin û derbas bibin jî, belge ne. Nivîsa Amed Dicle jî, belgeyek e, ezberê Kurdan xerab dike û di paşerojan de wê bibe mijara lêkolînan.

Amed Dîcle, dide xuya kirin ku, gotina destpêka nivîsa me, "armanca pêşxistina civakê" di medya Kurd de pişkivî ye, hêdî hêdî mêweyan dide.
Komara Tirkiye, wek "dewleta bê gel" hate damezrandin, gel jî piştre hate afirandin. Di vê afirgeriya şermezarî û hetikberiya mirovahiyê de, medya Tirk roleke bextreş lîst û armanca pêşxistina îdeolojiya fermî "bihaqqin" pêkanî. Îro, dibin pêşengiya Erdogan û Fetul-munkîr de, dewlet bûye tebaa û gel jî bûye "ummet"a wek evd.

Her du basik jî li ser bingeha Tirkîtiyê (spî û kesk) hatin avakirin. Di qonaxa îro de du cambaz derketine ser şelîtekê û dilîzin. Yek Kiliçdaroglu ye, yek jî Erdogan e. Yek xwedî mîrateyeke rûreşî û sucê mirovahiyê ye, yê din jî 9 sal in dest bi wê rûreşiyê kiriye û sucên ji qama xwe mezintir yên mirovahiyê kirine û dike.

Her du jî helbestan dixwînin û xwedayê wan helbestan bikartînin. Vêce, her du pêşengên îdeolojiya fermî, bi xwendina helbestan, ji gel bêhtir bang li entelektulan, demokratan dikin. Erdogan têra xwe ji Kurdan jî, ji Tirkan entelektuel û demokrat li dora xwe dane hev. Kiliçdaroglu, heta îro rêbazên klasîk bikartîne, piştî kurultay-civata giştî ya 26-27ê Sibatê, wê rêbazên xwe biguhere.

Erdogan canbazekî siyasetê ye. Şagirtê Erbakan e, lê li mamostayê xwe zêde kir. Hêza Erdogan canbaziya li ser sê werîsan e; yek ol e, yek nijadperestî ye, yek jî demokrasî ye. Sê tiştên ji hev cûda ne û ziddê hev in, dîse jî Erdogan bi hostayî sê tişt li hev mehr kirine.

Kurdan, rûdêna rast ya dewleta Tirk û desthilatdariya AKPê nas kiriye, lê hîna rengê vê rûdêna wek canawerê reng diguhere ji hev ne tefsilandine.

KÜRT DEVLETİNDE TÜRK OLMAK

Mahmut Alınak
Gençler Ölmesin Ocaklar
Sönmesin Girişimi

(GEOS) Sözcüsü
Kandıra 2 Nolu F Tipi Cezaevi

Okullarda Türkçe ve başka diller yasaklıyken eğitim Kürtçe verilseydi ve Kürt olmayan çocuklara okullarda, " Kürt'üm, doğruyum, çalışkanım…" diye Kürt ırkçı yemini ettirilseydi, ben Kürt olmaktan utanırdım.

Bazılarımız özgür olduğumuzu sanabiliriz. Bizim özgürlüğümüzün sınırı devletin kırmızı çizgileridir. Bu çizgilere dokunduğumuzda kim olduğumuza bakılmadan gönderileceğimiz yer hapishanedir.

Bir Kürt devletinde Türk olmak istemezdim. Çünkü o cendere bir gün benim çocuklarımı da ezecekti.

Bir Kürt devleti olsaydı ve o devlet başka halkları haklarından mahrum etseydi, ben o devletin Kürt' ü olmayı içime sindiremezdim. Hiç düşünmeden Kürtlük' ten feragat eder, haklarından yoksun bırakılanlardan biri olurdum..

Mesela o devlette resmi dil Kürtçe olsaydı ve devletin meclisinde başka halklardan milletvekilleri kendi dillerini konuşamayıp ille Kürtçe konuşmaya zorlansaydı; mahkemelerde Türkçe ve öteki dillerde savunma yapmak engellenip sadece Kürtçe konuşulsaydı; okullarda Türkçe ve başka diller yasaklıyken eğitim Kürtçe verilseydi ve Kürt olmayan çocuklara okullarda, " Kürt' üm, doğruyum, çalışkanım…" diye Kürt ırkçı yemini ettirilseydi; resmi makamlara Türkçe ve başka dillerden dilekçe yazmak suç olsaydı; devlet dairelerinde Türkçe ve başka kardeş diller yasaklı olup bir tek Kürtçe serbest olsaydı; her birinin tarihsel ve toplumsal uzun bir tarihi geçmişi olan köylerin kadim adları Kürtçe olarak değiştirilseydi; kimlikleri yasaklı halklar çocuklarına istedikleri ismi verme özgürlüğünden yoksun olsaydı; Kürt başbakan gittiği başka ülkelerde, " Asimilasyon en ağır insanlık suçudur" diye nutuk atıp, içeride Türkleri, Çerkezleri, Lazları, Süryanileri, Ermenileri, Arapları… asimilasyon değirmeninde öğütmeye devam etseydi, ben Kürt olmaktan utanır Türk olurdum; Çerkez, Laz, Ermeni, Arap, Süryani olurdum. Yoksa kendimi insanlık suçu işleyen ceberrut Kürt devletinin tetikçisi ve suç ortağı olarak görürdüm. Esaret altındaki Türklere ve öteki halklara yasaklı, ama Kürtlere serbest edilen hakları kullanırken, kendimi adi bir hırsız gibi hissederdim..
O Kürt devletinde Türkler ve başka halklar prangalı oldukça Kürtler de özgür olamayacaktı. Çünkü başka halkları ezen devletler kendi halklarını da ezerler.

Bir Kürt devleti olsaydı ve o devlet başka halkları haklarından mahrum etseydi, ben o devletin Kürt' ü olmayı içime sindiremezdim. Hiç düşünmeden haklarından yoksun bırakılanlardan biri olurdum.

O devlet de benzer devletler gibi kurduğu baskı düzenini sürdürmek için dev bir ordu, polis ve istihbarat örgütü beslemek zorunda kalacaktı. Savaş uçaklarına, panzerlere, tanklara, toplara, füzelere ve hapishanelere akla hayale sığmaz paralar dökecekti. Bu paralar sadece başka halkların değil Kürtlerin de ödediği vergilerden karşılanacaktı.

Devlet Kürtleri avucunun içine almak için şovenizmi " milliyetçiliği" körükleyip onlara Türk düşmanlığını aşılayacak, Türk düşmanı kesilen Kürtler, " vatan ve millet düşmanı (!) Türk belasından kurtulmak için" pek çok temel haklarından feragat eder hale gelecekti. Böylece nasıl olduğunu bilmeden esaret zincirine kendileri boyunlarını uzatmış olacaklardı. Bundan da militaristleşen Kürt devlet erki ve egemenler kârlı çıkacaktı. Onlar hâkimiyetlerini daha da perçinleştirirken, kendilerini " Sözde" devletin sahibi sanan Kürtler omuzlarına dağ gibi çöken sorunların altında ezilmeye devam edeceklerdi. Başka zaman kendileri için bir hak talebinde bulunduklarında bu defa zulüm baltası onların kafasına inecekti.

İşte ben kendi halkı ile birlikte başka halkları da cendereye alan böyle bir Kürt devletinin Kürt'ü olmak istemezdim. Çünkü o cendere bir gün benim çocuklarımı da ezecekti.

Cendere ya hep birlikte kırılacak, ya da herkesin canını yakmaya devam edecek!

Türk aydınları, demokrat ve yurtseverleri devletin Türk' ü mü olacak, yoksa Kürt, Çerkez, Laz, Ermeni, Arap, Süryani mi olacak? Tarih, halkını ve yurdunu seven Türklerden kendi özgür ve mutlu gelecekleri için rollerini oynamalarını bekliyor. Ya bu halklarla birlikte özgürleşirler, ya da onlar gibi esaret altında kalmaya devam ederler.

Bazılarımız özgür olduğumuzu sanabiliriz. Bizim özgürlüğümüzün sınırı devletin kırmızı çizgileridir. Bu çizgilere dokunduğumuzda kim olduğumuza bakılmadan gönderileceğimiz yer hapishanedir.

Şunu aklımıza çivileyeceğiz. Devlet erkinden ve egemenlerden geriye kalan hepimiz aynı paslı zincirin esiriyiz.

www.arsivakurd.org

Müge Tuzcu cezaevinden çocuklarına mektup yazdı.

Müge'den çocuklarına mektup

Bir antropolog ve yazar olan Müge Tuzcuoğlu, 9 Mart Cuma günü evine yapılan baskın sonucunda gözaltına alınıp tutuklandı. Avukatları, gazetecileri, bilim insanlarını uydurma KCK operasyonları çerçevesinde, tamamen hukuksuz biçimde ve masumiyet karinesini hiçe sayarak tutuklayarak cezaevlerine gönderen anlayışın, artık Kürt çocuklarla çalışma yapan arkadaşlarımıza kadar uzanmış olduğunu üzülerek görüyoruz.

Müge arkadaşımızdır, çocuklara yönelik adaletin sağlanması için çalışan bir vicdandır Müge. Tanıyoruz, Müge'nin adalet diyen vicdanının tanığıyız.

Bizler "Çocuklar İçin Adalet Takipçileri" olarak, çocukların adaletli bir dünyada, barış içinde yaşaması için tüm arkadaşlarımız gibi Müge Tuzcuoğlu'nun da vicdanlı duruşunu biliyoruz. Müge'nin yoksul çocuklar için, savaşın çocukları için çalıştığının biliyoruz ve Müge'nin suçsuz olduğunun tanığıyız…

Terör Yasası Mağduru çocukların hamisi, ablası, destekçisi "Ben bir taşım" adlı kitabın yazarı antropolog ve yazar Müge Tuzcu 9 Mart'ta tutuklandı. Suçu Kürt çocuklarına ve genelde çocuklara sahip çıkmak ve böyle bir kitabı yazmak olmalı.
Cezaevinde de olsa çocuklarına seslenmeyi sürdüren Müge'nin Diyarbakır Cezaevi'nden 'Taş atan' çocuklarına gönderdiği mektubu yayınlıyoruz.

Çocuklarıma;

Pozantı cezaevindeki çocukların sorunlarını düzeltmeye uğraşırken tutuklanmak…
"Taş atan çocukların" cezaevinden sonraki yaşamlarını hep beraber örmeye çalışırken tutuklanmak…
Yoksulluk ve yoksulluğu aşmaya çalışırken tutuklanmak…
Kadınlara özgür bir kapı aralamaya çalışırken tutuklanmak…
…
Ne yalan söyleyeyim, hep cezaevinden çıkan çocuklarımı düşündüm. Çok dinlemiştim onlardan tutuklanma ve cezaevi süreçlerini, polislerle-savcılarla diyaloglarını. Onların tecrübesiydi beni yabancı bıraktırmayan… Ve belki aynı polislerdi çocuklarıma ellerini uzatan…

Birçoğu sokaktan alınmıştı. Bense misafir olduğum bir evde, 8 Martta, emekçi kadınlar gününde…
Çocuklarım onların gözlerini unutmuyordu. Ben de gözlerine baktım uzun uzun. Onlar, hayatımın yasadışılığının hesabını sormaya uğraşırken, en fazla 12 metrekarelik bir nezarethanede bekledim. Pis kokuyordu ve hatta nefes alınmıyordu. Küçücük bir çocuğun böyle bir yerde nelere sarılabileceğini düşündüm o an.

İmza-sorgu-sohbet, imza-sorgu-sohbet… İçin o kadar çok çağırdılar ki artık ismimin söylenmesinden nefret eder olmuştum. Nasıl çağırmıştılar çocuklarımı? İsimlerini devraldıkları, öldürülen dayılarının, amcalarının veya hiçbir zaman anlaşılamayan bir dilin isimlerini çağırmıyorlar mıydı her seferinde?

Hukuksuzluktu en çok çocukları sinirlendiren. Savcı hakkımdaki suçlamaları anlatırken, bir çocuğun anlattığı hikâyeler geldi aklıma. Soru sormaktan terlemiş savcıya "su getireyim mi abi?" diyen o çocuk… çocuk işte! Koskoca devletin, koskoca savcısı karşısındaki çocuklarım…

Beni toplumlar tarihi tartışmalarından örgüt üyesi yapan savcı, ellerindeki taşlarla bir örgütü kurup üye yaptıklarını söylemiş çocuklarıma!

Sonra mahkeme koridorları... Ya cezaevi kapısı, ya adliye önünde bekleyen sevenler... Serbest bırakıldıktan sonra, çocuk mahkemelerinde devam edilmişti yargılanmalarına. O koridorda bir hayli gerginken birbirileriyle şakalaşmaya başlamışlardı.

Ve tutuklanma kararı... Ömürlerinin çocuk yaşlarını cezaevine reva gören hakime nasıl bakmıştılar? Ne kadar adil, diye mi?

Yaşları küçüktü, kelepçe vurulamazdı ama onlara da vurmuştular. Polis ototsu içinde, kendi mahallelerinden, bileklerinde kelepçeyle geçtiler... Çocuklarımın mahallesinden kelepçeyle geçtim. Onlarla gezdiğimiz yerlerden... birkaçının evinin önünden...

Sonra duvarlar ve demirler... Oyuncakların, uçurtmaların, kuşların takılı kaldığı teller, tel örgüler...Hep güldüğünüz olayları, günlerinizi anlatmıştınız bana, o sıcak gülüşlerin dışında zaten ne var ki... Sıcak gülüşler ve düşler...

Çocuklarımla zaman geçirirken, yaşadıklarını dinlerken ve "Ben Bir Taşım" kitabını yazarken hep anlamaya çalışmıştım. Neler yaşadılar, nasıl karşıladılar, ne hissettiler... Çok sormuştum, aslında çok da anlatılacak birşey olmadığının farkında olarak. Gerçekten anlatılamazmış... Diyarbakır'da, Bağlar'da cezaevinin ortasında! Suç saydıkları toplumlar tarihi... İlk insanlar, primatlar, ilk kent devletleri birgün suç olacaklarını bilebilirler miydi? Taşlar... Dağların, duvarların taşları; birgün, kendilerini anlasınlar diye kafalarına atılanlar tarafından suç sayılacağını bilecekler miydi?

Neredeydi suç? Çocuklarımın elinde mi? Kaç tanesini insan gibi dinlediniz... Kaç tanesinin hayatını dinlediniz de, 15-16-17 yılın değil de bir anın hesabını soruyorsunuz… Çocuklarım bırakıldı… Ne değişti?

Kürt sorunu mu bitti? Örgüt mü bitti? Şiddet mi bitti?

Sonra benim dünyamda suç saydıklarım; uyuşturucu, fuhuş, taciz, tecavüz, katliamlar… Hangisi çözüldü ben yakalanınca?

Şiddeti tartıştık savcıyla sorgu sırasında. Askerlik yaparken bile zorlandığını söyledi ve şiddeti uygulayanlardan hesap sorduğunu… Şiddet nerde?.. Çocukların taş atması; doğru, şiddettir. Zaten sen o çocuğu ve ailesini köyünden çiçeklerle uğurladın! Babasını, amcasını, dayısını kaza kurşunlarıyla öldürdün! Yoksulluk ne ki, zengin hayatı yaşattın!

Çocuklarımın da hiçbiri bu şiddeti hak etmemişti. O yüzden haksızsınız. 15–16–17 yılın, 15–16–17 yaşın hesabını kimse veremez. Ama o çocuklar; duruşlarıyla, laflarıyla, elleriyle, küçücük bedenleriyle o taşın hesabını, anısını, hikayesini en güzel şekilde anlatır. Çünkü onlar birer taş… Yaşadıklarına, yaşatılanlara rağmen hala ayakta oldukları için… Ve bende artık bir taşım; çocuklarımdan ayrı kaldığım için…

İki çağrım var şimdi bu yazıyı okuyanlara.

Birincisi çocuklarıma; sizi canımdan çok seviyorum. Benim anam, babam, kardeşim, dostum, sırdaşım oldunuz. Her zaman güzel bir gelecek üzerine konuşuyorduk. Karşılaştığımız tüm haksızlıklar ve eşitsizliklere rağmen sizin kendi hayatınızda en güzel gelecekler yaratacağınıza inanıyorum. Çok güzel insanlarsınız. Bu toplumu asıl güzelleştirecek ve özgürleştirecek olanlar da sizlersiniz. Kendinize çok iyi bakın. Güzel haberler bekliyorum her birinizden. Sizi çok ama çok seviyorum.

Bu yazıyı okuyanlara ikinci çağrım da; insan cezaevine giderken en çok arkada bıraktıklarını düşünüyormuş. Canla başla uğraştığı çalışmaların ne olacağını… Yalnız bırakmayın çocuklarımı… Pozantı'yı… Yoksulları… Kadınları…

MÜGE TUZCU
DİYARBAKIR E TİPİ KAPALI CEZAEVİ

Türkiye'de Ordu ve İnsan Hakları İhlalleri - TSK ve Uygulamalarına İlişkin

1998 Yılı Panaroması

Propaganda Yayınları'ndan Çıktı!

Coşkun Üsterci, aslında bir kitaptan çok bir rapor, bir derleme olan bu çalışmayı, Hollanda'da bulunan Study Center on Turkey adlı organizasyonun sağladığı küçük ölçekli bir finansal destekle Ayşegül Kuru ile birlikte hazırladıklarını söyledi. Üsterci kitaba ilişkin şu bilgileri verdi: "Her ikimiz de İzmir Savaş Karşıtları Derneği'nin (İSKD) aktif üyeleriydik. Antimilitarist bir yaklaşımla ve haklı haksız ayrımı yapmadan tüm savaşlara karşı çıkanların bir araya geldiği bu dernekte vicdani ret, şiddet karşıtlığı (şiddetten arınmış politik eylem), Kürt sorunu ve Türk - Yunan sorunu başlıca çalışma konularını oluşturmaktaydı. Vicdani reddin, savaşa karşı bireysel bir direniş olmasının yanı sıra, eğer politik/kitlesel bir boyut kazanırsa savaşın son bulmasını sağlayacak başlıca etkenlerden biri olabileceğini düşünüyorduk. Bunun için yapmamız gereken pek çok şeyden biri de zorunlu askerlik ile sürmekte olan savaşın karşılıklı etkileşim içinde bireylerde ve toplumda yol açtığı ağır tahribat ve travmayı görünür kılmak olacaktı. Bunu en iyi şekilde savaşa katılan askerlerin, hatta imkan olsa gerillaların, yaşadıkları ağır ve travmatik deneyimleri anlatmalarını sağlayarak yapabileceğimizi düşündük"

Kitabın kapağı, Serpil Odabaşı'nın bir eserine dayanarak, İç Mihrak tarafından düzenlendi. Ayrıca, kitabın onbeş yıl önceki yayımındaki isimsiz kahramanlardan biri olan Çoşkun Üsterci, kitaba yazdığı önsözle dönemi içten bir şekilde anlattı. Kitaba aşağıdaki adreste, üç dijital e-kitap formatında ücretsiz olarak erişebilirsiniz.

www.propagandayayinlari.net/tsk.html

REFERANS BİLGİLERİ

Türkiye'de Ordu ve İnsan Hakları İhlalleri TSK ve Uygulamalarına İlişkin 1998 Yılı Panaroması
Study Center on Turkey (Türkiye Çalışmaları Merkezi),
Propaganda Yayınları,
ISBN: 978-0-9879366-4-6 (pdf), 978-0-9879366-5-3 (ePub), 978-0-9879366-6-0 (mobi),
171 sayfa, Mart 2012.

www.arsivvakfi.org

CENNETİN KAPISI VE KÜRT ÇOCUKLARI

Çocuklara karşı işlenen toplam 39 bin suçun 5 bin 613'ü cinsel nitelikli suç olarak kayda geçti ve diğer suçlara oranı yüzde 14.43 oldu. 2008-2010 periyodunda Türkiye genelinde, 'Cinsel Nitelikli Suçlarda Çocuk Mağduriyeti' artış oranı yüzde 63,33 olarak belirlendi."

Kürt çocuğu olmak; Cumhuriyet'ten Cemaat'e, TMK Yasası'ndan tecavüze kadar uzanan bir bürokrasi... Evet, tecavüze uğramak, maalesef devlet eliyle direk ya da endirek olarak başınıza gelebilecek olan muhtemel bir bürokrasi süreci artık...

Pozantı'yı yazan da anlatan da içerde

Pozantı cezaevinde tecavüzü yazan DİHA muhabirleri Özlem Ağuş ve Ali Buluş'un ardından tecavüzü anlatan T.T adlı çocuk da tutuklandı. 18 yaşını bitiren T. T. hakkında korsan bir gösteriye katıldığı iddiasıyla 2 ay once hakkında yakalama kararı çıkartılmıştı. Daha önce 2009 yılında tutuklanıp önce Kürkçüler ardından Pozantı cezaevine konulan T. T. Pozantı'daki tecavüz olayının deşifre edilmesinde kilit isimlerinden biriydi. Haberin kamuoyunda duyulmasının hemen ardından T. T., hakkındaki yakalama kararı gerekçe gösterilerek tutuklandı.

Gülnaz Duman Bilge

"Kim ki var gelmiş ve gelecek bu dünyada, her birinden bir örnek kapıların ardında, zindanda. Kaabil gibi öldürmeyi öğreten, Musa gibi elinden bir kaza çıkaran, Devletle çalan, dirhemle alan. Süren zindanda sürülen zindanda. GADDAR ZİNDANDA MAĞDUR ZİNDANDA. Namus karalayan zindanda, namus aklayan zindanda. Kan döken zindanda kanı dökülen zindanda.
Zalim zindanda mazlum zindanda."

Nazan BEKİROĞLU

12 Eylül'ün torunları olan bir çocukluğu anlatmak, nedense 12 Eylül çocuklarını anlatacak hafızamızı zayıflatıyor... Günümüzün flaşları, geçmişimizin anılarını kendine doğru çekip iki tarihi birbirine yakınlaştırıyor. Psikolojide, sonraki öğrenilenlerin, önceki öğrenilenleri unutturması -siz bunu 'aratması' olarak okuyun- gibi.

Türkiye'de Kürt çocuğu sorunu Kürt sorunuyla at başı gidiyor. "Taş attı" davalarına dipçikle dövülen çocuktan, gözaltı-tutukluluk ve mahkeme süreçlerinde, çarmıha gerilir gibi gerdirilerek, boyları yıllarca bu üç maymun arasında uzarken büyüyen çocuklara... Uzun namlulu silahlarla vurulan çocuklardan Roboski'lerde, koyunlarına bombalar yollananlara... seçim meydanlarında seçim ganimeti olarak öldürülenden tutalım, siyaseten(!) yargılanan Kürt çocuklarına... Adliyeten koğuşlarda, taciz ve tecavüze uğrayanlarına kadar... Kürt çocuğu olmak; Cumhuriyet'ten Cemaat'e, TMK Yasası'ndan tecavüze kadar uzanan bir bürokrasi... Evet, tecavüze uğramak, maalesef devlet eliyle direk ya da endirek olarak başınıza gelebilecek olan muhtemel bir bürokrasi süreci artık... Hani şu, kimlik çıkartırken, başınıza gelebilecek en ufak başka bir olay türünden, bir bürokratik sorun gibi çok basit...
Sodomist bir mantıkla bir ülkenin yönetilmesi, zihinlerin Sodomvari mantıkla kendini yaşatabilmesi, ancak; hukuksuzluğun insan vicdanına uğramadığı bir coğrafyada gerçekleşebilirdi. Yani tecavüz kaçınılmazdı bu topraklarda... Bu ülkede üzgünüm ki; geniş bir zihniyetin kortekslerinin içindeki cennetin hurilerinin yolu, Kürt çocuklarının bedenlerinin üzerinden geçiyor görüldüğü kadarıyla.

Ağır çekim bir tren kazası gibi gelen ve toplumunsa hep bakıp durduğu TMK Yasası, artık günde 5 vakit, haber ajanslarında kendisini zikrettiren bir besmele. Bir dönem Evren'in masal(!) kitaplarının arasında sıkışmış 'demokrat çocukluk'tu 12 Eylül'de tutuklanan çocuklar. Şimdi de Kur'an-ın arasına konup eziliyor, görünürde yalnızca birkaç TMK mağduru çocuk sandığımız, ama diğer adli(!) suçlu diye anılan çocukların tümüne varana kadar, tüm ülkem çocukluğu, AKP eliyle... Şimdi, kimse bana ne alakası var demesin Kur'an'la, kitapla! Madem bu ülke Müslüman, madem bu devlet, bu halk ve Meclis Müslüman, bana da sesini çıkarmayanlara bu eleştiri hakkı ve bu teşbih mübah oluyor.

Tecavüz, taciz ve hak ihlallerine ilişkin hergün yeni bir açıklamayla Kürt çocukları, aslında bir bakıma, 'Türkiye'deki cezaevleri' konulu kitabın tozunu aldırtıp, kapağını açtırıyor. Rahle'nin üzerindeki Kürt çocuğu haberleri, hiç de cennet'i izah etmiyor ve cezaevlerindeki çocukların görüntüsü de, ne Meclis'teki meleklerimizin yeminlerine ne de "camiler medresemiz, minareler kışlamızdır" diyen Tayyip'sel 'Ezan'ın me'aline uyuyor. Bu durumda, AKP'ye oy vermiş olan Türkiye'nin en az yarısı, uyuyor.

DAYAK SONRASINDA DİN DERSLERİ

Garibim Kürt çocuğu, gözaltı ve cezaevleri süreçlerinde acı çekerken, kurtulmak için cümle başı dua etsin, ne mülki, ne vicdani ne de İlahi Adalet onu duymuyor.

"Bize tekme tokat girişiyorlardı, sonra da 5'er dakikalık din dersleri veriyorlardı" diyen çocuklara; kendisine sözümona yardım(!) edecek olan psikolog için "psikolog elimde kalacaktı" diyen öfkeli çocuklar da ekleniyor.

İnsanın hakları kurumuna yaptığı açıklamasında belirtecek kadar ruhunun çelişkilerle donatıldığı bir başka çocuk ve cennet bahçesi ve bekçisi var bizde. Türkiye'deki barış yanlısı anaların generallerin postalları altında ve meclis kapıları önünde süründürüldüğü bir ülkede, çocukların bedenlerinin de adli(meclis-i) vücutların altında ezilmesi çok da şaşırtıcı gelmiyor... Şaşırtıcı olan şudur ki; hala cenneti kitapların arasında bulacağını düşünen inançlı insanların, bu ironiyi garipsemeyip, üstüne şükretmesi:

Türkiye'de artık şükredilen durum şunlardan ibaret: Şükür, bugün de bana tecavüz eden olmadı, akıllı oldum... şükür, ülkenin Batısında doğmuşum... şükür ki; Kürt değilim!.. Şükür şu duvarlar var da, aslında onları bizden izole değil, bizleri onlardan izole edip koruyor... şükür ki; din diye bir olgu var ve ben Tanrı'yı yarattım! Ve O'nun adına, hala ne yapsam masumum şu ülkede!bb şükür de şükür bu ülkede... "Bugün Allah için bir Kürt çocuğuna tecavüz ettim", mantığıyla o günü huzurla(!) tamamlayan, oruç tuttuğu ayda, yüreği Başbakanı ile taaaa Somali'ye gidebilecek kadar miyop ama, sokağındaki taşlar niye yerinden oynuyor diye, Kürt çocuklarına karşı anlayış cimriliğine varacak kadar hipermetrop vicdanlı Müslüman geçinen kimse ve insanların duaları tutar mı bilmiyorum...

Devletin, duvarların ardında işlediği suçların niteliği ve niceliği; kurbanının ne cinsiyetine, ne yaşına bakıyor. Zaten; bir tecavüz toplumu olan Türkiye'de, "bi tecavüz, bi cezaevi; bi taciz bi kurşun, bi 'piçiz' bi 'yüceyiz'"... almış başını gidiyor...

KÜRT ÇOCUKLARINA BİR SALDIRI DAHA...

Pozantı Cezaevi'nde TMK uyarınca tutuklanan Kürt çocuklarına yönelik taciz ve tecavüz konusu birkaç yönden dikkat çekicidir.

Birincisi: Pozantı Cezaevi'nde olanlar Adalet Bakanlığı'nın bilgisi dahilindedir. Cezaevleri yönetmeliğine göre, 16 yaşından küçük olanlar için çocuk koğuşu vardır. Çocuklar yetişkinlerle aynı koğuşa konulmaz. Tersine bir uygulama bu çocukları cinsel saldırılar için hedef durumuna getirmek demektir.

Pozantı Cezaevi'ndeki çocuklar buraya sevk edildiler. Bu cezaevinde çocuk koğuşu olmadığı bilinerek bu sevk yapıldığına göre, çocuklara yönelik cinsel saldırıların da Adalet Bakanlığı ile Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nün bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleştiği açıktır.
İkincisi: TMK mağduru Kürt çocuklarına yapılan kötü muamelenin asıl amacı, onları ezmektir. Cezaevinde dayağın, aşağılamanın ve hatta cinsel saldırının çeşitlerini yaşayacaksınız ve bir daha buraya düşmemek için elinizden geleni yapacaksınız!

Verilmek istenilen mesaj budur.

Üçüncüsü: Erkek çocuklarının cinsel istismarı yıllardan beri sadece cezaevlerinde değil, toplumda da yaygındır. Pozantı Cezaevi'nde olanlar bu istismarın resmi makamlar tarafından bilinçli olarak yapılan özel bir bölümüdür.
Bu durum, AKP'nin Kürt halkına karşı, çocuklara yönelik cinsel istismar da dahil olmak üzere her yolu kullandığını gösteriyor.

Olayın basına yansıması üzerine Adalet Bakanlığı'nın ilgili cezaevine müfettiş göndermesi durumu kurtarmaz. Yapılması gereken ilgili cezaevi yöneticilerinin yanı sıra Ceza ve Tevkif Evleri Müdürlüğü'ndeki sorumluların da işten el çektirilmesidir.

Gerçek bir soruşturmanın ilk adımı bunlar olmak zorundadır. Aksi durumda yapılan göstermelik olmaktan öteye anlam taşımaz.

Kürt halkının şahsında uydurma gerekçelerle tutuklanan Kürt çocuklarına yönelik saldırıyı kınıyor ve konuyu hassasiyetle izleyerek sorumluların cezalandırılmasını isteyen sivil toplum kuruluşlarının AKP hükümetinin bilinen uyutma politikasına düşmemesini istiyoruz.

AVRUPA BARIŞ MECLİSİ

www.aitiyakuda.org

Çocuğa yönelik cinsel suçlarda artış

Cezaevlerinin, toplumun ve devletin bir yansıması olduğunu gözönüne alırsak, 'kitabın' bundan sonraki süreçlere yansıyacak olan ayetlerinde –azcık sıkıcı olacağım ama-, aşağıdaki rakamların izdüşümüne tanık olacağız:

"Çocuklara karşı işlenen toplam 39 bin suçun 5 bin 613'ü cinsel nitelikli suç olarak kayda geçti ve diğer suçlara oranı yüzde 14.43 oldu. 2008-2010 periyodunda Türkiye genelinde, 'Cinsel Nitelikli Suçlarda Çocuk Mağduriyeti' artış oranı yüzde 63,33 olarak belirlendi." (Hayat Boyu Eğitim Gelişim Derneği'nin 81 ildeki Cumhuriyet Başsavcılığı verilerine dayanarak yaptığı çalışma sonuçları). Üç-beş seanslık psikolojik yardım vb. ile de çözülebilecek bir istatistik olmayan bu rakam ve travmalar, tecavüzle etnik temizlik(!) arasındaki bağı ortaya koyuyor. Beni asıl düşündürense, bunca yıldır bu devlet bunları pek ala görünmez kılabiliyor ve bu millet de bunları görmek istemezse görmüyor.

Savaş stratejisine hergün üç vakit secde eden devlet, Allah yolunda(!) Kürt çocuğuna tecavüz ederek kendisine cennetin yolunu açıyor! Kürt sorununun, kendi deyimleriyle "sosyal ve kültürel" dedikleri yanlarına; tecavüzün, asimilasyonun bir parçası olması özelliğini de psikolojik savaş yöntemi olarak ekleyip, ardından "Amin" diyor... Türkiyeli Müslümanlar irem'de cennetin kapısının önünde bekleyip, camilerin önünde burhan ola dursunlar; Erdoğan ise, 'yeni tipte bir peygamberliğe' soyunuyor ve Türklere cennetin kapısının anahtarını, adli koğuşlarda dağıtıyor. Haydi Bismillah!!!

Bugünlere nasıl gelindi: Tabii ki, sistematize edilmiş bir mağduriyetle.
Sistematize edilmiş mağduriyette, bu tecavüzler göstermektedir; bu çocuklar hem savaş esiri olarak görülmekte, hem de savaş ganimeti olarak… Çünkü biliriz ki, savaşta esir ya da ganimete tecavüz etmek hak olarak askerlere verilmiş bir ödüldür. TMK ile istismar edilmelerine engel olunamadığı için, şimdi çocukların tecavüz ve cinsel tacizle istismarına tanık oluyoruz. AKP'nin uygulamalarına göre, eğer akıllı biriyseniz, Müslümanlık zor değil! Kadir Gecesi, oturup sabaha kadar dua edip günahlarımızdan arınmak yerine, önümüze gelen bir Kürt çocuğuna tecavüz etmek ya da onu öldürmek, daha kolay bir yöntem olarak görünüyor. Ama öte taraftan, benzer sindirme istismarı, adli çocuklara da yapılmaktadır ve henüz bunlar açığa çıkartılmıyor.

Burada bir not düşmem gerekebilir: Yukarıdaki düşüncelerim, Müslümanlıktan ziyade; AKP'ye inanan Müslüman kesimin idealizmi ile, AKP'nin uyguladıkları arasında bir çelişki olduğunu düşünmemle ilgili bir durumdur. Bu çelişkiye rağmen, hala nasıl oluyor da, birileri AKP'ye inanıyor, anlayamamamla ilgili bir durumdur...

İkinci bir nokta ise; TMK mağduru çocuklara, üç maymunlar sürecinde desteklerini sunmuş olan Müslüman'lardır. Kendimce, onlara teşekkür ediyorum.

18 YAŞINI BİTİREN CEZAEVİNE

Terörle Mücadele Kanunu'nda yapılan değişikliğin ardından serbest bırakılan taş atan çocuklar 18 yaşını bitirir bitirmez çeşitli gerekçelerle birer birer yeniden tutuklanıyor.

Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları, konunun kamuoyu gündemine gelebilmesi için yeni bir çağrı yaptı. Çağrıda, çoğu üniversite sınavlarına hazırlanan ve Kürt bölgelerinde en iyi okullarda okuyan, aralarında okul birincileri de olan çocukların üniversite yerine yeniden cezaevlerine sokularak geleceklerinin karartıldığı vurgulandı. TMK mağduru çocukların çoğunun "gizli" ihbarlarla tutuklandığı ve "gizlilik" kararları nedeniyle avukatların dava dosyalarına erişmelerinin de engellendiğine dikkat çekildi.

Çocuklarla ilgili yasal düzenlemelerin ardından herşeyin yoluna girdiğine ilişkin kamuoyundaki havanın yanıltıcı olduğu daha önce de çeşitli sivil toplum kuruluşlarınca ifade edilmişti. Aileler, tahliye edilen çocuklarının polis takibi, sözlü uyarılar gibi çeşitli yöntemlerle taciz edildiklerinden ve bu yolla okullarından soğutulduklarından da yakınıyorlar.

www.arsivakurdi.org

Türkiye'de Gazeteci kim?

Koray Düzgören

Oda TV davası kapsamında tutuklu olan gazeteciler Nedim Şener, Ahmet Şık, Coşkun Musluk ve Sait Çakır 375 gün sonra serbest bırakıldı.

Böylece Türkiye'de tutuklu ya da hükümlü olarak cezaevinde bulunan gazetecilerin sayısı 106'dan 102'ye düşmüş oldu. Ahmet Şık ve Nedim Şener için çok sevindik ama geride kalan arkadaşlarımız hala özgürlüğünden yoksun.

Gerçeğin bu olmasına rağmen bir süredir sahte bir tartışma yaşanıyor Türkiye'de.

"Kim gerçek gazeteci?" diye soruluyor.

Gazetecilerin yaptıklarına, ortaya koyduklarına, çalışmalarına bakmak yerine suçlandıkları yasalara, haklarında polis tarafından hazırlanan delillere – Ki bunların çoğu telefon dinleme kayıtlarından oluşuyor ve düzmece olanlar da az değil - ve onların siyasal yaklaşımlarına, tercihlerine, desteklediklerine bakılarak, "Bunlar gazeteci değil" deniliyor. Yani bunlar terörist, terör zanlısı, KCK'lı ya da Ergenekon'cu oluyorlar bazılarının gözünde.

Bunu, bu yüz kızartıcı gazeteci yakalama operasyonlarını planlayan hükümetin (Ya da Cemaat'in, farketmez), devletin içindeki bazı yetkililer ve siyasi sorumlular söyleyebilir.

Nitekim, Adalet Bakanı başta olmak üzere Başbakan'a kadar hatta Cumhurbaşkanı bile bu ezberi tekrarlayıp duruyor.

Özellikle de yurt dışı gezilerinde bu tür sorulara fazlasıyla muhatap oldukları için de bu ezber en fazla başvurdukları gerekçe oluyor.

Karşılarındaki insanların içlerinden kendilerine güldüklerini, alay ettiklerini bile anlamıyorlar. "Türkiye'de tutuklu ve hükümlü gazeteci yok" diyorlar. "Onlar terorist…"

Diyelim ki bunlar zaten bu kadar gazetecinin, yazarın, medya mensubunun içeri alınarak susturulmasını, seslerinin kısılmasını ve bu tutuklamaların muhalefet yapmayı düşünen diğerleri için de gözdağı olmasını isteyenler.

Kim gazeteci?
Polis ve savcılar tarafından hazırlanan belgelerle suçlanan medya emekçileri mi? Yoksa Uludere katliamı ve diğer gerçekleri görmezden gelen emir kulları mı?

Nazlı Ilıcak'a göre içerdeki gazetecilerin neredeyse hepsi terörist

Yalan olduğunu bildikleri halde bu ezberi tekrarlamaları onlar için bir zorunluluk. Bunları gazetecilik faaliyetlerinden, hükümete karşı yazıp çizmelerinden ve muhalif kimliklerinden ötürü içeri aldık diyecek halleri yok ya! Başbakan gibi, "Canım bunlardan sadece 6 tanesinin basın kartı varmış" gibisinden bir saçmalama içinde komik durumlara düşenler, yalanları apaçık ortaya dökülenler olsa bile öyle diyecekler. Bunlara bir anlamda lafım yok. Fakat aynı teraneleri mesleğin içinden bazı gazeteci kimlikli insanlar söyleyince iş değişiyor. Onlara bu konuda birkaç laf söylemek boynumuzun borcu haline geliyor.

Bir süredir bu konunun önde gelen savunucusu ve hükümetin destekçisi hatta akıl vereni Nazlı Ilıcak.

Geçenlerde bu konuda, "Cezaevinde 100 gazeteci" başlıklı bir yazı yazmıştı. 28 Şubat'ta darbecilere karşı, baskılara karşı özgür medya mücadelesi içinde olduğumuz bir gazetecinin bu hallere düşmesine üzülmedim desem yalan olur.

Nazlı hanım tutuklu ve hükümlü gazetecilerin tam listesini bulup hepsinin durumunu incelemiş. Herhalde Adalet Bakanlığı'na sormuştur. Hemen daha baştan şu hükmü veriyor: "Gazeteci denilenlerin çok büyük bir çoğunluğu, daha önceden de belirttiğim gibi, PKK üyeliği ya da propagandasını yapmaktan içerde. Kimi ise, KCK üyeliği, Devrimci Karargah, THKP-C, MLKP üyeliği ya da terör örgütüne yardım yataklıkla suçlanıyor."

Arkasında da bu meslektaşlarımızın çalıştıkları yayın organlarının isimlerini veriyor. Bunları okuyanlar " Vay canına, bunlar ne gazetecisi, apaçık teröristmiş" desinler diye herhalde. Oysa bir gazeteci inandığı ya da kendisini yakın hisstettiği siyasi görüşun yayin organında gazetecilik yapamaz mı? Niye yapamasın?

Söz gelimi Fransa'nın bir zamanların ünlü ve hala da çıkan Komünst Parti'nin gazetesi Humanite'de çalışan gazeteciler şimdi terörist mi sayılmalılar bu mantığa göre? Kim isterse legal sınırlar içinde yayınlanan kendi örgütünün, partisinin gazetesinde, radyosunda, TV'sinde çalışır, gazetecilik yapar. Bu ifade özgürlüğünün de bir gereğidir.

Burada tek kural ırkçılığı, şiddeti övmemek, nefret suçlarını işlememek, savaş kışkırtıcılığı, Nazizm ve Faşizm destekçiliği yapmamaktır.

Nazlı hanım daha sonra da yine Adalet Bakanlığı verilerinden hareketle bu arkadaşlarımızın suçlarını -Adeta kesinmişcesine- sıralıyor.

Peki nerede kaldı masumiyet karinesi? Tabii bu gazeteci arkadaşlarımızdan bir tanesinin bile gazetecilik faaliyetinden, yani yazıp çizmekten ötürü doğrudan suçlanmadığını söylemeye bile gerek yok. Çünkü zaten gazetecilik yapmak suç olmadığına göre bir gazeteciyi yazıp çizdiklerinden ve gazetecilik çalışmalarından, ilişkilerinden dolayı suçlamak yerine, tabii ki değişik yasaların maddelerine sığınarak suçlamak daha kolay oluyor. Ayrıca bu suçlamaların ne kadarı düzmece, ne kadarı sahte, ne kadarı uyduruk? Polisin getirdiği belgelerin, bulduğu, buluşturduğu delillerin ne kadarı sağlıklı ve gerçek?

Biz gazeteci olarak bunlardan şüphe duymak ve kuşkulanmak zorunda değil miyiz? Bu gazeteciliğin en temel reflekslerinden hatta olmazsa olmazlarından biri değil mi?

Oysa bakıyorum Nazlı hanım bu belgelere, delillere hiçbir kuşku duymadan, soru sormadan inanmayı tercih ediyor?

Ben olsam kesinleşmiş mahkeme kararı bile olsa bunlardan şüphe duyardım.
Bu yargı sisteminin verdiği kararların Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden nasıl döndüğünü ve Türkiye'nin bu konudaki şampiyonluğu kimselere kaptırmadığını Nazlı hanımın bilmesi gerekmez mi?

Şimdi yukardaki soruyu tekrar sorarsak. Kim gerçek gazeteci?

Sayıları 102'yi bulan medya emekçileri mi? Yoksa gazeteci görünüp de gazetecilik yapmak yerine siyasal iktidarın basın yayın faaliyetini düzenlemekle görevli ve adeta memurlaşmış kimseler mi gazeteci? Mesela hükümetin talimatıyla -ya da ricasıyla, farketmez- Uludere katliamını bir tam gün kamuoyundan saklama çabasına girenler mi gazeteci?

Ve ben hep şunu soruyorum, mesela CNN Türk'ü izlerken her sabah.

O haber masasının etrafında oturan ve yüzlerine ciddiyet ifade eden maskeleriyle günün gelişmelerini değerlendiren ya da değerlendiriyor gibi yapan ama hükümetten gelen talimatları uygularken de hiç utanmayan, yüzleri kızarmayan insanlar mı gazeteci?

Boşuna iktidara yaranmak için yeni tanımlar aramaya kalkmayın, içerdeki 102 medya emekcisi tartismasız ve ayrımsız gazetecidir.

Hükümetin, polis-savcılık ikilisinin, Nazlı Ilıcak gibi düşünenlerin ve hükümete, yürürlükteki polis devleti rejimine biat etmiş olanların iddiaları ve suçlamaları bu kardeşlerimizin yakalarına takılmış birer başarı madalyası olarak değerlendirilmelidir.

Necati Abay:
Erdoğan da TCK 312/2'den mahkum olmuştu

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP) Sözcüsü Necati Abay, tutuklu gazetecileri iddianameleri okuyarak suçlayan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a tepki göstererek, şiir okuduğu için yargılandığını söyleyen Erdoğan'ın TCK 312 / 2'den "halkı din ve ırk farkı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" suçundan mahkum olduğunu hatırlattı.

Abay, tecavüz suçlamasıyla yargılanan tek kişinin de hükümete yakın Hüseyin Üzmez olduğunu kaydetti.

Bir yıl önce tutuklu gazeteci sayısı 39 iken bugün 102'ye fırladığını kaydeden Abay, "Artık Türkiye AKP hükümetinin dört elle sarıldığı Terörle Mücadele Yasası ve Özel Yetkili Mahkemeler eliyle tutuklu gazeteci sayısı bakımından dünya birincisi haline geldi" dedi.

Abay, "Türkiye Cumhuriyeti tarihinin geleneksel devlet politikası olarak düzen muhalifi gazeteciler, yazarlar, aydınlar çoğunlukla gazeteci, yazar, aydın kimliğiyle değil asılsız iddialarla, komplolarla tutuklanıyor, yargılanıyor" diye ekledi.

www.arsivakurd.org